

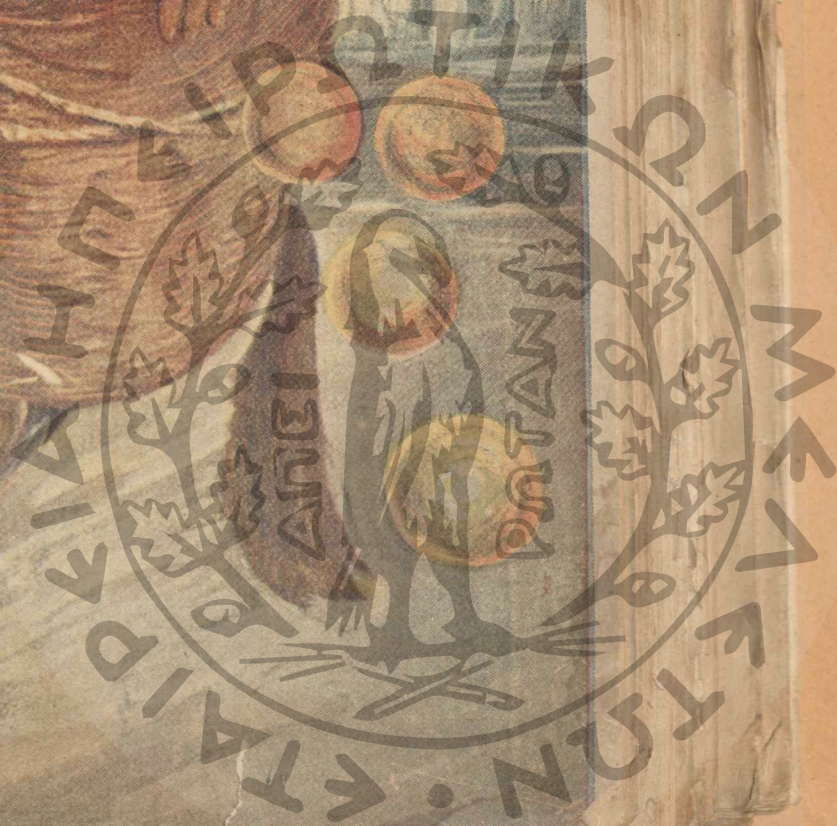
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

Αρ 397

ΖΑΚΥΝΘΙΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

1931

ΤΣΑΪ ΜΕΛΡΟΖ

Προτιμάτε πάντοτε το ΤσαΪ Μελρόζ, εις κιάτα και πακέτα σφραγισμένα. Υπερχει λουγκρίτως από κάθε άλλο ΤσαΪ. Χάρης εις το έπιστημονικό του χαρμάνισμα, είνε τονωτικό της καρδιάς, άριστον άντισηπτικό του στομάχου, ίδιως κατά το θέρος, και άποτελεί το υγιεινότερο και άπολαυστικώτερο ρόφημα.

ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ!

Η Γερμανική Έπιστήμη παρουσίασε το νέο θαύμα: "GRUNIL,"

Το Grunil άταλλάσσει κάθε νοικοκυρά από την πολυμέρο και κοπιαστική μπουγάδα, δίδει χωρίς τσίμωμο πλένει τα ρούχα μόνο του έντός μιας ώρας. Το Grunil δέν έχει καμμία σχέση με τα γνωστά και άγνωστα παρασκευάσματα που καταστρέφουν τα ρούχα. Άποξημιώνονεν και το άκριβότερο ρούχο άν πάθη την παραμικράν φθοράν. Πωλείται εις τὰ Φαρμακεία και τὰ Έμπορικά της συνουσίας σας. Γεν. Άντιπρ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ — Αθήναι, Λέκα 21α.

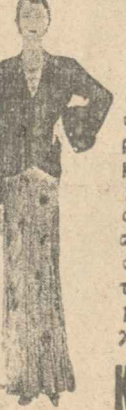
Η ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ

Άσχημίζει και το όμορφοτερον πρόσωπον. Δι' α' του παγκοσμίου φήμης καλλυντικού RAPIDENTH εξαλειφεται ΗΓΥΗΜΕΝΩΣ

ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ το περιττόν τσίχλια του προσώπου και οδουήποτε μέρους του σώματος ΜΕ ΤΗΝ ΡΙΖΑΝ. Άπολειστική πώλησις Άθηνών και επαρχιών, Έρμαν Μάρκ, Στοά Φέξη 7. Άθήναι.

ΚΥΡΙΑΙ! ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

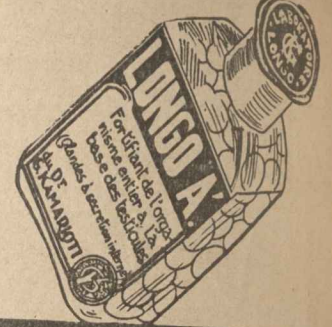
Έάν θέλετε να ένδυθητε με άφθαστο γούστο, με Παρισινόν chic cachet, με κοπτικήν, έφκρμωγην άσυγκρόνιστον και οίκονομικαν, σπεύσατε διά τα φορέματά σας εις τόν οίκον της φημισμένης καλλιτέχνης

ΚΑΣ ΑΝΑΓΡΟΝΙΚΗΣ Διπλωματεύχου της Άκαδημίας της Κοπτικής των Παρισίων και επί Ιδετίας ραπτρίας της Άλλοτε Αυτοκρατορικής Αύλης και άνωτέρας κοινωνίας Κωνσταντινουπόλεως. Είκοσαετής πείρα. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ-ΠΑΡΙΣΙΟΙ-ΑΘΗΝΑΙ Ειδικότης «Costumes tailleur». ΡΑΠΤΙΚΑ από 300 δρ. και άνω Τακτική παραλαβή νέων ετοίμωις Άκριβής και ταχεία έκτέλεσις παραγγελιών. Μία επίσκεψις θα σας πείση. ΑΘΗΝΑΙ, έδδς ΝΙΚΗΣ 26.

Τα βιβλία της βιβλιοθήκης και «Μπουκέτο» πωλούνται εις το 1/2 της τιμής μας, Λέκα 7.

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

Άντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Άθήναι, Λέκα 21α.

LONGO

Ειδικόν δι' έξησθενημένους

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΔΙ' ΟΡΜΟΝΩΝ ΛΟΓΚΟ Α' δι' άνδρας — ΛΟΓΚΟ Β' δι' γυναίκες

Παρασκευάζονται από ειδικά τονωτικά άδενικά έκχυλίσματα προς τόνωσιν των σημαντικών άδένων οστίνες τόσοι πολύ συντελούν εις την διατήρησιν της υγείας και των σωματικών δυνάμεων

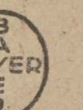
Ένδεικνύνται εις όλας τας περιπτώσεις της σωματικής και ψυχικής καταπτώσεως, εις συμπτώματα νευρασθενείας και υπερκοπώσεως σωματικής ή πνευματικής

Η διάρκεια της θεραπείας δέν νά συνεσταθί από ενός μηνός δύο μηνών αναλόγως της σοβαρότητος της παθήσεως

Κανένα από τα φημιζόμενα φάρμακα δέν δύναται να παραβλήθι με τας σκευασίας ΛΟΓΚΟ Α' και ΛΟΓΚΟ Β'

διότι τα Λόγκο δέν έμπεριέχονεν έπιβλαβείς διεγερτικές ή έρεθιστικές ουσίας, άλλα μόνον θεραπευτικές, ήτοι ΕΙΔΙΚΑ ΤΟΝΩΤΙΚΑ ΑΔΕΝΙΚΑ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑΤΑ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΥΤΕΡΟΠΡΟΣΩΠΟΣ: Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ ΕΥΡΩΠΟΥ 6 ΑΘΗΝΑΙ

..... Δι' αυτό τή Δισκία-ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

Θά έχουν πάντοτε μιάν έκλεκτή θέσιν σβ τραπέζι της κρεβατοκάμαρας μου διότι τόσοι σε έμένα όσον και εις τὰ μέλη της οίχογενείας μου μύς βοήθησαν πάντοτε.

Έτσι κρίνουν! Έπίσης και διά τούς πόνοους σας ΔΙΣΚΙΑ-ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

άλλά μόνον τὰ γνήσια στήν συσκευασία «Bayer» με την κυκλωσκον ταϊνίαν. Προσέχετε τας άπομμήσεις!

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

(Άνέκδοτον) Β'.

Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος) Αιτή ήταν ή ζωή του άντρείωμένου τα πρώτα χρόνια μετά το γάμο του. Δέν τόν έβγαζε απ' την τάξη παρά κάποιον-κάποιον κανέναν κανένα. Έτσι, πάλι μπορούσε να τόν περιμένει ή Λουΐζα να τόν φέρε το μεσημέρι, κι' εκείνος να παίξη τα κάρτα, ταμπονορωμένους πίσω από καμμία κολόννη της Πλατείας Ρούγας. Μ' αυτό τόν καιρό που περιττήριζε, τέτοιο πρόγραμμα δέν έγινε παρά μιάν-δυο φορές. Όχι πώς ο άντρείωμένος είχε φορολογική ή πώς φύλαγε τη ζωή του γι' αγάπη της Λουΐζας. Μά είπαμε πώς οι άντρείωμένοι είχαν παύσει να τόν προκαλούν· κι' έπειτα έτρεχε, τα δυο ή τρία εκείνα χρόνια να είνε ήσυχος κι' ειρηνικός. Ούτε βουλεντικές.

Ήταν μιάν βροχερή νύχτα του Μάρτη. Πυκνά μαύρα σύννεφα, άσφαγές, βροντές και μπόρες δορυμνικές, σαν τα πρωτοβόρια. Ο Τζωρτζης τάφησε όλα κι' έφτασε στην ώρα, με το καπέλλο ως τα γόνατα και με την διπρόελλα ως το κατέλλο. Στους δρόμους ψυχρήματα και με την διπρόελλα ως το κατέλλο. Στους δρόμους ψυχρήματα και με την διπρόελλα ως το κατέλλο. Στους δρόμους ψυχρήματα και με την διπρόελλα ως το κατέλλο.

— Έλα, γλήγορα! Τ' είν' αυτά που μου γράφεις; Τί θέλεις να μου πής; Λέγε! — Ό, θέ μου! Έκαμε ο Τζωρτζης τόσο βιαστική:...

— Μ' από στιγμή σε στιγμή μπορεί να γυρίση ο άντρας μου. — Ά, μετά: έγώ ξέρω πώς ο άντρας σου άρχει ακόμα... — Άδιόφορο! να μου πής τί θέλεις και να φύγης!

— Νατι μου μιλεις με θυμό; — Και πώς να σου μιλήσω; Είνε πράματα αυτά:... Μου στέλνεις γραμμάκι με ένα παιδί του δρόμου. Ύστερ' άπαυτείς να κατέβω στην πόρτα, για να μου πής θα δέ μιλήσω. Με κίνειεις και κατεβαίνω. Κι' άν αυτή την ώρα, από ά τ σ ι ν τ ε ν τ ε, γυρίση ο άντρας μου και μās συμπιάξη έδω; Κι' άν έστηση ή δουλέντρα και μās ακούσῃ... Τι γίνονται;...

— Μά σου μου είπες να περάσω αύτή την ώρα... Δέν μπορεί να μίν έληψῃς τὰ μέτρα σου... — Κανένα μέτρο! Κάνω γι' αγάπη σου μιάν κουτοπόδα... μιάν τρέλλα που μπορεί να μās στοιχίση τη ζωή!

— Για μένα δέ με μέλει! Σ' αγαπάω τόσο πολύ, μι τόσο πολύ, που εύχασίς σεις θανάτο τη ζωή μου για ένα σου καλή! — Η φωνή της μαλάκωσε, ή ματιά της γλυκύνε.

— Άλήθεια, Τζωρτζη;... Έτσι είπα κι' έγώ... Για να μη φοβάται αυτός, να αγαπάη πολύ... Και κατέβηκα. Άλλ... να το ξέρης: για πρώτη και τελευταία φορά!

Ο Θάνατος ο Γκλέουρας έκατος στην ταβέρνα κι' έγραφε ένα μπουλετί...

— Δέ μάγαπας λοιπόν και σύ; — Μή με ρωτάς. Έγώ αγαπώ τόν άντρα μου. — Όμως γι' αγάπη μου κατέβηκες. Τό είπες μόνη σου...

— Έ, μιάν δέν μπορούσα νάρνηθω μιάν τόσο χάρη σ' έναν άνθρωπο που δάνει σε κίνδυνο τη ζωή του, για μένα!...

— Για ένα σου φιλή! — Όχι, φιλή δχι! Νά μου μιλήσης μόνο... — Και για τελευταία φορά; — Ναί!

— Τότε... πάμε άπάνω. Έδώ δέν είμαστε καλά... Ο άντρας σου δέ θα γυρίση πριν από τρεις ώρες. Η δουλέντρα κοιμάται...

— Άδύνατο! Ό,τι έχεις, θα μου το πής έδω. Και γλήγορα! — Καλά. Πές μου όμως πρώτα αν μάγαπας και σύ. — Δέν ξέρω.

— Δέ μπορεί να μίν ξέρης! — Δέ σου λέω, έπιτέλους! — Έγώ όμως θα το μάθω. — Πώς; — Έτσι!

Και διαμιάς, πετώντας χάμω στις πλάκες την διπρόελλα του, την αγάλασε με τα δυο χέρια και τη φίλησε κοντά στο στόμα. — Όχι! άσε με!

Ο Τζωρτζης δέν την άφινε. Άλλωστε του άντιστεκόταν τόσο ψευτικά! — Θα σάφησω, άμα μου πής πώς μάγαπας εσύ. — Όχι!

— Ναί! Πές μου το και σύ μ' ένα φιλή. Την κρατούσε, την έσφιγγε, κολλούσε σχεδόν το μάγουλό του στο στόμα της. Έκείνη ψευδοόμωσε. Και τάχα για να τόν ξεφορτωθῇ: — Ούφ! να!

Τόν φίλησε και την άφησε. Τη στιγμή εκείνη ή μπόρα ξανάρχισε με καινούργια όρμη. Και μέσ' στην εύνησία που τούς πλημμυρούσε, τούς ξεκούφανε ο κρύος μιάς βροντής φοβερός...

*** Έτσι άρχισαν εκείνη τη νύχτα, κι' έξακολούθησαν τις άλλες χωρίς καμμία τήρη και χωρίς κανένα φόβο ή διαταγή. Η μεγάλη αγάπη τούς μετώσε, τούς τρέλαινε τόσο, που όποτε συλλογίζονταν για τόν κίνδυνο της ζωής, και καμμία σχεδόν προσπάθεια δέν έπαυον στις νυχτερινές τους αυτές συναντήσεις. Μόλις γινόταν ή ώρα δέκα ή Λουΐζα κατέβαινε στην πόρτα. Πάντα ο Τζωρτζης βρισκόταν άπεσος. Κάποτε τόν έβλεπε κι' από το παράθυρο. Τού άνοιγε αυγά. Κι' εκείνος τού πονε μέσα, χωρίς να τόν νοιάζῃ πολύ πως αρουόσε και πως τόν έβλεπε. (Η αλήθεια όμως είνε πως εκείνη την ώρα, σ' εκείνους τούς δρόμους, ήταν πάντα έρημη). Ανέβαιναν τη σκάλα άγρυπνοί και το σπίτι όλο ήταν δικό τους. Ξεγύριονταν τόσο καμμία φορά, που μιλούσαν για γελούσαν δυνατά, χωρίς να θυμούνται πως μπορούσε να ξυπνήσῃ ή Φροσίνη. Και—το χειρότερο—καμμία φορά άρουόσαν τόσο πολύ με την εύνησία τους, ώστε ο Τζωρτζης χανόταν από τόν ένα δρόμο τη στιγμή που ξεμυλάριζε από τόν άλλον, γυρίζοντας, ο Γιάννος. Μισό λεπτό της ώρας ακόμα και ο άντρείωμε-

ΑΓΡΟΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΝΤΡΑΣ

ΙΝΕ μιά φυλλοθάλασσα πού ανατορίζει στο πέραςμα της ανοξιάτικης αύρας. Είχε ένα δημοφ, καλοδουλεμένο χτήμα από σταφιδολήματα, μιστά-νι στη μέση, και γύρω-γύρω, στις άκρες, κηδωνίες και ροδιές... Είγ' ένα σπιτάκι κεραμιδοσκεπαστό, σε μιά γωνιά, πλάι στην καγκελόπορτα της μάντρας, μ' ένα μαγκανοπήγαδο και στέγνα... Κι' είχε ένα ποτάμι, μιά κατε-βασιά, πού περνάει έρριζα στο χτήμα και γλύφει τόν όχτο, τά καλούπια. Όμως τόν περασμένο χειμώνα, πού τó ποτάμι φούσκωσε και κατέβηκε μου-γρίζοντας, πήρ' ένα κομμάτι από τή μάντρα, ως τριάντα όρνυές, κι' ή με-ριά κείνη μένει άκόμα ξεφραγή.

Ό Βασίλης είχε στη γυναίκα του: — Λεσίλλα, νά μήν άπαρτήκαμε ζή-τοι τη φραγή... Τό καλοκαίρι, σά γου-μάση ή σταφίδα, θά μάς μπουδάρου-νε μέσα οι περάτες και θά μάς ρημά-ξουν τόν καρπό.

— Βάλε και τούς τοσπαναρούς, τούς Νταλαμαναφίτες (προ-σέσε ή Τελέσιλλα δείχνοντας πέρα, στη γοαμιά πού γυάλιζαν οι βέργες του σιδερόδρομου, πλάι στη δημοσιά). Θά μπάζουν τη νύχτα τά ζωντανά τους, Βασίλη... Θά δής...

— Νά βάλουμε άγνάτες, νά βγάλουμε πλιθές.

Καί τ' άντρώγγο περπατούσε μέσ' από τά στρατόνια, άναμερίζοντας τις κληματόβεργες, ό άντρας άψηλός, τετράγωνος, με τό κεφάλι ξεκούφο, με τήν τσάτα στον όμο, πηγαίνον-τας νά κόψη τó νερό πού έρχόταν από τή στέγ-να, και πλάι του ή γυναίκα, νευροκάτωτη, σβέλτα, δλη έγνοια: Νά κοιτάξη τό χτήμα και τή φραμύδα. Τά παιδιά μικρούλα άκόμα, τρία κοντσούβελα—τό μικρότερο στις φασκιές. Κι' έπειτα είχε τά σκαψήματα, τά θειασήματα, τά ποτισήματα, κι' έπειτα οι κόττες, τά κουνέλια, τό άλογο, πού κοιτάει άνήμπορο από τό πόδι του στο παχνί, και τό βοϊδάκι τους, ό Κίτσος.

— Τί τώδελες τώρα κι' αούτο, βλοημένε.

— Ποιά;

— Νά, γιά τό βοϊδάκι, λέω... γιά τόν Κί-τσος... Τί τώδελες, λέω.

Τού κακοφάνηκε τού Βασίλη.

— Λεσίλλα, νά μή μου τήνε ξανατής αού-τουνή τήν κοινβέντα... Τί τώδελες!... Γιά ντε-ρέσει τώδελες! Νά κάμω ξεγυάρι... Τί μάς βλά-φει δώ πού τώχουμε; Τί μάς θαφαίνει; Χορ-ταράκι τού Θεού τρώει, τριφύλλι δόσκει στη φραγή απόδω... Τού χρόνου, πρώτα ό Θεός, παίρνω κι' άλλο ένα και τελέβουμε.

— Έχουμε άλλες χρείες, Βασίλη, άλλες δουλειές, λέω... Καί τό χρέγγινο τρέχει... Τί τώδελες και ξεδιόστηκες, λέω;... έπιέμενε ή γυναίκα.

— Τό χινόπορο θά πουλήσουμε τόν καρπό. Είναι και τά πεπόνια.

— Κι' ά δε ούθους οι έμποροι από τήν Πα-τρα;... Ουμάσαι, λέω, τήν άλλη χρονιά, πού μάς άπόμεινε ή σταφίδα στις κάσες και σκου-λήρασε;

— Βοέ, τί έπαβες, γυναίκα, σήμερα! Άναγε ό Βασίλης. Άγαπούσε, βέβαια, τή γυναίκα του, κείνη δά τήν Τελέσιλλα, τήν κοκκινομάλλα, πού τά μαλλιά της ήτανε σάν τó γινομένο τό λινάρι, μά όχι κι' έτσι! Όχι και νά τού πηγαίγη κόττα στη γνώμη... Τί θέλει νά μιλή ή γυναίκα; Ό άντρας έχει τό κομμάντο.

— Άμε τώρα νά τό μάσης, της είπε προσταχτικά, πότιστο και βάλτο στο παχνί... Κι' άμε στο σπίτι, μαζέψου... βραδείζει.

— Η γυναίκα έφινε, ύπάκουη.

Κι' αλήθεια, ό Ήλιος είχε γείρει πίσω από τά θουνά, κι' ή βρα-δινή γαλήνη κατέβαινε στον άπόλωρο Άργίτικο κάμπο, δλον άμ-πέλια και γεννήματα.

Στό φόντο, πού άσπριζε ή πλατιά δημοσιά, φειδοσερνάμενη ά-νάμεσα στις πρσανάδες, διάβαινε πότε-πότε κανένα κάρο, ή κανέ-νας καβαλλάρος, πού πήγαινε ή έρχότανε από τή χώρα... Ό κόρ-τος από τις ροδες, ή από τά πέταλα τού άλόγου, έκοφε γιά λίγο τήν ησυχία, κι' ύστερα ξανάερχε ή άποστερνή βουβαμάρα...

Πέρα μεριά, κατά τή γκρεμισμένη μάντρα, φάνηκε ένας όγκος μαυριδερός, πού ζύγωνε άργά, ένα μπουλούκι από άνθρώπους και

Ό Κ. Στέφ. Δάφνης
(Σκίτσο τού Κ. Καστανάκη)

ζωντανά... Ό Βασίλης, άκουμπώντας τά χέρια στην τσάτα, έρρι-μά γοήγορη ματιά στο καραβάι πού περνούσε και μουρούσε:

— Οι τουρκόγυρτοι... παστρικά τσανάκια.

Κι' έπειτα, σκύβοντας, βάλθηκε νά κόψη τό νερό από τήν αιάλα, τσιπίζοντας τό λαπαμμένο χώμα, άνακατωμένο με άγνάδες και τρουπαλάκια...

Μιά χλαλή συντάραξε τόν άέρα, ένας τάραχος σμιγός, από φνές, τροκάνες, και γαργαλάματα σκύλων. Φωνές τραχείες και βό-βαρες, πού άνακατεβόταν πότε-πότε με χλιμντρίσματα άόλων. Καί τό γόφτικο τό μπουλούκι προσέπεσε ξεμαρκα, χάθηκε στο σπυ-νημο της δημοσιάς, σπρύνοντας σήνερα τό μπουτό.

Σέ λίγο, στην καμπίνα σιωπή, άκούστηκε μιά γυναίκα φωνή:

— Όέέέ, Κίτσος!... Όέ! Όέ! Κίτσος!

Ό Βασίλης άνασηκώθηκε. «Τί έπαβε ή Λεσίλλα και φωνάζε-τοι;» άρωστήθηκε.

Μά ή φωνή της γυναίκας του γινόταν όλοένα και πύ κοπι-δυνάμους, κι' ό Βασίλης έκατάλαβε πώς ή φωνή της έπαψε να και πύ άνήσυχον τόνο, όλο και πύ λαχταραμένη άκούγε τήν Τε-λέσιλλα.

Ό Βασίλης έβαλε τήν τσάτα στον όμο και προχώρησε στο σπυ-τόν. Τήν άπάντησε πλάι στη μεγάλη άχλαδιά. Η γυναίκα ήπαι-χλωμά και χειρονομούσε.

— Βασίλη, τού λέει, δέν φαίνεται τό βοϊδάκι μας!... Έρριζέ-λοιθε, δέν τό βρίσκω, δέν έρχεται!...

— Δέν έρχεται; φώτρησε ό άντρας και ψηλώνοντας πότερο τή κορμί, έφερε γύρα τόν κάμπο με τή ματιά, κι' έμπηξε τήν κορπή του δουερή:

— Όέέέέ, Κίτσος!... Όέ! Όέ!...

Μά δέν άκουσε παρά τόν άγρό της ίδιας πε-φονής, και δέν είδε στο μάκρος παρά τή σκούρα φυλλοθάλασσα και τούς πρώτους βρο-δινούς ίσκιους.

— Οι γόφτοι μάς τό κλέψανε! σήκωσε ό Βασίλης. Οι άτιμοι!...

Και δίχως άλλη λέξη, πέταξε χάμω τήν τσάτα κι' έφινε τρεχάτος, κατά τό σπίτι.

Στό μπεισέκι κομώτανε τό μπουτό, με τό δαχτυλάκι στο στόμα, παρούδι και ροδιόνα-κίνο. Τά δυό άλλα παιδιά παίζανε τό πάτο.

Ό πατέρας, άνασηκωμένος, ξεκοίμασε τήν κατωματίνα, άναστήρισε τούς λίκους, έβαλε καρυφύλα. Τά μάτια του πετούσανε σπινές.

— Τί θά κάνης, Βασίλη!... Πού θά πύ-λέω; μουμούριζε ή γυναίκα. Όχι, ή καφερί-έγω πού τό κακομελέτηρα.

Μά ό Βασίλης, χωρίς νά τήν προσέξ-ε, έρριξε τό νουφένι στον όμο και όγισε.

Πήγε στο σταύλο... Άπόκοντα ή γυναίκα.

— Άε, Ντορή!... Άε, καλέ μου!... σπ-ριζε ό Βασίλης κι' έλυνε τ' άλογο.

— Πού θά πύς, Βασίλη, λέω; Έρριζό-δε μπορούει... κοιτάειν άκόμα τό μπουτό, έ-ζωλιπε ή γυναίκα. Θά σ' άφήση μεσοσταφί-Κάτσε στο σπίτι σου, Βασίλη, λέω... Όχι, ή κακομοίρα γώ, όχι, σφουρά μου!...

— Πάρε, γυναίκα! δοβάσου! χούναξέ ή άντρας, κι' άφήνοντας στο σταύλο τ' άνήμω-ρο τ' άλογο, όγισε άρματωμένος.

Γοήγορα πήγε στο ίπποστατικό τού γειτο-νου, τού Ζορμπιλή. Χτύπησε τήν πόρτα.

— Μιχάλη, τούτε, οι γύφτοι... περάσαν από δώθεν... (Ματ-Μιχάλη! μου πήρανε τό ζωντανό μου!... Δόσιον τ' άλόγ σου νά τούς προφτάξω!...)

Μά ό γείτονας όρθε μιά πρόφαση γιά ν' άρνηστή, κι' ό Βασίλης έτρεξε σε άλλο ίπποστατικό, κι' από κεί σ' άλλο, ως πού τοιδικαν ή-λογο. Τοιδικαν ή χήρα ή Καραματελίνα, πού τότε νοστιμεύονταν κα-λας μιά φορά, σάν ήταν άνύπαντρος, και τότε τόν είδε έτσι, άμ-μαλλιασμένο, και φοβήθηκε.

— Καλά, Βασίλη, πάρο, τού εϊτε.

— Φχωριστώ, Βαγγελιά!

Και πήδηξε σβέλτος σ' άλογο, τό βίτσιος, κι' έφινε σάν άστρ-πή, με τήν κατωματίνα πού άνατεγόνταν και τού θαρούσε τή αή-χον! Χόπ! και τρέχει ό Βασίλης στη δημοσιά, άφήνοντας πίσω τόν τό χτήμα, τό χωριό...

Όρθια πάλιν στο σκαμάρι της μάντρας ή Τελέσιλλα, κοιτάε τή άντρα της νά φεύγη σάν κατωματεμένος, νά χάνεται στο βραδυό σή-θαμνο και τά μάτια της βούκοσαν.

— Ό Χριστός μαζί σου, Βασίλη, μουμουρούσε.

Και στάθηκε κει πολλή ώρα, κοιτάζοντας τόν ίσκιό του πού με-

(Ανέχδετον)

29 Οκτωβρίου 1931

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

Η τρέλλες τού Ρισελιέ. Η φρενοβλάθεια τού αδελφού του. Έγινε... Θεός! Τά κρυστάλλινα... όπισθια της αδελφής τού πανισχύρου καρδινάλιου. Ό Ρισελιέ... άλογο πού καλπάζει και κλωτάει!... Ό Βάκων και ή έκλείφει της σελήνης. Ό Μαλεμπράνς και ή φωνή τού Θεού. Η άποελάκωσις τού Καντίου. Ό Λεόδερης είχε τό διάβολο μέσα του!... κτλ κτλ.

Ό μέγας Γάλλος πολιτικός Ρισελιέ, άνηκε σε μιά οικογένεια φρε-νοβλάδων. Ό μεγαλύτερος αδελφός του, ποτεπόντας πώς ήταν... άχρηστος στον κόσμο, έπεσε κάποτε σ' ένα ποτάμι γιά νά πνιγί. Σό-θηκε όμιος από κάποιον ψωρά και έγινε μετά καρδ ιερέας. Άλλά ξανατρελλάθηκε και έλεγε πώς είχε γίνει... Θεός!...

Έπίσης ή αδελφή τού Ρισελιέ, πού παντρεύτηκε τόν μαρκήσιο της Βρεξέ Ουδανό, ήταν φρενοβλάδης και νόμιζε δα τά όπισθια της ή-σαν... από κρυστάλλο. Γι' αυτό φοβόταν νά καθήση, από φόβο μή-πως σπάσουν και κρατούσε πάντα τά νύχτα της με τά χέρια, πρds σφυρίλαξιν από κάθε επικίνδυνη σύγκρουση.

Άλλά κι' ό ίδιος ό Ρισελιέ έπαυσε από περιοδικούς παροξυσμούς. Κάθε φορά πού κυριεύονταν από τή μανία του, φανταζόταν πώς είχε μεταμορφωθεί σε... άλογο! Γι' αυτό έτρεχε γύρω άτ' τά έπιπια, χλιμντρίνοντας δυνατά και κλωτσώντας τούς ύπηρέτες, οι όποιοι τόν έπαιναν και τόν ξά-πλωναν με τό στανό στο κρεβάτι, μέχρις ότου ιδρώσει και τού περάσει ό παροξυσμός.

Ό όνομαστός Άγγλος φιλόσοφος Βά-κων, έπαυσε λιποθύμιος δόκιμς γινόντας έκ-λειψης σελήνης και δέν συνερχότανε παρά μετά τήν πάροδο τού φυσικού αυτού φαινο-μένου.

Ό φιλόσοφος Μαλεμπράνς, συγγραφές έξόχον συγγραμμάτων, ισχυριζόταν στα σο-βαρά, δα άκούγε μέσα του τή... φωνή τού Θεού!...

Ό περίφημος φιλόσοφος της Γερμανίας Κάντιος, ό όνομαστός γιά τή σκεπτικιστική και τή στερητικότητα τών ιδεών του, στο τε-λευταία χρόνια της ζωής του είχε... άπο-κωτιάζει έντελώς, κατά τή μαρτυρία τών γνωστών του.

Ό Καρτέσιος, ό γνωστός φιλόσοφος και έφευρέτης, όταν άποφάσισε ν' άπαρτήρη από τόν κόσμο και νά άπομονώσει στην έρη-μιά, έλεγε δα άκούγε μέσα του τή... φωνή τού Θεού!...

Ό περίφημος φιλόσοφος της Γερμανίας Κάντιος, ό όνομαστός γιά τή σκεπτικιστική και τή στερητικότητα τών ιδεών του, στο τε-λευταία χρόνια της ζωής του είχε... άπο-κωτιάζει έντελώς, κατά τή μαρτυρία τών γνωστών του.

Ό Καρτέσιος, ό γνωστός φιλόσοφος και έφευρέτης, όταν άποφάσισε ν' άπαρτήρη από τόν κόσμο και νά άπομονώσει στην έρη-μιά, έλεγε δα άκούγε μέσα του τή... φωνή τού Θεού!...

Ό περίφημος φιλόσοφος της Γερμανίας Κάντιος, ό όνομαστός γιά τή σκεπτικιστική και τή στερητικότητα τών ιδεών του, στο τε-λευταία χρόνια της ζωής του είχε... άπο-κωτιάζει έντελώς, κατά τή μαρτυρία τών γνωστών του.

Ό Καρτέσιος, ό γνωστός φιλόσοφος και έφευρέτης, όταν άποφάσισε ν' άπαρτήρη από τόν κόσμο και νά άπομονώσει στην έρη-μιά, έλεγε δα άκούγε μέσα του τή... φωνή τού Θεού!...

Ό περίφημος φιλόσοφος της Γερμανίας Κάντιος, ό όνομαστός γιά τή σκεπτικιστική και τή στερητικότητα τών ιδεών του, στο τε-λευταία χρόνια της ζωής του είχε... άπο-κωτιάζει έντελώς, κατά τή μαρτυρία τών γνωστών του.

Ό Καρτέσιος, ό γνωστός φιλόσοφος και έφευρέτης, όταν άποφάσισε ν' άπαρτήρη από τόν κόσμο και νά άπομονώσει στην έρη-μιά, έλεγε δα άκούγε μέσα του τή... φωνή τού Θεού!...

Ό περίφημος φιλόσοφος της Γερμανίας Κάντιος, ό όνομαστός γιά τή σκεπτικιστική και τή στερητικότητα τών ιδεών του, στο τε-λευταία χρόνια της ζωής του είχε... άπο-κωτιάζει έντελώς, κατά τή μαρτυρία τών γνωστών του.

Ό Καρτέσιος, ό γνωστός φιλόσοφος και έφευρέτης, όταν άποφάσισε ν' άπαρτήρη από τόν κόσμο και νά άπομονώσει στην έρη-μιά, έλεγε δα άκούγε μέσα του τή... φωνή τού Θεού!...

Ό περίφημος φιλόσοφος της Γερμανίας Κάντιος, ό όνομαστός γιά τή σκεπτικιστική και τή στερητικότητα τών ιδεών του, στο τε-λευταία χρόνια της ζωής του είχε... άπο-κωτιάζει έντελώς, κατά τή μαρτυρία τών γνωστών του.

Ό Καρτέσιος, ό γνωστός φιλόσοφος και έφευρέτης, όταν άποφάσισε ν' άπαρτήρη από τόν κόσμο και νά άπομονώσει στην έρη-μιά, έλεγε δα άκούγε μέσα του τή... φωνή τού Θεού!...

Ό περίφημος φιλόσοφος της Γερμανίας Κάντιος, ό όνομαστός γιά τή σκεπτικιστική και τή στερητικότητα τών ιδεών του, στο τε-λευταία χρόνια της ζωής του είχε... άπο-κωτιάζει έντελώς, κατά τή μαρτυρία τών γνωστών του.

Ό Καρτέσιος, ό γνωστός φιλόσοφος και έφευρέτης, όταν άποφάσισε ν' άπαρτήρη από τόν κόσμο και νά άπομονώσει στην έρη-μιά, έλεγε δα άκούγε μέσα του τή... φωνή τού Θεού!...

Ό περίφημος φιλόσοφος της Γερμανίας Κάντιος, ό όνομαστός γιά τή σκεπτικιστική και τή στερητικότητα τών ιδεών του, στο τε-λευταία χρόνια της ζωής του είχε... άπο-κωτιάζει έντελώς, κατά τή μαρτυρία τών γνωστών του.

Ό Καρτέσιος, ό γνωστός φιλόσοφος και έφευρέτης, όταν άποφάσισε ν' άπαρτήρη από τόν κόσμο και νά άπομονώσει στην έρη-μιά, έλεγε δα άκούγε μέσα του τή... φωνή τού Θεού!...

Ό περίφημος φιλόσοφος της Γερμανίας Κάντιος, ό όνομαστός γιά τή σκεπτικιστική και τή στερητικότητα τών ιδεών του, στο τε-λευταία χρόνια της ζωής του είχε... άπο-κωτιάζει έντελώς, κατά τή μαρτυρία τών γνωστών του.

Ό Καρτέσιος, ό γνωστός φιλόσοφος και έφευρέτης, όταν άποφάσισε ν' άπαρτήρη από τόν κόσμο και νά άπομονώσει στην έρη-μιά, έλεγε δα άκούγε μέσα του τή... φωνή τού Θεού!...

Ό περίφημος φιλόσοφος της Γερμανίας Κάντιος, ό όνομαστός γιά τή σκεπτικιστική και τή στερητικότητα τών ιδεών του, στο τε-λευταία χρόνια της ζωής του είχε... άπο-κωτιάζει έντελώς, κατά τή μαρτυρία τών γνωστών του.

Ό Καρτέσιος, ό γνωστός φιλόσοφος και έφευρέτης, όταν άποφάσισε ν' άπαρτήρη από τόν κόσμο και νά άπομονώσει στην έρη-μιά, έλεγε δα άκούγε μέσα του τή... φωνή τού Θεού!...

Ό περίφημος φιλόσοφος της Γερμανίας Κάντιος, ό όνομαστός γιά τή σκεπτικιστική και τή στερητικότητα τών ιδεών του, στο τε-λευταία χρόνια της ζωής του είχε... άπο-κωτιάζει έντελώς, κατά τή μαρτυρία τών γνωστών του.

Ό Καρτέσιος, ό γνωστός φιλόσοφος και έφευρέτης, όταν άποφάσισε ν' άπαρτήρη από τόν κόσμο και νά άπομονώσει στην έρη-μιά, έλεγε δα άκούγε μέσα του τή... φωνή τού Θεού!...

Ό περίφημος φιλόσοφος της Γερμανίας Κάντιος, ό όνομαστός γιά τή σκεπτικιστική και τή στερητικότητα τών ιδεών του, στο τε-λευταία χρόνια της ζωής του είχε... άπο-κωτιάζει έντελώς, κατά τή μαρτυρία τών γνωστών του.

Ό Καρτέσιος, ό γνωστός φιλόσοφος και έφευρέτης, όταν άποφάσισε ν' άπαρτήρη από τόν κόσμο και νά άπομονώσει στην έρη-μιά, έλεγε δα άκούγε μέσα του τή... φωνή τού Θεού!...

Ό περίφημος φιλόσοφος της Γερμανίας Κάντιος, ό όνομαστός γιά τή σκεπτικιστική και τή στερητικότητα τών ιδεών του, στο τε-λευταία χρόνια της ζωής του είχε... άπο-κωτιάζει έντελώς, κατά τή μαρτυρία τών γνωστών του.

Ό Καρτέσιος, ό γνωστός φιλόσοφος και έφευρέτης, όταν άποφάσισε ν' άπαρτήρη από τόν κόσμο και νά άπομονώσει στην έρη-μιά, έλεγε δα άκούγε μέσα του τή... φωνή τού Θεού!...

Ό περίφημος φιλόσοφος της Γερμανίας Κάντιος, ό όνομαστός γιά τή σκεπτικιστική και τή στερητικότητα τών ιδεών του, στο τε-λευταία χρόνια της ζωής του είχε... άπο-κωτιάζει έντελώς, κατά τή μαρτυρία τών γνωστών του.

Ό Καρτέσιος, ό γνωστός φιλόσοφος και έφευρέτης, όταν άποφάσισε ν' άπαρτήρη από τόν κόσμο και νά άπομονώσει στην έρη-μιά, έλεγε δα άκούγε μέσα του τή... φωνή τού Θεού!...

Ό περίφημος φιλόσοφος της Γερμανίας Κάντιος, ό όνομαστός γιά τή σκεπτικιστική και τή στερητικότητα τών ιδεών του, στο τε-λευταία χρόνια της ζωής του είχε... άπο-κωτιάζει έντελώς, κατά τή μαρτυρία τών γνωστών του.

Ό Καρτέσιος, ό γνωστός φιλόσοφος και έφευρέτης, όταν άποφάσισε ν' άπαρτήρη από τόν κόσμο και νά άπομονώσει στην έρη-μιά, έλεγε δα άκούγε μέσα του τή... φωνή τού Θεού!...

Λείτερη δυστυχία.

Ό Λούθηρος πάλι, ό μέγας θεολογικός μεταρρυθμιστής, άνα-φείρε δα συχνά τού παρορυσιασμού δι... Διαβόλος και τού κοινούσε πάνω άτ' τό κεφάλι του ένα σακκούλι με καρδιά!... Κατόπιν μετα-μορφωνόταν σε μινίγο και κρεμόταν άτ' τό λαιμό του! Τέλος έπύ-πωνε τή νύχτα στο κρεβάτι του και έτοιποθεύτο άνάμεσα σ' αυτόν και... στη γυναίκα του! Έπίσης ό Λούθηρος, θέλοντας νά έξηγηθή πώς βρίσκονταν συχνά άνθρώποι πεθαμένοι στα κρεβάτια τους, διέτινετο σοβαρά, δα πήγαινε ό Διαβόλος και τούς έπαιγε.

Έπίσης και ό αυτοκράτορας της Πρωσίας Φρειδερίκος ό Μέγας, άγριζε σε μιά οικογένεια ημπαρβαρόνων. Ό πατέρας τού έπαυσε από φρενοβλάθεια, ήταν ύπερβολικά μέθυος και είχε επηρεάσει επάνει ληιμένος νά άπορνήσκη, αλλά έμποδίζονταν άτ' τή βασίλισσα. Πο-λύς φορές καταλαμβάνονταν από μανία χωρίς λόγο και κακοποιούσε σε άφάνταστο βαθμό τά παιδιά του. Μεταξύ τών άλλων, τά άνάγκη-ζε νά τρώει φαγητά σπαστά και άφθ ή μέρους έπιστού, έφινε μέσα στα πλάτα τους, κτλ. κτλ. Μιά μερα μάλιστα λίγο έλειψε νά δια-πορθε με τό ξίφος τó γυνό τού Φρειδερίκου, τόν μετέπειτα αυτο-κράτορα.

Ό άντρας σέονοντας τ' άλογο από τό χαλινάρι ή γυναίκα τό μοσκαράκι από τό σκαμάρι φάσανε σπιν. Η λουστρά έκαψε άδύνη με τις τρεις φλόγες της, κι' οι ίσκιαι από τά γύσω πλάγια χροστή-δούσαν στους τοίχους, σά σε γιορτή. Τά παιδιά κοιμώταν ό μικρός με τό δαχτυλάκι στο στόμα.

Ό άντρας έβγαλε τό σπινχο του, άνασηκώθηκε, κάθισε σ' ένα σκαμνί, με τά σκέλια άνοιχτά. Η γυναίκα έκαψε άδύνη με τις τρεις φλόγες της, κι' οι ίσκιαι από τά γύσω πλάγια χροστή-δούσαν στους τοίχους, σά σε γιορτή. Τά παιδιά κοιμώταν ό μικρός με τό δαχτυλάκι στο στόμα.

Ό άντρας έβγαλε τό σπινχο του, άνασηκώθηκε, κάθισε σ' ένα σκαμνί, με τά σκέλια άνοιχτά. Η γυναίκα έκαψε άδύνη με τις τρεις φλόγες της, κι' οι ίσκιαι από τά γύσω πλάγια χροστή-δούσαν στους τοίχους, σά σε γιορτή. Τά παιδιά κοιμώταν ό μικρός με τό δαχτυλάκι στο στόμα.

Ό άντρας έβγαλε τό σπινχο του, άνασηκώθηκε, κάθισε σ' ένα σκαμνί, με τά σκέλια άνοιχτά. Η γυναίκα έκαψε άδύνη με τις τρεις φλόγες της, κι' οι ίσκιαι από τά γύσω πλάγια χροστή-δούσαν στους τοίχους, σά σε γιορτή. Τά παιδιά κοιμώταν ό μικρός με τό δαχτυλάκι στο στόμα.

Ό άντρας έβγαλε τό σπινχο του, άνασηκώθηκε, κάθισε σ' ένα σκαμνί, με τά σκέλια άνοιχτά. Η γυναίκα έκαψε άδύνη με τις τρεις φλόγες της, κι' οι ίσκιαι από τά γύσω πλάγια χροστή-δούσαν στους τοίχους, σά σε γιορτή. Τά παιδιά κοιμώταν ό μικρός με τό δαχτυλάκι στο στόμα.

Ό άντρας έβγαλε τό σπινχο του, άνασηκώθηκε, κάθισε σ' ένα σκαμνί, με τά σκέλια άνοιχτά. Η γυναίκα έκαψε άδύνη με τις τρεις φλόγες της, κι' οι ίσκιαι από τά γύσω πλάγια χροστή-δούσαν στους τοίχους, σά σε γιορτή. Τά παιδιά κοιμώταν ό μικρός με τό δαχτυλάκι στο στόμα.

Ό άντρας έβγαλε τό σπινχο του, άνασηκώθηκε, κάθισε σ' ένα σκαμνί, με τά σκέλια άνοιχτά. Η γυναίκα έκαψε άδύνη με τις τρεις φλόγες της, κι' οι ίσκιαι από τά γύσω πλάγια χροστή-δούσαν στους τοίχους, σά σε γιορτή. Τά παιδιά κοιμώταν ό μικρός με τό δαχτυλάκι στο στόμα.

Ό άντρας έβγαλε τό σπινχο του, άνασηκώθηκε, κάθισε σ' ένα σκαμνί, με τά σκέλια άνοιχτά. Η γυναίκα έκαψε άδύνη με τις τρεις φλόγες της, κι' οι ίσκιαι από τά γύσω πλάγια χροστή-δούσαν στους τοίχους, σά σε γιορτή. Τά παιδιά κοιμώταν ό μικρός με τό δαχτυλάκι στο στόμα.

Ό άντρας έβγαλε τό σπινχο του, άνασηκώθηκε, κάθισε σ' ένα σκαμνί, με τά σκέλια άνοιχτά. Η γυναίκα έκαψε άδύνη με τις τρεις φλόγες της, κι' οι ίσκιαι από τά γύσω πλάγια χροστή-δούσαν στους τοίχους, σά σε γιορτή. Τά παιδιά κοιμώταν ό μικρός με τό δαχτυλάκι στο στόμα.

Ό άντρας έβγαλε τό σπινχο του, άνασηκώθηκε, κάθισε σ' ένα

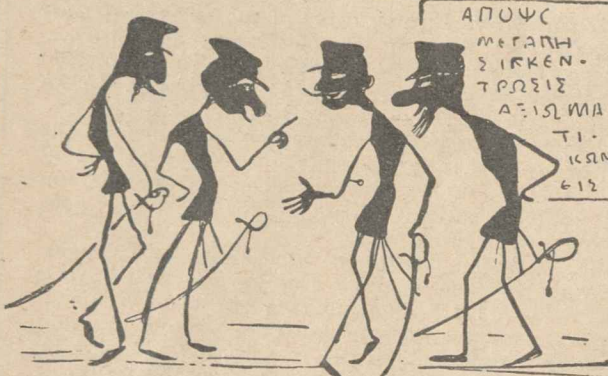
ΠΑΛΗΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΟΥΔΙ ΚΑΙ Η ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

Β'.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Εκείνες τις ημέρες πάλιν, στον Πύργο το Γιαννόπουλο έτυχε να πέση κληρονομιά ένα σπίτι στο Κολωναί. Στο σπίτι αυτό έστεγάσε ο Γιαννόπουλος και όλα τα μέλη της «Φοιτητικής Ένώσεως».

Οι αξιωματικοί συζητούν εις μυστικά συμβούλια

Όμως ετράβηξε η Έλληνική αυτή οικογένεια από τους Τονοκαλβανούς, φαίνεται πως θα ήταν πολύ κατώτερα από την άνησχη, το δόρυβο, τις τρέλλες, τα τραγούδια και την αναστάσι που προξενούσαν στο σπίτι του Γιαννόπουλου, οι προσφυγόντες σ' αυτό φοιτηταί, γιατί παρ' όλους τους κινδύνους που διέτρεχε, αποφάσισε να ξαναγυρίση στη Χεμάρρα.

— Πω, πω, πω, πω, δρό, τι καλαβό κόσμο που έχει το 'Αθήνα! λέγανε οι αγαθοί 'Ηπειρώτες.

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν συνεστήθη η «Ένωσις», ή έχουσα πολιτικών σκοπών και μέλη... αναριθμητά.

Επρεπε όμως να βρεθούν τώρα και γραφεία για το Σωματείο. Η σπιτονοικοκυρά του «Ενωσέως», έχουσα από τότε που καταργήθηκαν ή δεκάρες του 'Οθωνος, να πάρη νοίκι, διεμαρτύρετο κι' εφώναζε για τις νικητριές των φοιτητών συνεδριάσεις.

— Μη φωνάζεις, κυρά Γιάννα, της έλεγαν, το Ρωμάλικο θα φτιάσουμε. Κακό κανένα δεν θα κάνουμε.

— Μά, αν είνε να μου χαλάσετε το σπίτι, όσο να το φτιάσετε, στάχτη να γίνει το Ρωμάλικο!...

Εντυχώς βρέθηκε ο λαοκλόβητος κ. Φαδούλης, ο οποίος παραχώρησε το έπι της οδού Ευρύτιδου γραφείο του χάριν της Πανεπιστημιακής Ένώσεως, ή οποία εφούσκανε κι' εμεγάλανε διαρκώς, αποκτήσασα τώρα 32 φοιτητάς και ένα Μ.Ι.Σ. ο.ν. το όνομα.

Έτσι εμιασε τριανταδυό και Μ.Ι.Σ. ο.ν. το όνομα.

Τότε ανετέθη στο διακοιν συμβούλιο να ερχεται σε συνενοήσεις μετά του μυστικού άκτου Συνδέσμου των αξιωματικών. Οι αξιωματικοί μ' ευχαρίστησαν δέχτηκαν τους φοιτητάς σε συνεργασίαν και ιδιαίτερος, προς τοιο, τόπος, δρίστηκε ένα ξενοδοχείο στην 'Ομόνοια, όπου επιτροπή αξιωματικών και φοιτητών τρώγουσα κοκορέτσια και... Βαλκανικήν Χερσόνησον, συζητούσε και εκανόνιζε τα της σωτηρίας της 'Ελλάδος.

Εντωμεταξύ νέοι φοιτηταί

Μία μέρα ο καφετζής καθώς μούφερνε την μούρη άμαρτία των καφερειών...

προσέρχοντο κι' ενεγράφοιτο στην «Ένωσις», μεταξύ των οποίων και ο Κατζηγιάνης άπ' τη Λάρισα, ο Θεμ. Παπαεσταθίου, του όπουρου σήμερον της Δικαιοσύνης, ο σήμερον γενικός γραμματέας ενός των αγροτικών κομμάτων της 'Ελλάδος και άλλοι. 'Ο θόρυβος δέ που γινότανε στις εφημερίδες, προσελκύσε και άλλους παληούς φοιτητάς, πρωταγωνιστήσαντας στις παλαιές ταραχές του Πανεπιστημίου. Την εποχή αυτή ήταν πειά διλωματούχοι και διδάκτορες, όπως ο Στάθης ο Ζουλούμης και άλλοι.

Η προσέλευσις του Ζουλούμη και άλλων ζωηρών στοιχείων ήταν επιθυμητή θέβαια στην «Ένωσις». Προέκυψε όμως ένα ζήτημα. Άν ενεγράφοιτο αυτοί, ή Ένωσις έ-

παυε πλέον να είνε φοιτητική, Άποφασίστηκε λοιπόν να μη γίνει άπ' κτός κανένας διδάκτωρ, και τοιο άνεγράφη και στον κανονισμό. Έξαιρέσις έγινε μόνον για τον Πάνο Ταϊτίλια, γιατί αυτός ήταν συλλαβών την ιδέα της Ένώσεως.

Χαρακτηριστική ήταν κι' ή απάντησις του Ζουλούμη, όταν είπαν, ότι δεν γίνεται δεκτός στην «Ένωσις».

— Γιατί ; ρώτησε.

— Γιατί δεν είσαι πλέον φοιτητής.

— Ποιός τ'ό είνε πώς δεν είμαι ;

— Μά... δεν έχεις πάρε διπλώμα ;

— Τι κι' αν πήρα ή δέν πήρα διπλώμα ;...

— Έγώ και άμα πάρω διπλώμα από τη μη σχολή, εγγράφομαι στην άλλη, για να είμαι πάντα φοιτητής!...

Τις παραμονές της εκρήξεως του κινήματος, ή «Πανεπιστημιακή Ένωσις» αριθμούσε διακόσια περίπου μέλη, που ήταν, καθώς έλεγαν, «φανατικά». Είχε γίνει πλέον σωματείο με επιβολή. Οι πολιτικοί το υποβλέπανε και προσπαθούσαν να το διαλύσουν. 'Η άστυνομία άρχισε ν' άνησυχή. 'Η νικητρινές συνεδριάσεις τώρα γινόντουσαν πολυώρες, λόγω φλογεροί έξεφονίζοντο κατά της φανλοκρατίας, παραγραφαι πολιτικών άπεφαινόσαντο και δοκοι πίστωσης έδίδοντο. Άρρεσε επίσης άλληλογραφία πυκνή με φοιτητάς, που διοικόντουσαν σε επαρχίες. Στη Σπάρτη, στη Λαμία, στα Καλάβρυτα, στη Ναύπακτο

και δεν θυμώμαι που άλλοι, είχαν ιδουθεί παραπτώματα της «Πανεπιστημιακής Ένώσεως». Τα πράγματα άρχισαν να σοβαρεύουν και το πιστεύουμε και μεις!...

Σε λίγες μέρες φτιάσαμε και τη σφραγίδα της Ένώσεως. Μία νεκροκεφαλή με δύο κλάκα νεκρού συμπελεγμένα. Ά-

πότησε επίσης ή «Ένωσις» να άρχισέ, στο όποιο φυλάσσονταν ή ή άλληλογραφία μετά του Στρατιωτικού Συνδέσμου και άλλων σωματείων, ταξινομημένη και καταγεγραμμένη προσκρόντως. Θυμώμενοι έπιστολές του Στρατιωτικού Συνδέσμου. Μία σφραγίδα με μιά Έλληνική σημαία στη μέση, κι' ένα γραμμό πολλ-πολλ καλλιγραφιστών γυναικείων.

Χέρι που γράφει τα γράμματα αυτά δεν μου γεμίζει το μπί για χέρι επαναστάτου στρατιωτικού, είπα.

Ένας φοιτητής της Θεολογίας ανέλαβε τότε να φέρη παραδείγματα ήρώων καλλιγράφων, αλλά του έπεβλήθη σιωπή, προς χάριν της πατριδος!...

— 'Ο καιρός είνε πολύτιμος και δεν πρέπει να χάνεται με άνησιες! είπεν επιτακτικά και απαγορευτικά ο διοικων σύμβουλος της ήμέρας.

— 'Ο Στρατ. Σύγδεσμος έδειχνε έμπιστοσύνη στην Ένωσις.

Η έμπιστοσύνη αυτή ενδοίσασε τόσο πολλόν θόρυβο, ώστε να... παρεκτρέπονται από νεανικές επαναστατικές όρμες.

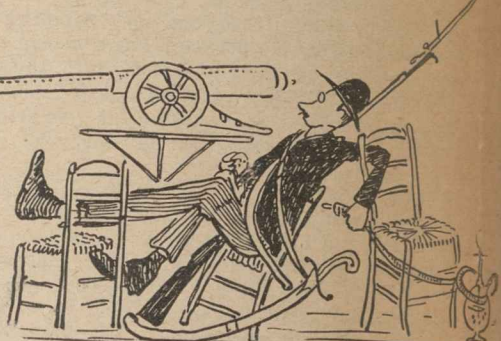
Η άστυνομία όμως πούχε μυσήσει τα πράγματα, διαρρηθείσα πλέον τη φοιτητική εκείνη φασαρία, πολώρησε ένα θρόνν τα γραφεία όπου συνεδρίαζε ή διοικούσα επιτροπή κι' ένα πλήθος συνωμοτών, και όπου ύπηρχαν τα άρχεια της Ένώσεως, τα τόσο ενοχοποιητικά και επικίνδυνα...

Από της στιγμής εκείνης, λίγες μέρες πρό της

Η άστυνομία είχε μυσήσει τα πράγματα...

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Πάνοπλος ή Πανεπιστημιακή νεότης!

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΚΟΥ

Μία φορά, στα παλιά τα χρόνια, ένας Άσσυρίος χωρικός ξεκίνησε από το χωριό του με τη γίδα του και πήγε να την πουλήση στη Βαγδάτη. Στο δρόμο, ο χωρικός πήγαινε καβάλα στο γαϊδαρό του και ή γίδα τον ακολουθούσε, έχοντας κρεμασμένο στο λαιμό της ένα κουδούνι.

Θά την πουλήσω τριάντα δηνάρια, έλεγε με το νου του ο χωρικός, και με τα χρήματα αυτά θ' αγοράσω ένα καινούργιο σαράκι κι' ένα όμοιο φόρεμα που θα το ζώνω στη μέση μου με ζώνη μεταξωτή. Τότε θαμαι τ' όμορφότερο παλληκάρι του χωριού κι' όλες ή κοπέλλες θα με γλυκοκιττάζουν και θα μου χαμογελούν...

Καθώς έκανε τις σκέψεις αυτές κι' ήταν ευτυχισμένος για τη χαρά που τον περιμενε, τον είδαν τρεις κλέφτες στο δρόμο κι' αποφάσισαν να του πάρουν τη γίδα, το γαϊδαρό και τα σούχα.

Καθώς λοιπόν ο χωρικός προχωρούσε μπροστά, ο ένας άπ' τους κλέφτες πλησίασε κυφά, έβγαλε μ' επιτηδειότητα το κουδούνι από το λαιμό της γίδας και το κρέμασε, χωρίς να το καταλάβη ο χωρικός, στην ουρά του γαϊδαρού. Έπειτα πήρε μαζί του τη γίδα κι' έγινε άφαντος.

Ο καβαλάρης, ακούγοντας πάντα πίσω του τον ήχο του κουδουνιού, εξακολουθούσε τις άνειροπολήσεις του, χωρίς να έπισημιάσει την κλοπή.

Άλλά όταν σε λίγο γύρισε και κύτταξε πίσω, είδε μ' έκπληξις κι' άπογνώσις πώς ή γίδα του έλειπε. Άρχισε τότε να ρωτά άποιον εύρισκε μπροστά του μήπως είχαν ιδεί καμιά γίδα.

Με την εύκαιρία όμως αυτή τον εζώνωσε κι' ο δεύτερος κλέφτης: και του είπε, δείχνοντάς του ένα μονοπάτι:—

Είδα εκεί πέρα έναν άνθρωπο που του είχε δείξει

τρέχε και βαστούσε στους ώμους του μια γίδα.

Ο χωρικός ξεπέζεψε άμέσως και παρακάλεσε τον υποχρεωτικό ξένο να κρατήσει για λίγο το γαϊδαρό, ως δτου να πάση αυτός τον κλέφτη.

Έπειτα, χωρίς να χάση καθόλου καιρό, έτρεξε προς το μονοπάτι που του είχε δείξει ο άγνωστος. Άφου περιλανήθηκε κάμποση ώρα χωρίς να ιδή ούτε τον κλέφτη, ούτε τη γίδα πουθενά, γύρισε λαχανιασμένος εκεί όπου είχε άφήσει το γαϊδαρό του.

Φανταστήτε όμως πόσο μεγάλωσε ή έκπληξις κι' ή άπογνώσις του όταν δεν βρήκε εκεί ούτε το γαϊδαρό, ούτε τον άπατενά, στον όποιο είχε έμπιστευθεί το ζώο του για να το φυλάξη.

Ένώ περπατούσε σκεπτικός και στενοχωρημένος, γεμάτος άπορία και ντροπή, είδε έξαφνα έναν άνθρωπο φτωχό, όπως φανόταν άπ' το έξωτερικό του, που καθόταν σιμά σ' ένα πηγάδι και θρηνησσε γοερά.

Ο χωρικός τον λυπήθηκε, κι' επειδή είχε καλή καρδιά και συμπόνουσε τους δυστυχισμένους, τον εζώνωσε και τον ρώτησε ποιά ήταν ή αιτία που τον έκανε να κλαίη.

— Ω σφοδρά μου! φώναζε τότε με θρηνητική φωνή ο φτωχός.

Είχα διαψέει στο δρόμο κι' ήσθα σ' αυτό το πηγάδι για να δροσίω στο. Ένώ όμως προσπαθούσα να βγάλω από μέσα νερό, μου έπεσε στο πηγάδι ένα σακακού με διαμάντια που μου τα είχε έμπιστευθεί ο χαλίφης της Βαγδάτης. Και τώρα είμαι πολύ στενοχωρημένος, γιατί ο χαλίφης θα με πειράσει για κλέφτη και θα με αιώσει χωρίς άλλο...

Μά γιατί δεν κατεβάζεις κάτω να τα βρεις; τον ρώτησε ο χωρικός απορώτας για τη βλακεία του άγνωστου.

Γιατί το πηγάδι είνε βαθύ, αποκρίθηκε έκνους κι' εγώ είμαι άσυνήθιστος και προβάλω... Άν έχεις όμως την καλήσύνη να κατεβής έσύ, σου δώω για τον κόπο σου τριάντα δηνάρια...

Ο χωρικός δέχτηκε με χαρά την πρότασι του κι' άρχισε να βγάζη το πανοφύδι του, το φόρεμά του και τα παπούτσια του. Έξαφ' στώντας δίπλα του Θεό για την ανέλπιστη τύχη του.

Άλλά μόλις κατέβηκε στο πηγάδι για να βρή τα διαμάντια, ο φτωχός που δεν ήταν άλλος άπ' τον τρίτο κλέφτη, άρπαξε τα σουχα του και πήγε ν' άνταμάση τους συντρόφους του που είχαν κλέψει προητέρω τη γίδα και το γαϊδαρό.

Κι' έτσι ο δυστυχισμένος χωρικός γύρισε στο χωριό του κλαίοντας και τσακίζοντας τα μαλλιά του. Εντυχώς βρήκε στο δρόμο κάποιο γνώμο του και δανείστηκε άπ' αυτόν ένα σούχο για να γυρίση τη γίδα του και να μ' άπορρησάσει περισσότερο.

Ο ΓΡΗΓΟΡΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Μία φορά, κάποιος ζωγράφος της άρχαίας της έδειχνε έναν ά παισιο άνανά του, λέγοντάς με ύπερηφάνεια:—

Εγώ ζωγραφίζω γρήγορα.

Και ο διάσημος ζωγράφος Άπελλέ άπάντησε, κοιτώντας το κεφάλι του:—

Τό βλέπω...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΕΓΚΡ

Από ζωγράφος... ηδοναίος. Η παταγώδης αποτυχία του. Σφουρίγματα κι' αποδοκιμασίες. Η επιστροφή στη ζωγραφική. Στο Παρίσι. Μαθητής του Δαβίδ. Η πρώτη επιτυχία. Ένα άτελι—φρεσκομειο! Ο χορός των γυναικών. Τα μοντέλλα του Έγκρ. Η Αφροδίτη που μεθοκοπούσε. Περιπέτειες σκελετού κτλ. κτλ.

Ιωάννης, Δομνίκος, Αύγουστος Έγκρ, ένας απ' τους πιο περίφημους ζωγράφους των παλαιότερων χρόνων, γεννήθηκε στο Μοντιμπιάν της Γαλλίας κατά τις 15 Σεπτεμβρίου 1781, από τα μικρά του δε χρόνια έπεσε στη ζωγραφική.

Αργότερα όμως, όταν έγινε δεκατέντε χρόνων, νόμισε πως θα είχε περισσότερες πιθανότητες αναδείξεως στο θέατρο κι' έγινε ηθοποιός. Αμέσως όμως απ' τις πρώτες παραστάσεις σφουρίχτηκε κι' αποδοκιμαστικές άγρια.

Η αποτυχία αυτή έγινε άφορη για το νεαρό καλλιτέχνη να γυρνούσε απ' τη λόντα του και να σκεφτεί να ξαναγυρίσει στη ζωγραφική, όπου θα μπορούσε να προχωρήσει καλύτερα.

Την εποχή αυτή μάλιστα, έτυχε να επισκεφθεί το Μουσείο της Τουλίζης, όπου είδε, για πρώτη φορά, την εικόνα της Φορνωίνης του Ραφαέλου και κατενθουσιάστηκε. Έτσι, ο Έγκρ ξαναγύρισε στα πανέλλα του και εμάθησε κατά πρόγον στον ζωγράφο Ρόζ, αναδειχθείς μεταξύ των καλύτερων μαθητών του.

Κατόπιν πήγε στο Παρίσι, όπου γύρισε δευτρός στο εργαστήριο του μεγάλου Γάλλου ζωγράφου Δαβίδ.

Στά 1800, δηλαδή σε ηλικία δεκαεπταχρόνων, ο Έγκρ πήρε το δεύτερο βραβείο της ζωγραφικής και κατά το επόμενο έτος κέρδισε μ' έναν πίνακα του αρχαίου εμπνεύσεως, το περίφημο έπαθλο της Ρώμης.

Στο Παρίσι ο Έγκρ εργαζόταν αδιάκοπα, αλλά επειδή οι πίνακές του ήταν πρωτότυποι και πολυπρόσωποι, δεν άρεσαν στους κριτικούς, οι οποίοι είχαν κηρύξει άμελλο το πόλεμο εναντίον του. Έτσι, μόλις κατά το περσικιστικό έτος της ηλικίας του αναγνωρίστηκε ως ένας απ' τους μεγαλύτερους ζωγράφους της εποχής του.

Στά 1825 ο Έγκρ πήρε το παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής και το ερχόμενο έτος εξέλεξε μέλος της Ακαδημίας της Ζωγραφικής, εις αντικατάστασιν ενός απανθούσανου ανιψιού του.

Κατόπιν των τελευταίων επιτυχιών του, ο Έγκρ ίδρυσε δικό του εργαστήριο, στο οποίο έφευγαν να εγγραφούν περί τους διακόσιους μαθηταί.

Το εργαστήριο του Έγκρ ήταν σωστό φρεσκομειο. Μία μέρα πήγε εκεί κάποιος Άγγλος ερασιτέχνης ζωγράφος και ζήτησε να του κάνουν μαθήματα.

— Πόσην ώρα διαθέτετε ημερησίως; ρώτησε τον Έγκρ.
— Πέντε ως έξη λεπτά την ημέρα! απάντησε ο ζωγράφος.
— Όχι δά!... Θ' άστεινέστε βέβαια.

— Δεν άστεινέσθαι καθόλου, απάντησε ο Έγκρ. Κι' αυτά τα διευκολύματα μου είνε πολύτιμα.

Και θυμωμένος έφυγε απ' το άτελι, αφήνοντας τον Άγγλο μόνο. Αμέσως τότε οι μαθηταί του Έγκρ, θέλοντας να παίξουν εις χάριν του ερασιτέχνη αναδείξαν τον, γδόντησαν κι' άρχισαν να χορεύουν γύρω του σαν δαιμονισμένοι... Ο δυστυχισμένος Άγγλος νόμισε πως είχε να κάνει με τρελούς και, χωρίς να χάσει καιρό, τ' έβαλε στα πόδια...

Στά 1829, ο Έγκρ διορίστηκε καθηγητής στη Σχολή των Καλών Τεχνών. Η αποτυχία του απέναντι των μαθητών της Σχολής ήταν μεγάλη. Κάθε φορά που εξέταζε τους πινάκους των, τραβούσε επάνω δυνατές μολυβιές και τους διάβριζε κατά τρόπο που τους έκανε... άγνωστους.

Οι μαθητές του όμως, αντί να θυμούνται γι' αυτό, κρατούσαν τα διορθωμένα τους έργα και τα έφιλαν σαν πολύτιμα κειμήλια.

Ο Έγκρ έδινε μεγάλη προσοχή στην έδωλη

Ο ζωγράφος Έγκρ

των μοντέλων του. Η γυναίκες που έπόρευαν στο εργαστήριό του έπρεπε να είνε τέλειες από άποψους σωματικής καλλονής. Γι' αυτό όταν έβρισκε κανένα τέτοιο μοντέλλο, ανεχόταν όλες τις ιδιοτητές του.

Κάποτε κατόρθωσε ν' ανακαλύψει μία νέα που ήταν πραγματικά Αφροδίτη. Αλλά η νεώτερη αυτή Αφροδίτη, κάθε φορά που έφτανε σε μία ταβέρνα, σταματούσε στο δρόμο κι' έμεινε να δει τα βάρη. Στην ταβέρνα αυτή συχνάζαν διάφοροι νέοι, πότπου διαγωγής, με τους οποίους η... Αφροδίτη άρχισε να πη και δεν ένοουσε έπειτα να πάη στη δουλειά της.

Ο Έγκρ, ο οποίος γνώριζε την αδυναμία αυτή της... Αφροδότης του, όταν άργουσε πάρα πολύ να φανή, έστελνε προς αυτή της, τότε τον ένα και τότε τον άλλον απ' τους μαθητάς του.

Και άλλοτε μὲν η... Αφροδίτη ακολουθούσε χωρίς αντίρρηση τη μαθητή. Τις πιο πολλές φορές όμως, και ιδίως όταν ήταν γεμάτος κι' έκανε κρύο, τον μεθούσε κι' αυτόν και τον κρατούσε κοντά της.

Στις περιπτώσεις αυτές, ξεκινούσε προς ανέυρεσιν της... Αφροδίτης και του μαθητού του ο ίδιος ο καλλιτέχνης. Κι' όταν γ' αμείβετο σταματούσε έξω απ' την ταβέρνα, ο ταβερνάρης φώναζε στις τελευταίες του:

— Τό νού σας!... Έφτασε ο μάγουλα Έγκρ!...

Τότε συνέβαινε μέσα στην ταβέρνα μία αλλόκοτη σκηνή. Μόλις εμφανιζόταν ο Έγκρ, η... Αφροδίτη του ριχνόταν στην αγκαλιά του και τον παρακαλούσε να τη συγχωρήσει για τελευταία φορά... προσφέροντάς του κι' ένα ποτήρι κρασί.

Ο Έγκρ τις περισσότερες φορές τη συγχωρούσε έπιτακώς. Άλλοτε όμως έφαινε, φοβερίζοντάς την πως δεν θα τη δεχόταν πια στο εργαστήριό του. Πάντα όμως τη συγχωρούσε μόλις περνούσε ο θυμός του.

Μία φορά, μερικοί φίλοι του Έγκρ, για να τον πειράξουν, του σκέρασαν το ακάλυπτο παχυντό...

Ο ζωγράφος είχε τελειώσει εκείνες τις ημέρες την προσωπογραφία του διαδόχου της Γαλλίας, δυνάως της Όρλεάνης, και πήγε να την αφήσει στο μεγάλο του. Εκεί τον δέχτηκε ένας γηραιός υπηρέτης, δασκαλιμένος απ' τους φίλους του, ο οποίος σάπριζε έκσπασκός μπρός στην εικόνα του διαδόχου και προσπαθούσε δι την εδάναζε.

— Α! Πόσο πολύ το μοιάζει! φώναξε.
— Αυτό με κολακεύει πολύ, απάντησε ο Έγκρ, γιατί εσύ βλέπεις κάθε μέρα την ε-ψηρότητά του.

— Βέβαια... βέβαια. Φαντάζομαι πόσο θα εύχαστηθή ο δούξ του Νεμούρ... ξανάβε ο υπηρέτης.

— Όχι δά! Ο διάδοχος, διόρθωσε ο Έγκρ.
— Μά πως! Δεν έξωγραφίστηκε τον δούκα του Νεμούρ; ρώτησε με φαινομενική κα-τάληξη ο δασκαλιεμένος υπηρέτης.

Τα λόγια που αυτά έπιασαν σαν κεραμίδια πάνω στον Έγκρ, ο οποίος έμεινε άρρωστος μία βδομάδα από τη θλίψη του, μη αντάμ-φρεις τη φάρσα που του είχαν παίξει.

Ο Έγκρ, όπως είπαμε, δεν τάχε καθόλου καλά με τους κρι-κούς, οι οποίοι έγρασαν σκληρότητα άδρα εναντίον του.

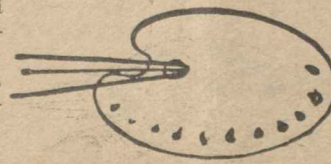
Μία μέρα ο ζωγράφος διάβασε σε κάποια έφημερίδα μία κριτική εναντίον του, στην οποία τον κατηγορούσαν, εκτός των άλλων, ότι δεν έχει ιδέα ανατομίας! Αυτό έκανε τον Έγκρ έξω φρεσών και σε μία στιγμή φώναξε στους μαθητάς του:

— Λοιπόν, θα σπουδάσουμε, τώρα στα γεροντάματα, ανατομία! Άς πάρει λοιπόν αμέσως ένας σας ν' αγοράσει ένα σκελετό.

Οι μαθηταί του πήραν τους μαθητούς τα λόγια του και άρχισαν πραγματικώς ένα σκελετό. Μόλις όμως τον αντίκρυσσε ο Έγκρ την άλλη μέρα άναψε και κώφεσε απ' το θυμό του.

— Τερατούργημα! Ψοφήμ! Φοβή! Άρδία! Φέγε, φύγε, φύγε από δω!... φώναξε στο σκελετό. Και οι μαθηταί του έσπευσαν να θάλουν το σκελετό απ' το εργαστήριο και να τον ρέξουν σε μία έ-ποικήρη.

Ο Έγκρ πέθανε στο Παρίσι, στις 12 Ιανουαρίου του 1867, σε ηλικία 86 ετών.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Η κ. ντε Σαμπράν προς τον έπιση ντε Μπουφλέρ.

Ποτέ δεν σ' αγαπάω όσο σ' αγαπώ τώρα, αγαπημένη μου, και ποτέ δεν ήσουν λιγώτερο άξιος της αγάπης μου... Γιατί, όχι μόνο δεν με συλλογίζεσαι πια καθόλου, μη ούτε σ' ενδιαφέρει διόλου αν υποφέρω φριχτά εξ αιτίας σου...

Όχι μόνον όμως τώρα έχω να λάβω ειδήσεις σου και σ' έλο αυτό το διάστημα, κάθε στιγμή αντιπροσωπεύει έναν διόκληρο αιώνα αγωνίας κι' όδνης για μένα...

Η πιο τρελλή ιδέα περνούν από το μυαλό μου, ή πιο άφαιστατες ύποψίες με βασανίζουν... Ότι φο-βούμαι το δέλεο στον ύπνο μου κι' έτσι ή νύχτες μου είνε χειρότερες απ' τις ημέρες μου...

Μά έπί τί κάνει πραγματικά τόσες μέρες τώρα; Πως ένε αυτές ή τόσο μεγάλες ανόμιες που σ' έμποδίζουν να μου γράφεις και σε κάνουν να μη συλλογίζεσαι ότι δεν έμιαστε μακριά για να ζούμε χωρισμένοι τόσον καιρό ο ένας απ' τον άλλο...

Και όμως, παρ' όλ' αυτά, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ... Δεν ξέρω κι' εγώ για ποιο λόγο σ' αγαπώ τόσο... Η αγάπη μου όμως αυτή είνε καί καθαρά που μου την έρριξε ο Θεός για να με κινή δυστυχισμένη...

Πραγματικά, δεν υπάρχει όδνη που να μην την ένοιωσα εξ αιτίας σου, κι' έν τούτοις σε προτιμώ απ' ό,τι καλό κι' όραίο έ-πιασε σ' αυτό τον κόσμο, κι' από τον ίδιο τον έαυτό μου ακόμα...

Η πριγκίπισσα Λουίζα Αδελαΐς ντε Μπου-φλέρ προς τον Χ.

Εννοώ πως δεν θα σου γράφω άποψη τίποτε, γιατί μόνον... Είμαι τόσο αδιάθετη από το πού...

Μά για να μην αισθανής την παραμικρή ανησυχία, σου στέλνω το γράμμα μου αυτό που το γράφο με την φλογισμένη... Τι να σου γράφω... Να σου πω πως σ' αγαπώ τρελλά, τρυφερά, παθητικά; Σου τ' έρω πάλι τόσες φορές ως τώρα... Ω! γιατί τα δάκρυα μου σ' αμείνουν...

Όσο πιο αγαπώ τον Χ. τόσο πιο πολύ τον αγαπώ... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά...

Όσο πιο αγαπώ τον Χ. τόσο πιο πολύ τον αγαπώ... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά...

Όσο πιο αγαπώ τον Χ. τόσο πιο πολύ τον αγαπώ... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά...

Όσο πιο αγαπώ τον Χ. τόσο πιο πολύ τον αγαπώ... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά...

Όσο πιο αγαπώ τον Χ. τόσο πιο πολύ τον αγαπώ... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά...

Όσο πιο αγαπώ τον Χ. τόσο πιο πολύ τον αγαπώ... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά...

Όσο πιο αγαπώ τον Χ. τόσο πιο πολύ τον αγαπώ... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά...

Όσο πιο αγαπώ τον Χ. τόσο πιο πολύ τον αγαπώ... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά...

Όσο πιο αγαπώ τον Χ. τόσο πιο πολύ τον αγαπώ... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά...

Όσο πιο αγαπώ τον Χ. τόσο πιο πολύ τον αγαπώ... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά...

Όσο πιο αγαπώ τον Χ. τόσο πιο πολύ τον αγαπώ... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά...

Όσο πιο αγαπώ τον Χ. τόσο πιο πολύ τον αγαπώ... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά...

Όσο πιο αγαπώ τον Χ. τόσο πιο πολύ τον αγαπώ... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά...

Όσο πιο αγαπώ τον Χ. τόσο πιο πολύ τον αγαπώ... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά...

Όσο πιο αγαπώ τον Χ. τόσο πιο πολύ τον αγαπώ... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά...

Όσο πιο αγαπώ τον Χ. τόσο πιο πολύ τον αγαπώ... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά...

Όσο πιο αγαπώ τον Χ. τόσο πιο πολύ τον αγαπώ... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά... Πόσο εύτυχημένη είμαι που σε έχω τόσο κοντά...

μυθιστόρημα κι' όπως τα μυθιστορήματα, έχει κι' αυτή τη γοητεία της... Κι' ο πόνος ακόμα της αγάπης είνε τόσο γλυκός, τόσο γλυ-κός...

Αφού δε θα σας ιδώ σήμερα, στείλτε μου τουλάχιστον ένα γράμ-μα σας για να δω κάτι δικό σας...

Αντίο, αντίο ως αύριο... ***

Ο Σατωδριάνδος προς την κόμισσα ντε Νερά.

Το Σάββατο θα βρίσκομαι στο Παρίσι και την Κυριακή θα σας δω, χωρίς άλλο, στη λειτουργία...

Έχω πολλά πράγματα μέσ' στην ψυχή μου που θα ήθελα πάλι να σας τα πω, μα υποφέρω τόσο πολύ αυτή τη στιγμή, ώστε με με-γάλη δυσκολία σας γράφω...

Καληνύχτα, αγαπημένη αδελφή... Θα πάω να κοιμηθώ με τη σκέψη σας κι' ακούγοντας το τραγούδι ενός άρμονιού που τραγουδάει κάθε βράδυ κάτω απ' το παράθυρό μου...

Καληνύχτα... Καληνύχτα... ***

Η δεσποινίς Κλαίον προς τον κ. Ρεζανβάλ.

Αγαπημένη μου φίλε, μου ξανάδωσε τη ζωή με την επιστολή που μου έγραψες... Δεν έλιπα πια να λάβω ειδήσεις σου. Έπειτα από την τόσο μακριά σιωπή σου κι' ένοιωθα την καρδιά μου να ματώνη μέσα στο στήθος μου...

Έν όνοματι του Θεού, μη με υποβάλλεις πια σε παρόμοιες δοκι-μασίες... Σε αγαπώ τόσο, ώστε κι' η παραμικρή ανησυχία που μου προκαλείς με σκοτώνει... Ω! γιατί να μη μ' αγαπάς, όσο σ' αγα-πώ εγώ;... Γιατί να μην μου ανταποδώσεις τον έρωτα που σου δί-νω... Ω! πόσο εύτυχισμένοι θα είμαστε έτσι...

Η Μαίρη Κλάρε προς τον Κλαύδιο Φοριέλ.

Μου είνε αδύνατο να περάσω διόκληρη την ημέρα μου με την τρομερή αβεβαιότητα, αν θα σας ιδώ ή όχι... Θέλω νάφθε το βρά-δυ, θέλω νάχρσαστε κάθε βράδυ, ή τουλάχιστον, όσους δεν έχετε, να με εδωποιήτε από πού...

Μά πως τοίμω και σας υποβάλλω μία τέτοια με-γάλη άξωση, τη στιγμή που τώρα δεν σας βλέ-πω καθόλου... Όλα μου τα όνειρα, όλες μου ή σκέψεις είνε για σας, έως έχουν αντικειμένο τους... Κάθε στιγμή σας βλέπω μπροστά μου κι' άπλώνω τα χέρια μου για να σας αγκαλιάσω...

Σας έκετεύω, έλάτε το βράδυ... Έξ' άλλω μου υποσχεθήκατε άλλοτε πως θα έρχόσαστε να με βλέ-πετε κάθε βράδυ... Η καρδιά τ' εξαγιάζει... Αντίο, αγαπώ μου...

Ο ποιήτης ντε Κορτέ προς την κ. ντε Όλνν.

Είμαι απελπισμένος, κυρία, γιατί όλες ή ερωτι-κές ελπίσές μου έμειναν τόσο πολύ, αν και υπο-φέρω σ' αυτή την κατάσταση των διαφόρων αν-θρώπων... Νεώδη όπως σ' αγαπώ περισσότερο απ' ό,τι αισθάνομαι ν' α-γαπάω όλοσ' άλλος κόσμος κι' έν τούτοις είμαι αναγκασμένος να σας εκφράσω τα αισθήματά μου με τον ίδιο τρόπο που τα εκφράζουν οι... Μή δίνετε λοιπόν προσοχή στα λόγια μου γιατί, αλλιώς, είνε άδυνα τα φρονιά να εκφράσουν τα πραγματικά μου αισθήμα-τα... Πιστεύετε μόνο ότι σας αγαπώ, ότι σας αγαπώ, όσο δεν α-γάπησε κανένας άλλος άνθρωπος στον κόσμο...

Η κυρία Φερράν προς τον έδωρο ντε Μρετίλ.

Δεν έχετε δικό λεύκα που μ' αφήσατε κι' εγώ αφήνω κιόλας να σας γράφω την επιστολή μου αυτή. Μά μπορώ να αγγοληθώ με τι-ποτέ άλλο, τις στιγμές αυτές, ή οποίες διαδέχτηκαν τις θείες ελπί-νες σ' αυτές που περάσαμε μαζί...

Ω! αγαπώ μου φίλε, είνε τάχα αληθινά τα αισθήματα που μου εκδηλώνετε καθόλου... Βιάζε τάχα τόσο τρυφερός που γρά-φωσαστε;

Θέω μου... Ανακαίνομαι να διακόψω την επιστολή μου... Άχρω έσο τα δέματα του στήθους μου... Ω! τι σκληρό που ένε ν' αγα-πάω και να βλέπω ένα πρόσωπο που μισεί και να εγκαταλείπει αυτό που αγαπά...

Πως θα παρασταθεί η κατάσταση του σ' αυτή την κατάσταση που βρίσκομαι τώρα... Πόσο φοβάμαι...

Της ιδίας προς τον ίδιον.

Ω Θεέ μου, που είνε αδύνατο να θυμώσω μαζί σου... Σας έγραψα γιατί έινε δέλεο πια να σας βλέπω... Ω! πόσο άδυνατη είμαι!... Όχι ή δε-λησία μου παραμένει κι' εκμηδενίζεται όλησ' σας συλλογισμούς... Ο έρωτας σας που έχω γινεί έν ακατανίκητο πάθος... Είστε ένας άγνω-στός, στον οποίο τίποτε δεν μπορεί ν' αντιστα-θή... Είμαι θύμα σας κι' γι' αυτό σας έκελεύω να μ' αγαπάτε... Αγαπάτε με, αν αυτό είνε ο-υδόν, όσο σας αγαπάω κι' εγώ...

Η ίδια προς τον ίδιον.

Αν θένατε τόσο εύτυχισμένος και τόσο δυστυχισμένος είμαι από χτές, θα μ' εύλογιζόσαστε...

Είνε πέντε ή ώρα το πρωί... Βρίσκομαι μό-νος μέσα στην καμάρη μου, άγρυπνών και σας συλλογίζομαι...

Έχω το παράθυρό μου ανοιχτό και έλο το δροσερό άφωνα του ζήπου μου μπαίνει μέσα... Βλέπω τον χρυσό ήλιο ν' ανατείλει πάνω από τη συνείδησή μου κατωκείται... Σκέφτομαι ότι δεν θα σας δω σήμερα κι' αυτό με κάνει περίλυπο μέχρι θανάτου...

Όλη ή ερωτική μας ιστορία μονάκι με

...

Β'. (ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). Ο βασιλιάς... (The text continues with a summary of the previous events, mentioning the king, the queen, and the prince.)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ

(Από τα «Απομνημονεύματα» γνωστού Έλληνο αστυνομικού).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).
Ξαναυπαντήθηκα με τον Άρχηγό το ίδιο βράδυ.
— Δεν μπορώ να καταλάβω, του είπα, γιατί έβαλες τον τραπέζι-την ν' αγοράση ένα τόσο ακριβό δαχτυλίδι. Για να προσελκύσεις τον κλέφτη και να τον πάσης βέβαια. 'Αλλ' αυτό θα το πετύχαινες και μ' ένα πολύ πιο φτηνό κόσμημα.
— Ο Άρχηγός χαμογέλασε πονηρά.
— Έρεεις κάτι; μου είπε.
— Τι;
— Βρίσκεσαι τόσο μακριά απ' την αλήθειά, όσο ή γη από τον ήλιο.
— Όποτε δεν μάντεψα το σχέδιό σου;
— Όχι.
— Μπορώ τουλάχιστον να το μάθω;
— Πρώς το παρόν δεν μπορώ να σου πω, παρ' όλο το γεγονός ότι το δαχτυλίδι αυτό, το τόσο ακριβό ειναι μαγεμένο.
— Τι θες να πής;
— Θέλω να πω πως ειναι απ' τα δαχτυλίδια που δεν κλέβονται.
— Δεν θα το κλέβουν λοιπόν;
— Όχι δά... Θα το κλέβουν και θα το παρακλέβουν.
— Τότε ειναι από τα δαχτυλίδια που κλέβονται, Άρχηγέ μου.
— Πού κλέβονται και δεν κλέβονται.
— Δεν καταλαβαίνω τίποτα.
— Θα καταλάβεις όταν θάω καιρός...

Τρεις ημέρες κατόπιν κατεβαίναμε με τον Άρχηγό απ' το γραφείο του για να κάνουμε το συνηθισμένο μας περίπατο, όταν είδαμε ν' ανεβαίνει τη σκάλα ο κ. Λιάκος. Ήταν ξεύραλος.
Μόλις είδε τον Άρχηγό φώναξε ασθμαίνοντας:
— Τό έλεψαν!... Τό έλεψαν, Άρχηγέ!... Ειναι τρομερό, ειναι αφάνταστο... Τόση θρασύτητα δεν την φανταζόμουν... Τό δαχτυλίδι εξαφανίστηκε μυστηριωδώς, όπως και όλα τα άλλα κοσμήματα. 'Η γυναίκα μου ειναι άρρωστη, με δυνατό πυρετό. Ειναι φοβερός! Νά μας κλέβουν ένα τόσο πολύτιμο δαχτυλίδι!... Μέσα στα μάτια μας!...
Ο Άρχηγός κατασφύρισε. Μά το κατασφύρισμα του δεν κράτησε πολύ. Υπόβαλε γρήγορα-γρήγορα μερικές ερωτήσεις στον κ. Λιάκο κι' ύστερα ή μορφή του φωτίστηκε από γαλήνη και αυτοπεποίθηση.
Ο τραπέζιτης κρεμόταν από τα χείλη του.
Ο Άρχηγός έμεινε λίγα δευτερόλεπτα δαίμοντος, διθυ-αμένος σε σκεψεις κι' άξαφνα είπε στο κ. Λιάκο:
— Ο κλέφτης την έπαθε.
— Τι έννοείτε, κ. μοιραρχε;
— Λέω ότι ο κλέφτης την έπαθε. Τόν φανταζόμουν πιο έξυπνο. 'Ημουν βέβαιος πως δεν θ' άγγιζε καν το κόσμημα. Νά όμως πούκαμε τη βλακεία να το κλέψω. Κερδίσαμε έτσι το μισό παιχνίδι.
Ο τραπέζιτης άκουγε με το κατέλλο στο χέρι, άκουμπώντας στο μαστούνι του, στενοχωρημένος.
— Όποτε δεν σάς άνηγνε αυτή ή κλοπή, κ. μοιραρχε; ρώτησε τέλος. Τό βρίσκετε μικρό, να μας κλέβουν ένα τόσο πολύτιμο δαχτυλίδι; 'Ελπίζετε πως θα πιστώ ή κλέφτης;
Ο Άρχηγός σιωπούσε.
— Ο κλέφτης, είπε τέλος. Να... θέβαια... θα πιστώ. Τό έλεψαν... Πάντως μην άνηγνε. Γνώριζε σίτι σας και έλατε να με ειδοποιήσετε αν συμβεί τίποτε νεώτερο. Στο μεταξύ αυτό έγω θα προσπαθώ να βρω τον κλέφτη και θα τον βρω. Καθηγούστε επίσης την κυρία σας...
— Βασίζομαι σε σάς, Άρχηγέ.
— Και κάνετε πολύ καλά.
Όταν έφυγε ο τραπέζιτης, ρώτησα τον Άρχηγό τί έσημαιναν όλα αυτά τα μυστήρια. Με κίτταξε χαμογελώντας και μου είπε:
— Θα μάθεις.

Μία δδομάδα είχε περάσει απ' την ημέρα της κλοπής του πολυτιμου δαχτυλιδιού.
Ο Άρχηγός φαινόταν στενοχωρημένος. Κατασφύριζε και σκεπτι-χός.
«Την έπαθε...» σκεφτόμουν, βλέποντάς τον να κόβη βόλτες νευ-

στιχιά και άτιμία!... Ζεσταίνεις το φέδι στον κόρφο σου και οι δαγκνώνεις...
Δεν κρατήθηκα παιδί.
Σηκώθηκα, στάθηκα μπρός του και του είπα:
— Γιατί δεν θες να όμολογήσεις πως έχασες το παιχνίδι; Γιατί μου κρύβεσαι; Στο κάτω της γραφής, διάβολε, άνθρωπος είσαι. Έχεις τόσους θριάμβους στο ενεργητικό σου, δεν ειναι αποδείξη πράγμα ένα λάθος.
Με άφροκνύταξε μέσα στα μάτια.
— Ποιό λάθος; μούγγοιρε. Για ποιό λάθος μιλάς;
— Για την ύπόθεσι Λιάκου. Για τις κλοπές των κοσμημάτων.
'Αντί να μου άπάντηση στηρήχτηκε στον τοίχο κι' άρχισε να γελάει, να γελάει με κέφι. Με χτύπησε έπειτα στον ώμο φιλικά και μου είπε:
— Όποτε έτσι ε; Νόμισες πως έχασα το παιχνίδι; Όχι, φίλε-ράκο μου. Τό κέρδισα. 'Αν είμαι κατασφύρις, ο λόγος ειναι άλλος. 'Η μάλλον δεν πρόκειται περί κατασφύρισμα-τος. 'Απολαύσεμνος είμαι και θα μάθεις γιατί...

Τη στιγμή αυτή κάποιος χτύπησε την πόρτα του γραφείου. Πριν προφτάσουμε να καταλάβουμε περί τίς πρόκειται, πριν δώσουμε άπάντησι σ' αυτόν που χτυπέ-σε, ή πόρτα άνοιξε μ' όρμη και εισώφησε στο γραφείο ο κ. Λιάκος.
Τά μάτια του άστραφταν, φαινόταν άνασταμένος.
Ο Άρχηγός έτρεξε κοντά του, τον έβαλε να καθίσει και τον ρώτησε τί συμβαίνει.
— Άπίστευτα πράγματα, Άρχηγέ, άπάντησε ο δι-θύπλωτος τραπέζιτης, γεγονότα έντελώς μυστηριω-δικά!...
— Δηλαδή; είπε ο Άρχηγός.
— Τό δαχτυλίδι... τό άδαμαντοκόλλητο δαχτυλίδι που αγοράσα τη ύποδειξει σας και που μας τόκλεσαν προ-έδομάδος...
— Λοιπόν;
— Ξαναγύρισε στο σπίτι!...
Μία γρήγορη άσπασή φωτίσε τά μάτια του Άρχι-γού. Γύρισε προς τό μέρος μου, με κίτταξε και χαμο-έλασε με ίκανοποίησι. Πραγματικός τό ειναι κι' εγώ γε-μένα.
'Ηταν λοιπόν σ' αλήθεια μαγεμένο τό δαχτυλίδι αυτό;
Ο Άρχηγός φώναξε να φέρουν στον κ. Λιάκο μια λεμονάδα, τον άρπωσε να συνέρθη και κατόπιν του εί-πε:
— Δηγηθήτε μου τώρα με τη σειρά πως άκρίβως σ-νεθήσαν τό πράγματα.
— Σας είπα, Άρχηγέ, κατά τρόπο μυστηριωδικό. Και νά: Σήμερα τό πρωί, πριν φύγω για την Τράπεζα, μπήκα στο γραφείο μου για να πάρω μερικά έγγραφα που είχα άφήσει από χτές τό βράδυ πάνω στο τραπέ-ζι. Μόλις πλησίασα στο τραπέζι, τό πρώτο πράγμα που ά-τίκρυσα και μούκανε έντύπωση, ήταν ένα διπλωμένο βρε-μύαρο που ίππηχε πάνω στα έγγραφα μου. Παρεξ-νεύθηκα. Τό γραφείο μου τό κλειδώνω και κρατώ μαζί μου τό κλειδί. Πήρα λοιπόν τό στρατοδούρατο να δώ-ε ειναι, όταν πρόσεξα πως κάτι βρισκόταν διπλωμένο μέσα σ' αυτό. Τό άνοιξα γρήγορα-γρήγορα και τί είδα; Τό κλειμένο δαχτυλίδι της γυναίκας μου!... Νόμιζα πως νειενόμουν. Δεν πίστευα στα μάτια μου. Στοιφογούριζα τό δαχτυλίδι στα χέρια μου άναυδος απ' την κατάπληξι μου, όταν είδα πάλι και κάτι άλλο περίεργο κι' άνεξήγητο. Ο χονδρός κρίκος του έφερε καταφανέστατα ίχνη χτυπήματος, σαν να είχαν χτυπήσει τό δαχτυλίδι με τό μαχαίρι... Τι έσημαιναν όλ' αυτά; Πώς γύρισε τό δαχτυλίδι μόνο του σπίτι και γιατί; Ποιός τόβαλε μέσα στο γραφείο μου και πως άνοιξαν την πόρτα και μπήκαν, άφορ κρατά έγώ τό κλειδιά; Για να μην τρομάξω περισσότερο τη γυναίκα μου πούκα-άρρωστη στο κρεβάτι, βότερα απ' τό μυστήριο αυτό που μας σπα-βαίνουν, πήρα τό σημαδεμένο δαχτυλίδι και σάς τόφερα. Νά τό!...
Ο Άρχηγός πήρε τό δαχτυλίδι κι' άρχισε να τό εξετάζει.
— Τι λέτε, Άρχηγέ, για τό σημάδι πούχει επάνω; ρώτησε ο τραπέζιτης.
Ο Άρχηγός κούνησε τό κεφάλι του.
— Θά τό μάθουμε κι' αυτό, είπε κατόπιν. Τώρα άρχίζει ή δοκιμή μου. Άρπαστε μου τό δαχτυλίδι έδω, κ. Λιάκο. Και μην ά-σχευείτε πάλι καθόλου. Όλα θα τελειώσουν καλά...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

οιχός στο γραφείο του. Κάποιος-κάποιος σταμα-τούσε τό νεαρό στο λάτσο του, γούριζε προς τό μέρος μου και μου έλεγε διάφορα ορητά:
— Έρεεις, φίλε μου.
— Ο κόσμος ειναι λάθος.
— Φυσικά, Άρχηγέ, δικαιολογεί τό τιποτά από τό όποιο λάτσο-ζε.
— Χυδαίως... Προ-δαγκνώνεις...

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΜΑΡΙΑ ΔΟΝΙΛΟΒΝΑ, ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Ε'. ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, ο 'Ι-δαν Φεντέρουβιτς και ή άγαπημένη του Μα-ρία Δονιλόβνα έγκαταστάθηκαν στο Παύ-λοβο, στην έξοχική έπαυλη του πρίγκιπας, όπου περνούσαν μια πολύ ευχάριστη ζωή, ιδίως μετά τη γέννησι του παιδιού τους, του Μιχαήλ.
Όστόσο τελείωνε ο Άδωντος και ζύ-γωνε τό φθινόπωρο. Ένα γλυκό και ή-ροο άπόβραδο, τό έρωτευμένο ζευγάρι κα-θόταν σ' ένα πέτρινο κάθισμα άπέναντι στον πύργο. Κοντά τους βρισκόταν ή πα-ραμύνα που νανούριζε τό μικρό τους.
'Η συνομιλία της Μαρίας και του 'Ι-δαν περιεφερόταν όπως πάντα γύρω από τον Μιχαήλ.
— Τι λές, να τον κάνουμε διαν μεγαλώσει; ρώτησε σε μια στιγμή ή γυναίκα.
— Ό, έτοιμο καιρό, άποκρίθηκε χαμογελώντας ή Μαρία. Ειναι τόσο μικρός ακόμα... Δεν έχει παρ' άλλων έβδομάδων ηλικία...
— Μην ξεχνάς όμως πως ή δδομάδες κάνουν τους μήνες κι' οι μήνες τά χρόνια. Θέλεις να τον κάνουμε στρατιωτικό;
— Στρατιωτικό; 'Α, όχι!...
— Ειναι ένα λαμπρό επάγγελμα! έ-παινε ο πρίγκιπας. Ένα επάγγελμα, με τόπο όπου κανείς να κάνει ό,τι θέ-λει, ν' άποζητη πλούτη και τιμές. Πά-ρε για παράδειγμα έμένα που διέτελε-σα στην υπηρεσία του αυτοκράτορος δε-κα χρόνια, κυριέψα τόσες χώρες κι' ά-κμήσα μεγάλη περιουσία.
— Όχι, όχι, δεν μου άρέσει ο στρα-τός. Δεν θέλω τον Μιχαήλ στρατιωτι-κή. 'Επί τέλος ειναι γυός μου, άντικει-μι μένα, άντέτεινε ή Δονιλόβνα.
— Και σε μένα, φιλάτη μου. Πώς τί άρμονίες αυτό;
'Αντι άπάντησε ή Μαρία σπρώδη-α, άρπασε τό παιδί από τά χέρια της, γούρισε και τόβρεξε στην άγκαλιά της άγνιστας:
— Θα γίνης στρατιωτικός, μικρό μου; Κι' απ' σόν πόλεμο και θα μ' άφήσης έμένα μοναχή μου;... Μά εκεί πέρα που εί-κα βρισκεσαι θάβεις να κάνεις μ' έχ-θους, διάρρηξεις και σκληρούς. Θα σε παραρουν με καμιά σφαίρα και θα σε παραρουν... 'Α, όχι, όχι, δεν θέλω εγώ να γίνης στρατιωτικός...
'Επειτα γύρισε προς τον πρίγκιπα και με τό καλύτερο φροτίο στο χέρι-α της, και του είπε άστεεινομένη:
— Άκουσε, 'Ιδαν. Δεν σου άξίζει τίς τέτοιες θρηυές. Τόν παίρνω λοι-πόν και φεύγω. Έχε γεια!...
Και έφυγε πραγματικά τρέχοντας.
Ο πρίγκιπας σπρώθηκε απ' τη θέσι που γελούσε, αλλά χωρίς ν' άνησιχή-ει καθόλου από την άπειλή της που του φάνηκε ψευτική. Βλέ-ποντας δε ότι ή Μαρία διενθύνονταν προς τη λίμνη, πήρε κι' αυτός τον ίδιο δρόμο σιγά-σιγά.
'Ηταν βέβαιος πως ή Δονιλόβνα, τό τρελλοκότσο αυτό πλά-σμα, είχε κρυφτεί πίσω από τίποτε χαμόκλαδα και θα τοβόγανε έξω από μυστά το μόλις πληρώσει, για να τον τρομάξει. 'Αλλά η Μαρία δεν ήταν κομμένη πούθενά. Είχε πηδήσει μέσα στην άδυστητη βάρκα της λίμνης, και όταν ο πρίγκιπας μαζί με την τρο-πέλα έφταναν στην όχθη, αυτή βρισκόταν ξυνογμένη μακριά.
Όστόσο ο πρίγκιπας δεν έδειξε κανένα φόβο. 'Η βάρκα ήταν γεμάτη με μεγάλη κι' ή Μαρία ήξερε να την κυβερνάει θαυμάσια. Βλέποντας τη γυναίκα και τό γυνό του ν' άπομακρύνονται πάνω στο νερό που άχνιζαν απ' τη ζέση της ημέρας, αλοθάνηκε την καρδιά του να χτυπά.
— Μαρία, Μαρία! φώναξε με άγωνία, Γύρισε πίσω, σε παρα-καλώ, δεν έχει φρόνιμο αυτό που κάνεις. Ο καιρός ειναι ύγρός. Θα κρυολογήσει τό παιδί!...
'Η Μαρία άρχισε να γελά δυνατά:
— Όχι, όχι, τό άπάντησε. Σου είπα πως τό παίρνω μαζί μου... Κι' ένογιόταν δίσενα και μακρότερα χτυπώντας τό κομμάτι στο νερό.
'Η καρδιά δεν κάνει καλά, μουρούρισε ή Τατιανή ή παρμύνα μεσ' απ' τά δόντια της. 'Η νεράιδες της λίμνης άπ' αυτές και κλέβουν τά μικρά παιδιά άμα βροδνάσει...
— Μαρία, Μαρία! Ξαναφώναξε ο πρίγκιπας.

Πόνος δυνατός και ξαλάδες τον έπιασαν.

'Αλλά ή Μαρία δεν φαινόταν πειά. Είχε εξαφανιστεί μέσα στην όμίχλη. Και μόνο τό τρελλό γέλιο της άκούγτανε ακόμα.

— Άξαφνα μια διαπεραστική φωνή γεμάτη τρόμο άντήχησε:
— Βοήθεια, βοήθεια! Τό παιδί μου, 'Ιδαν! Τό παιδί μου!...

Ο γέρω-πρίγκιπας δεν έχασε ούτε στιγμή. Πέταξε τό ρούχο του και ρίχτηκε μέσα στο νερό. Εύτυχώς ήταν άριστος κολυμβητής και είχε τη δεαυότητα πως θα προλάβαινε τό κακό.

Σε λίγο διέκρινε στην επιφάνεια του νερού κάποιο λευκό άντικει-μενο. Ήταν ή Μαρία! Κολυμπούσε κι' αυτή, αλλά με τό ένα χέρι. Στο άλλο κρατούσε τό μωρό της, τόσο σφιχτά όμως, ώστε ύπληξος κινδύνος να τό πνίξει.

Ο 'Ιδαν έπλησίασε και κατόρθωσε να τούς δγάλη και τούς δυό στην όχθη. Ένας γιατρός έκλήθη έσπευσμένος. Μά μόλις ο για-τρός εξέτασε τό άτυχο βρέφος, άπεφάνθη ότι ή δυστυχισμένη μη-τέρα, καθώς τό κρατούσε στην άγκαλιά της, τόβρεξε περισσότερο πάνω στην άγωνία και τον τρόμο της και τάδασσε!...

Άκούγοντας τά λόγια αυτά, ο πρίγκιπας λίγο έλειψε να σωριασθή-κατω λιπόθυμος. 'Η λύπη του δεν είχε όρια. Μά ή Μαρία κατόρ-θωσε να τον παρηγορήσει με τά χάρδια της.

Γύρισαν στην έπαυλη κι' ο πρίγκιπας ξάπλωσε σ' ένα ντιβάνι για ν' άναπαυθή. Είχαν γευματίσει μισή ώρα πριν συμβεί τό δυστύχη-μα και, κατά τη συνήθειά τους, ο 'Ιδαν είχε παραφαεί. Αντιθέτως ή Μαρία προφασίστηκε την αδιάθετη και μόνον λίγες κουταλιές σου-πα έβαλε στο στόμα της.

Επεί ή θλίψη για τό θάνατο του γυνόι του άρ' ενός και ή επενέγεια του άκου-σίου λουτρού στο φορτωμένο του στομάχι άρ' έτέρου δεν άρρησαν να φέρουν τό ό-λέθριο αποτέλεσμα τους στον γρηναίο πρί-γκιπα. Πόνος δυνατός και ξαλάδες τον έ-πιασαν, οίγρη και σκωτοδίνες και κοντά τά μεσάνυχτα ξεφύησε...

Ο θάνατός του δεν λύπησε καθόλου τη Δονιλόβνα. Μήπως άλλωστε δεν τά είχε σκηνοθετήσει μόνη της όλ' αυτά; Μήπως δεν ήταν αυτή ή ίδια ή ατία του θανάτου του παιδιού της και του φίλου της;

Ας προχωρήσουμε τώρα μερικά χρό-νια και άς σταθώμε στο 1820.

Η βασιλική Αύλη της Ρωσίας είχε μεταφερθεί ήδη στην Πετρούπολη. Ο αυτοκράτορας Πέτρος Α' ζούσε εκεί εύτυχης και άπορημένος. Μετά την άπογραφή της συνθήκης με τη Σουηδία, ήταν έλεν-θερος να συνεχίσει άταξίαστα τό έμ-πολιτιστικό έργο του. Και πραγματικά, ίδρυσε διάφορες σχολές τόσο στην Πε-τρούπολη, όσο και στη Μόσχα, στο Κίεβο και σ' άλλες πόλεις της Ρωσίας.

Στη βάρκα του αυτή τον έβροδούσε πολ-ύ και ή Αικατερίνη, ή σύζυγός του, ή μόνη γυναίκα που μπορούσε να του επι-βληθή και να διατάξη τον άπρότομο και δε-σποτικό χαρακτήρα του.

Ο αυτοκράτορας όμως είχε κι' ένα πά-θος που δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να νά τις άλλες κάθε τόσο...

Χωρίς άλλωστε σ' αυτή την ιδιοτροπία του, είχε κατορθώσει κι' ή Αικατερίνη να κατακτήσει την καρδιά του και ν' ανεβή στο θρόνο της Ρωσίας, από εύνοια της σταρτηγού Μπάουερ και ύπηρεσία του πανισχυρού Μεντζίκοφ που ήταν ως τότε.

Στη θέση που βρισκόταν τώρα, ή Αικατερίνη δεν είχε κανένα φόβο μήπως της άφαισθεί τό στέμμα, αλλά φοβόταν μήπως απ' τις άπαι-τήσιες φύλες του Τσάρου βρεθεί καμιά πιο ίκανώτερη απ' τις άλλες και την έκτοπσει, αν όχι από τό θρόνο, τουλάχιστο απ' την καρδιά του αχώνυμου.

Αυτή ή ύποψια βασάνιζε διαρκώς τό νοή της παντοδύναμης Αικα-τερίνης και δεν είχε καθόλου άδικο γάχη τους φόβους αυτούς, καθώς θα είδαμε.

Αυτή άκρόφως την έποχή παρουσιάστηκε στην αυτοκρατορική αύλη της Πετρούπολης ένας Γάλλος ευγενής, ο κόμης Χάμιλτον, πρώην αξιωματικός του Καρόλου ΙΒ' και ήδη αξιωματικός του Μ. Πέτρου.

Ο άρρωστος αυτός συνοδευόταν από μια γυναίκα που έφερε τ' όνομα του και ή γυναίκα αυτή δεν ήταν άλλη απ' τη Μαρία Δονιλόβνα.

Η αυτοκράτειρα Αικατερίνη άναγνώρισε, με την πρώτη ματιά, πό-της έρεψε, την παλιά Σουηδή φιλέντα της, τη συν-τροφισσα των ημερών της δυστυχίας, αλλά και πολλοί άλλοι αλλοίωτοι θυμήθηκαν ότι ή γυναίκα αυτή ζούσε πρό-πότε χρόνων στη Μόσχα με τον 'Ιδαν Φεντέρουβιτς.
(Ακολουθεί)

Β.
(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). Ο
Βασιλεύς των
Αθηνών
τραπέζιτης κ. Λιάκος
ρουσάειται ένα
πρωί
στον Αρχηγό του
Τμήματος Καταδίωξης
και του καταγγέλλει ότι
στο σπίτι του κλέβονται
τα τελευταία καιρό
σημάδια της ουζογυ-
ας, κατά τρόπο μυστη-
ριώδη και ανεξήγητο.
Ο Αρχηγός της Κατα-
δίωξης πηγαίνει άμεσα
στο σπίτι του κ. Λιάκου,
ένεργει ανακρίσεις και
συμβουλεύει τον τραπέζιτη
να αγοράσει και να προσφέρει
στη σύζυγό του ένα
έξαιματοκόλλητο δαχτυλίδι,
μεγάλης αξίας, βασιζόμενος
στο λόγο του μυστηριώδους
λοποδότη.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ

(Από τα «Απομνημονεύματα» γνωστού Έλληνα αστυνομικού).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).
Ξαναυπαντήθηκα με τον Αρχηγό το ίδιο βράδυ.
— Δεν μπορώ να καταλάβω, του είπα, γιατί έβαλες τον τραπέζιτη να αγοράσει ένα τόσο ακριβό δαχτυλίδι. Για να προσελκύσει τον κλέφτη και να τον πιάσει βέβαια. Άλλ' αυτό θα το πετύχαινε και με ένα πολύ πιο φτηνό κόσμημα.
— Ο Αρχηγός χαμογέλασε πονηρά.
— Ξέρεις κάτι; μου είπε.
— Τι;
— Βρίσκεσαι τόσο μακριά απ' την αλήθεια, όσο η γη από τον ήλιο.
— Ωστε δεν μάντεπα το σχέδιό σου;
— Όχι.
— Μπορώ τουλάχιστον να το μάθω;
— Πρώς το παρόν δεν μπορώ να σου πω, παρά τουτο: Ότι το δαχτυλίδι αυτό, το τόσο ακριβό είναι μαγεμένο.
— Τι θες να πεις;
— Θέλω να πω πως είναι απ' τα δαχτυλίδια που δεν κλέβονται.
— Δεν θα το κλέβουν λοιπόν;
— Όχι δά... Θα το κλέβουν και θα το παρακλέβουν.
— Τότε είναι από τα δαχτυλίδια που κλέβονται, Αρχηγέ μου.
— Πού κλέβονται και δεν κλέβονται.
— Δεν καταλαβαίνω τίποτα.
— Θα καταλάβεις όταν θάμαι κακός...

Τρεις ημέρες κατόπιν κατεβαίναμε με τον Αρχηγό απ' το γραφείο του για να κάνουμε το συνηθισμένο μας περίπατο, όταν είδαμε να ανεβαίνει τη σκάλα ο κ. Λιάκος. Ήταν ξε-
βαλμένος.
— Μόλις είδε τον Αρχηγό φώναξε ασθμαίνοντας:
— Τό έκλεψαν!... Τό έκλεψαν, Αρχηγέ!... Είναι τρομερό, είναι αφάνταστο... Τόση θρασύτητα δεν την φανταζόμουν... Το δαχτυλίδι εξαφανίστηκε μυστηριωδώς, όπως και όλα τα άλλα κοσμήματα. Η γυναίκα μου είναι άρρωστη, με δυνατό πνεύμα. Είναι φοβερός! Να μάς κλέβουν ένα τόσο πολύτιμο δαχτυλίδι!... Μέσα στα μάτια μας!...
— Ο Αρχηγός κατσούφιασε. Μά το κατσούφιαμά του δεν κράτησε πολύ. Υπόβαλε γρήγορα-γρήγορα μερικές ερωτήσεις στον κ. Λιάκο κι ύστερα η μορφή του φωτίστηκε από γαλήνη και αυτοπεποίθηση.
— Ο τραπέζιτης κρεμόταν από τα χείλη του.
— Ο Αρχηγός έμεινε λίγα δευτερόλεπτα άμυλτος, θυσι-
σμένος σε σκέψεις κι έξαφνα είπε στο κ. Λιάκο:
— Τί έννοεις, κ. μοίραρχε;
— Λέω ότι ο κλέφτης την έπαθε. Τόν φανταζόμουν πιο έξυπνο. Ήμουν βέβαιος πως δεν θ' άγγιζε καν το κόσμημα. Να όμως που βίκανε τη βλακεία να το κλέψει. Κερδίσαμε έτσι το μισό παιχνίδι.
— Ο τραπέζιτης άκουγε με το καπέλλο στο χέρι, άκουμπώντας στο μπαστούνι του, στενοχωρημένος.
— Ωστε δεν σάς άνησχε αυτή η κλοπή, κ. μοίραρχε; ρώτησε τέλος. Το βρίσκετε μικρό, να μάς κλέβουν ένα τόσο πολύτιμο δαχτυλίδι; Έλπίζετε πως θα πιαστή ο κλέφτης;
— Ο Αρχηγός σιωπούσε.
— Ο κλέφτης, είτε τέλος. Να... βέβαια... θα πιαστή. Το είπα... Πάντως μην άνησχετε. Γυρίστε σπίτι σας και ελάτε να με ειδοποιήσετε αν συμβεί τίποτε νεότερο. Στο μεταξύ αυτό έχω να προσπαθήσω να δω τον κλέφτη και θα τον δω. Καθησυχάστε επίσης την κυρία σας...
— Βασίζομαι σε σάς, Αρχηγέ.
— Και κάνετε πολύ καλά.
— Όταν έφυγε ο τραπέζιτης, ρώτησα τον Αρχηγό τι έσημαιναν όλα αυτά τα μυστήρια. Με κτύπησε χαμογελώντας και μου είπε:
— Θα μάθεις.

Μία δομάδα είχε περάσει απ' την ημέρα της κλοπής του πολυ-
τιμου δαχτυλιδιού.
— Ο Αρχηγός φαινόταν στενοχωρημένος. Κατσούφιασε και σκεπτι-
κός.
«Την έπαθε...» σκεφτόμουν, βλέποντάς τον να κόβει δόλτες νε-
κούς στο γραφείο του.
Κάποιος κάποιος σταν-
τούσε το νεκρό πο-
λάτος του, γύριζε πάλι
το μέρος μου και με-
λεγε διάφορα σπύ-
...
— Ξέρεις, φίλε μου;
— Ο κόσμος είναι λάθος.
— Φυσικά, Αρχηγέ,
δικαιολογεί το ίδιο
από το οποίο λάτρε-
ζε.
— Χυδαίως. Προ-
δαγκώνει...
Δεν κρατήθηκα πειδί.
Σηκώθηκα, στάθηκα μπρός του και του είπα:
— Γιατί δεν θες να όμολογήσεις πως έχασες το παιχνίδι; Παι-
νίδι μου κρύβεσαι; Στο κάτω της γραφής, διάβολε, ανθρωπος είσαι.
— Έχεις τόσους θριάμβους στο ενεργητικό σου, δεν είναι ασυνήθιστο
πράγμα ένα λάθος.
— Μωό λάθος; μου γέλασε.
— Γιατί την υπόθεσι Λιάκου. Για τις κλοπές των κοσμημάτων.
— Αντί να μου άπαντήσει στηρίχτηκε στον τοίχο κι άρχισε να γε-
λάει, να γελάει με κέφι. Με χτύπησε έπειτα στον ώμο φιλικά, και
μου είπε:
— Ωστε έτσι ε; Νόμισες πως έχασα το παιχνίδι; Όχι, φίλε
ράκο μου. Το κέρδισα. Άν είμαι κατσούφιας, ο λόγος εί-
νε άλλος. Ή μάλλον δεν πρόκειται περί κατσούφιας.
— Τη στιγμή αυτή κάποιος χτύπησε την πόρτα του γρα-
φείου. Πριν προφτάσουμε να καταλάβουμε περί τίνος
πρόκειται, πριν δώσουμε απάντησι σ' αυτόν που χτυπώ-
σε, η πόρτα άνοιξε κι όρμη και εισχώρησε στο γραφείο
ο κ. Λιάκος.
Τα μάτια του άστραφταν, φαινόταν αναστατωμένος.
— Ο Αρχηγός έτρεξε κοντά του, τον έβαλε να καθίσει
και τον ρώτησε τι συμβαίνει.
— Άπίστευτα πράγματα, Αρχηγέ, άπάντησε ο θυ-
φύλιντος τραπέζιτης, γεγονόςτα έντελως μυστηριο-
τικά!...
— Δηλαδή; είτε ο Αρχηγός.
— Το δαχτυλίδι... το άδαιματοκόλλητο δαχτυλίδι που
αγόρασα τη υποδείξει σας και που μάς τόκλεψαν προ
έβδομάδος...
— Λοιπόν;
— Ξαναγύρισε στο σπίτι!...
Μία γρήγορη άσπρη φώτισε τα μάτια του Αρχι-
γού. Γύρισε προς το μέρος μου, με κτύπησε και χαμο-
λάσε με ίκανοποίηση. Πραγματικώς τα είχα κι' εγώ κί-
μένα.
— Ήταν λοιπόν σ' αλήθεια μαγεμένο το δαχτυλίδι
αυτό;
— Ο Αρχηγός φώναξε να φέρουν στον κ. Λιάκο μια
λεμονάδα, τον άφησε να συνέλθει και κατόπιν του είπα:
— Δηγηθήτε μου τώρα με τη σειρά πως άκράδω-
σέθησαν τα πράγματα.
— Ώς είπα, Αρχηγέ, κατά τρόπο μυστηριο-
ματικό. Και να; Σήμερα το πρωί, πριν φύγω για την Τράπεζα,
μπήκα στο γραφείο μου για να πάρω μερικά έγγραφα
που είχα αφήσει από χτες το βράδυ πάνω στο τραπέ-
ζι. Μόλις πλησίασα στο τραπέζι, το πρώτο πράγμα που
έκίχνα και μούβκανε έντονα, ήταν ένα διαμυμένο βρα-
χιόχαρτο που έπηχε πάνω στα έγγραφα μου. Παρε-
νέυθηκα. Το γραφείο μου το κλειδώνω και κρατώ μαζί
μου το κλειδί. Πήρα λοιπόν το στρατούχαρτο να δω τι
είνε, όταν πρόσεξα πως κάτι βρισκόταν διπλωμένο μέσα
σ' αυτό. Το άνοιξα γρήγορα-γρήγορα και τι είδα; Το
κλειμμένο δαχτυλίδι της γυναίκας μου!... Νόμισα πως
νευρονομούν.
Δεν πίστευα στα μάτια μου. Στιφογύριζα το δαχτυ-
λίδι στα χέρια μου άναυδος απ' την κατάπληξι μου, όταν είδα πάλι
και κάτι άλλο περίεργο κι' ανεξήγητο. Ο χρυσός κρίκος του έφερε
καταφανέστατα ίχνη χτυπημάτων, σαν να είχαν χτυπήσει το δαχτυ-
λίδι με το μαχαίρι... Τι έσημαιναν όλ' αυτά; Πως γύρισε το δα-
χτυλίδι μόνο τον σπίτι και γιατί; Ποιος τόβαλε μέσα στο γραφείο
μου και πως άνοιξαν την πόρτα και μπήκαν, αφού κρατώ εγώ το
κλειδί; Για να μην τρομάξω περισσότερο την γυναίκα μου που
άρρωστη στο κρεβάτι, ύστερα απ' τα μυστήρια αυτά που μάς συ-
βαίνουν, πήρα το συμαδεμένο δαχτυλίδι και σάς τόφερα. Να το!...
— Ο Αρχηγός πήρε το δαχτυλίδι κι άρχισε να το εξετάζει.
— Τι λέτε, Αρχηγέ, για το σημάδι που έχει επάνω; ρώτησε ο
τραπέζιτης.
— Ο Αρχηγός κούνησε το κεφάλι του.
— Θα το μάθουμε κι' αυτό, είτε κατόπιν. Τώρα άρχίζει η δοκι-
μή δική μου. Άφιστε μου το δαχτυλίδι έδω, κ. Λιάκο. Και μην αν-
σχετε πειδί καθόλου. Όλα θα τελειώσουν καλά...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο τραπέζιτης άκουγε
με το καπέλλο στο χέ-
ρι, άκουμπώντας στο
μπαστούνι του, στενο-
χωρημένος...

Ο Αρχηγός άκουγε
με το καπέλλο στο χέ-
ρι, άκουμπώντας στο
μπαστούνι του, στενο-
χωρημένος...

Ο Αρχηγός άκουγε
με το καπέλλο στο χέ-
ρι, άκουμπώντας στο
μπαστούνι του, στενο-
χωρημένος...

Ο Αρχηγός άκουγε
με το καπέλλο στο χέ-
ρι, άκουμπώντας στο
μπαστούνι του, στενο-
χωρημένος...

Ο Αρχηγός άκουγε
με το καπέλλο στο χέ-
ρι, άκουμπώντας στο
μπαστούνι του, στενο-
χωρημένος...

Ο Αρχηγός άκουγε
με το καπέλλο στο χέ-
ρι, άκουμπώντας στο
μπαστούνι του, στενο-
χωρημένος...

Ο Αρχηγός άκουγε
με το καπέλλο στο χέ-
ρι, άκουμπώντας στο
μπαστούνι του, στενο-
χωρημένος...

Ο Αρχηγός άκουγε
με το καπέλλο στο χέ-
ρι, άκουμπώντας στο
μπαστούνι του, στενο-
χωρημένος...

Ο Αρχηγός άκουγε
με το καπέλλο στο χέ-
ρι, άκουμπώντας στο
μπαστούνι του, στενο-
χωρημένος...

Ο Αρχηγός άκουγε
με το καπέλλο στο χέ-
ρι, άκουμπώντας στο
μπαστούνι του, στενο-
χωρημένος...

Ο Αρχηγός άκουγε
με το καπέλλο στο χέ-
ρι, άκουμπώντας στο
μπαστούνι του, στενο-
χωρημένος...

Ο Αρχηγός άκουγε
με το καπέλλο στο χέ-
ρι, άκουμπώντας στο
μπαστούνι του, στενο-
χωρημένος...

Ο Αρχηγός άκουγε
με το καπέλλο στο χέ-
ρι, άκουμπώντας στο
μπαστούνι του, στενο-
χωρημένος...

Ο Αρχηγός άκουγε
με το καπέλλο στο χέ-
ρι, άκουμπώντας στο
μπαστούνι του, στενο-
χωρημένος...

Ο Αρχηγός άκουγε
με το καπέλλο στο χέ-
ρι, άκουμπώντας στο
μπαστούνι του, στενο-
χωρημένος...

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΜΑΡΙΑ ΔΟΝΙΛΟΒΝΑ, ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Η Πενταμορφή
Μαρία Δονιλόβνα
που σκοτώνει τα
παιδιά της

Η Πενταμορφή
Μαρία Δονιλόβνα
που σκοτώνει τα
παιδιά της

Η Πενταμορφή
Μαρία Δονιλόβνα
που σκοτώνει τα
παιδιά της

Η Πενταμορφή
Μαρία Δονιλόβνα
που σκοτώνει τα
παιδιά της

Η Πενταμορφή
Μαρία Δονιλόβνα
που σκοτώνει τα
παιδιά της

Η Πενταμορφή
Μαρία Δονιλόβνα
που σκοτώνει τα
παιδιά της

Η Πενταμορφή
Μαρία Δονιλόβνα
που σκοτώνει τα
παιδιά της

Η Πενταμορφή
Μαρία Δονιλόβνα
που σκοτώνει τα
παιδιά της

Η Πενταμορφή
Μαρία Δονιλόβνα
που σκοτώνει τα
παιδιά της

Η Πενταμορφή
Μαρία Δονιλόβνα
που σκοτώνει τα
παιδιά της

Ε΄.
ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, ο Ι-
δαν Φεντερόβιτς και η άγαπημένη του Μα-
ρία Δονιλόβνα εγκαταστάθηκαν στο Παύ-
λοβο, στην έξοχική έπαυλη του πρίγκιπα,
όπου περνούσαν μια πολύ ευχάριστη ζωή,
ιδίως μετά τη γέννησι του παιδιού τους,
του Μιχαήλ.

Όσοτελο τελείωνε ο Αβγουστός και ζύ-
γωνε το φθινόπωρο. Ένα γλυκό και ή-
ρεμο απόβραδο, το έρωτευμένο ζευγάρι κα-
θόταν σ' ένα πέτρινο κάθισμα απέναντι
στον πυργο. Κοντά τους βρισκόταν η πα-
ραμιά που νανούριζε το μικρό τους.

Η συνουσία της Μαρίας και του Ι-
δαν Μιχαήλ.
— Τι λές, να τον κάνουμε όταν μεγαλώσει; ρώτησε σε μια στιγμή
η μητέρα.
— Ω, έχουμε καιρό, άποκριθηκε χαμογελώντας η Μαρία. Εί-
νε τόσο μακριά άνομα... Δεν έχει παρό λίκων έβδομάδων ήλεια...
— Μην ξεχνάς όμως πως η δομάδες κάνουν τους μήνες κι' οι
μήνες τα χρόνια. Θέλεις να τον κάνουμε στρατιωτικό;
— Στρατιωτικό; Ά, όχι!...
— Είναι ένα λαμπρό επάγγελμα! έ-
παινε ο πρίγκιπ. Ένα επάγγελμα, με
το οποίο μπορεί κανείς να κάνει ό,τι θέ-
λει, να αποκτήσει πλούτη και τιμές. Πά-
ρα για παράδειγμα έμένα που διέτελε-
σε στην υπηρεσία του αυτοκράτορος δέ-
κα χρόνια, κέραια τόσες χώρες κι' ά-
πληστη μεγάλη περιουσία.

— Όχι, όχι, δεν μου άρέσει ο στρα-
τός. Δεν θέλω τον Μιχαήλ στρατιωτι-
κή. Έάν τελος είναι γυός μου, άνικει
αί μένα, άντέπεινε η Δονιλόβνα.
— Και σε μένα, φιλάτη μου. Πως
είναι άπορροή αυτό;
— Αντί άπάντησος η Μαρία σηκώθη-
κε, άρπασε το παιδί από τα χέρια της
μητέρας και τόσφιξε στην άγκαλιά της
μητέρας!

— Θα γίνης στρατιωτικός, μικρό μου;
ή μάς σόν πόλεμο και θα μ' άρπης
έμένα μοναχή μου!... Μά έχει πέρα που
είναι άπορροή θάχης να κάνης μ' έ-
χνης, άάφιστος και σκληρούς. Θα σε
καταρρών με καμιά σφαίρα και θα σε
καταρρών... Ά, όχι, όχι, δεν θέλω εγώ
να γίνης στρατιωτικός...
— Έπειτα γύρισε προς τον πρίγκιπα
και με το πολύτιμο φορτίο στα χέρια
της και του είπε άπειρευμένη:
— Άκουσε, Ιδαν. Δεν σου άξίζει
ήλως τέτοιο θησαυρό. Τόν παίρνω λοι-
πόν και φεύγω. Έγχε γεια!...
Και έφυγε πραγματικά τρέχοντας.

Ο πρίγκιπ σηκώθηκε απ' τη θέσι
που γελώντας, αλλά χωρίς ν' άνησχε
το κακό που την άπειλή της που του φάνηκε φεύγιση. Βλέ-
ποντας δε ότι η Μαρία διενθύνονταν προς τη λίκνη, πήρε κι' αυτός
τον ίδιο δρόμο σιγά-σιγά.

Ήταν βέβαιος πως η Δονιλόβνα, το τρελλότουκο αυτό πλά-
σμα, είχε κρυφτεί πίσω από τίποτε χαμολάδα και θα το βρήγανε
έξωθεν μακριά του μόλις πλησίαζε, για να τον τρομάξει. Άλλά
η Μαρία δεν ήταν κρυμμένη πουθενά. Είχε πηδήσει μέσα στην
άσπρη δάκρυ της λίκνης, και όταν ο πρίγκιπ μαζί με την τρο-
μασμένη στην όψη, αυτή βρισκόταν ένονημένη μακριά.

Όσοτελο ο πρίγκιπ δεν έδειξε κανένα φόβο. Η δάκρυ ήταν
στην άγκαλιά κι' η Μαρία ήξερε να την κινεράει θαιμάσια.
Βλέποντας τη γυναίκα και το γυό του ν' άπομακρύνονται πάνω
στα νερά που άγιναν απ' τη θέσι της ημέρας, αιδάσθηκε την
καρδιά του να χτυπά.

— Μαρία, Μαρία! φώναξε με άγνωση. Γύρισε πίσω, σε παρα-
καλώ, δεν είναι φθινόω αυτό που κάνεις. Ο καιρός είναι ήγρος. Θα
απορροή το παιδί...
— Μαρία άρχισε να γελά δυνατά:
— Όχι, όχι, του άπάντησε. Σοδ είπα πως το παίρνω μαζί μου...
Και ένονησαν δίοενα και μακρύτερα χτυπώντας τα κορπά στο
νερό.

— Η καρδιά δεν κάνει καλά, μουμυοίσεις η Τατιανή η
παρμιάνα μέρ' απ' τα δόντια της. Η νεράδες της λίκνης
είναι καλές και κλέβουν τα μικρά παιδιά άμα βραδυάσει...
— Μαρία, Μαρία! Ξαναφώναξε ο πρίγκιπ.

— Μαρία, Μαρία! Ξαναφώναξε ο πρίγκιπ.

— Μαρία, Μαρία! Ξαναφώναξε ο πρίγκιπ.

Άλλά η Μαρία δεν φαινόταν πειδί. Είχε εξαφανιστεί μέσα στην
δωμάδα. Και μόνο το τρελλό γέλιο της άκουγότανε άκόμα.
— Έξαφνα μια διαπεραστική φωνή γεμάτη τρόμο άντήχησε:
— Βοήθεια, βοήθεια! Το παιδί μου, Ιδαν! Το παιδί μου!...
Ο γέρω-πρίγκιπ δεν έχασε ούτε στιγμή. Πέταξε το σούχο του
και ρίχτηκε μέσα στο νερό. Εύτυχως ήταν άριστος κολυμβητής και
είχε τη δεξιότητα πως θα προλάβαινε το κακό.

Σε λίγο διέκρινε στην επιφάνεια του νερού κάποιο λευκό άντικεί-
μενο. Ήταν η Μαρία! Κολυμπούσε κι' αυτή, αλλά με το ένα χέρι.
Στο άλλο κρατούσε το μωρό της, τόσο σφιχτά όμως, ώστε ύπηρεχε
κίνδυνος να το πνίξει.

Ο Ιδαν έληθαισε και καθόρθωσε να τους θγάλη και τους δυο
στην όψη. Ένας γιατρός έκλήθη έσπευσμένως. Μά μόλις ο για-
τρός έξετασε το άτυχο βρέφος, άπεφάνθη ότι η δυστυχισμένη μη-
τέρα, καθώς το κρατούσε στην άγκαλιά της, τόσφιξε περισσότερο
πάνω στην άγνωση και τον τρόμο της και τόσασε!...

Άκούοντας τα λόγια αυτά, ο πρίγκιπ λίγο έλειψε να σωριαστεί
κάτω λιπόθυμος. Η λύπη του δεν είχε όρια. Μά η Μαρία καθόρ-
θωσε να τον παρηγορήσει με τα χάδια της.

Γύρισαν στην έπαυλη κι' ο πρίγκιπ ξάπλωσε σ' ένα ντιβάνι για
ν' άναπαύη. Είχαν γευματίσει μιση ώρα πριν συμβεί το δυστύχη-
μα και, κατά τη συνήθειά τους, ο Ιδαν είχε παραφαί. Άντιθέτως
η Μαρία προσφίστηκε την αδιάθετη και μόνον λίγες κουταλιές σου-
πα έβαλε στο στόμα της.

Ετσι η θλίψη για το θάνατο του γιου
του άπ' ενός και η επένεργεια του άνο-
σιου λουτρού στο φορτωμένο τον στομάχι
άπ' έτέρου δεν άργησαν να φέρουν το ό-
λέθριο άποτέλεσμα τους στην γηραιά πρίγ-
κηρα. Πόντοι δυνατοί και ζαλάδες τον έ-
πασαν, ρίγη και σκοτοδίνες και κοντά τα
μεσάνυχτα έσπύχισε...

Ο θάνατός του δεν λύπησε καθόλου
τη Δονιλόβνα. Μήπως άλλωστε δεν τα
είχε σκηνοθετήσει μόνη της όλ' αυτά;
Μήπως δεν ήταν αυτή η ίδια η αίτια του
θάνατου του παιδιού της και του φίλου
της;

— Άς προχωρήσουμε τώρα μερικά χρό-
νια και άς σταθούμε στο 1820.
Η βασίλικη Αδλή της Ρωσίας είχε
μεταφερθεί ήδη στην Πετρούπολη. Ο αυ-
τοκράτωρ Πέτρος Α' έτος εκεί εύτυχης
και ύπερφανος. Μετά την ύπαγραφή
της συνθήκης με τη Σουηδία, ήταν ελεύ-
θερος να συνεχίση άπερρίπαστα το έ-
κπολιτιστικό έργο του. Και πραγματικά,
ίδωμε διάφορες σχολές τόσο στην Πε-
τρούπολη, όσο και στη Μόσχα, στο Κίεβο
και σ' άλλες πόλεις της Ρωσίας.

Στη δράση του αυτή τον έδρασαν πο-
λύ και η Αικατερίνη, η σύζυγός του, η
μόνη γυναίκα που μπορούσε να του έ-
παλθη και να δαμάσει τον άπτόμο και δε-
σποτικό χαρακτήρα του.

Ο αυτοκράτωρ όμως είχε κι' ένα πλά-
θος που δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να
να τις άλλάξει κάθε τόσο...
Χάρης άλλωστε σ' αυτή την ιδιοτροπία του είχε καταρθείσει κι' η
Αικατερίνη να κατακτήσει την καρδιά του και ν' άνεβή στο θρόνο της
Ρωσίας, από εύνοιαμένη του στρατηγού Μάισνοκ και ύπερτέρα του
πανισχύου Μεντζίκοφ που ήταν ως τότε.

Στη θέσι που βρισκόταν τώρα, η Αικατερίνη δεν είχε κανένα φόβο
μήπως της άφαιρεθεί το πτέμμα, αλλά φοβόταν μήπως απ' τις άπε-
τητες φίλες του Τσάρου βρεθεί καμιά πιο ίκανότερη απ' τις άλλες
και την έκτοπισει, άν όχι από το θρόνο, τουλάχιστο απ' την καρδιά
του άσέχου της.

Αυτή η ύποπτη βασίλισσα διαρκώς το νοή της παντοδυναμίας Αίκα-
τερίνης και δεν είχε καθόλου άδικο να έχει τους φόβους αυτούς, καθώς
θα ίδουμε.
Αυτή άκούων την έποχή παρουσιάστηκε στην αυτοκρατορική αδλή
της Πετρούπολης ένας Γάλλος εύνης, ο κόμης Χάμιλτον, παρών
άξιωματικός του Καρόλου ΙΒ' και ήδη άξιωματικός του Μ. Πέτρου.
Ο άνδρας αυτός συνανδενόταν από μια γυναίκα που έφερε τ'
όνομά του και η γυναίκα αυτή δεν ήταν άλλη απ' τη Μαρία Δονιλόβνα.
Η αυτοκράτειρα Αικατερίνη άναγνώρισε με την πρώτη ματιά που
της έρριψε, την παλιά Σουηδική φιλέάδα της, τη συν-
τρόφισσα των ήμερών της δυστυχίας, αλλά και πολλοί
άλλοι αλλικοί θυμήθηκαν ότι η γυναίκα αυτή έτος προ
λίγες χρόνων στη Μόσχα με τον Ιδαν Φεντερόβιτς.
(Ακολουθεί)

Η Πενταμορφή
Μαρία Δονιλόβνα
που σκοτώνει τα
παιδιά της

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ
ΗΜΕΡΑΙ
ΤΟΥ
ΑΙΜΑΤΟΣΤΟ
ΑΙΜΑΤΗΡΟ
ΘΕΡΟΣ
ΤΟΥ 1887Η
ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ
ΤΗΣ
ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

Α'.
Καλοκαίρι του 1887.
Πάνοι απ' τις Έλληνικές φυλάκες, τις άπειρες
φυλάκες της εποχής αυτής, το Μεντροσό, το Παλα-
μίδι, το Ρίο, ο Θανάσιος χτυπάει τα φτερά του!...

Οι θανατοποινίτες κατάδικοι έχουν χύσει τον ή-
πνο τους, η καρδιά τους σφίγγεται, τρέμουν και λ-
ιγγιούν!...

Το κεφάλι τους δεν στέκει καθόλου στερεά πάνω
στο λαιμό τους.

Το κόκκινο φάντασμα της λαίμητρου τους κυνη-
γάει διαρκώς!...

Η τελευταία ληστεία, τα άστοχά εγγλέ-
ματα, ή άγριες αμνημονίες, έχουν αναγκάσει την
Κυβέρνηση να βάλει λεπίδι στους θανατοποινίτες κα-
ταδικούς, ληστές, δολοφόνους, πειραστές, που κρα-
τούνται στις διάφορες φυλάκες κι έχουν αυξηθεί και
πληθυνθεί τρομερά, λόγω της απραξίας της λαίμητρος
επί αρχαία έτη.

Λεπίδι!...

Η είδηση είχε ακριβώς, την έγραψαν ή έφημερίδες. Έχει δο-
στεί μάλιστα κι η ημέρα της πρώτης καρατομήσεως. Θα γίνει στην
Αθήνα, στις 8 Ιουνίου.

Θά άποκεφαλισθή ο κακούργος Ήπειρώτης Μιχαήλ Αρτάκης, ο
όποιος έδολοφόνησε το νεαρό άνεγκό του —30 μαχαίρες!— Νιζ.
Ζώνιο, μιά Αιγυπτιακή νύχτα του 1885.

Και μετά την καρατομήση αυτή θα γίνουν κι άλλες, κι άλλες, σε
διάφορες πόλεις της Ελλάδας, στην Πελοπόννησο, στην Πάτρα, στο
Λαύριο, στη Μάνη, στη Θεσσαλία, παντού.

Οι μελλοθάνατοι έχουν ήδη δοθεί. Είναι ΔΕΚΑΕΠΤΑ όλοι—
12 το πολύ ημέρες!...

Γρήγορη δουλειά!... Πανή-
γοι αίματος!... Θάνατος!...
Χαλασμός!...

Η σχετική προετοιμασία
έχουν κάπως άρχισι.

Η Κυβέρνηση τηλεγρά-
φησε στο Ναύπλιο να ετοιμα-
σθή ή λαίμητρος.

Το τρομερό μηχανήμα που
φυλάγεται στ' Όπλοστάσιο
Ναυπλίου, λήθαργε σ' ένα σο-
ρό κοιμάται, λαδύθηκε κι
ετοιμοθετήθη, έτσι κοιμάται-
στό, σ' έννεα κιβώτια.

Πριν το λύσει, οι υπα-
ξιωματικοί του Όπλοστασίου
το δοκιμάσανε. Πήραν κι ά-
ποκεφάλισαν δύο—τρία άδρα
πρόβατα, των οποίων το κρέ-
ας τήφαγαν κατόπιν οι άν-
δρες της εκεί φρουράς.

Κόβει θαμάσια, σαν ξι-
φρά!... Οι μελλοθάνατοι κα-
κούργοι δεν θα βασανισθούν
καθόλου!...

Τα κιβώτια με τα κοιμά-
ται της λαίμητρου φοροτήθη-
καν γρήγορα—γρήγορα στη
«Σαλαμάνια».

Το πλοίο αυτό θα μεταφέ-
ρη το τρομερό μηχανήμα από
πόλι σε πόλι. Και σε κάθε μέ-
ρος που θα πιάνη ή «Σαλα-
μάνια».

μνίας, οι ίδιοι οι υπαξιωματικοί του Όπλο-
στασίου Ναυπλίου, θα οργανολογούν τα κιβώτια,
έκ τούτου επιβαίνουντες του πλοίου.

Ετοιμοί εινε και οι δήμοι, διὰ τον άρ-
μόνιο. Ο περιφημος Γλαράκης, ο γνωστότατος κι ο
πρωτόνομος Αιμοφύλαξης, κι ο βοηθός του Τέλε-
νης.

Για τους δύο ιστορικούς αυτούς δήμους, κι
τη ζωή τους, την ιστορία τους και τη μητροπο-
λιτική δράση τους θα μιλήσουμε παρακάτω κι έ-
κτάσει. Θα δημοσιεύσουμε σεντενέες των δι-
μοσιογράφων της εποχής μαζί τους κι άνακα-
τοις χαρακτηριστικά.

Προς το παρόν άς βαδίσουμε με χρονολο-
γησά προς τα τρομακτικά γεγονότα που θα δι-
ηγηθούμε.

Θανατική εκτέλεση είχε χροιά και χροιά να
γίνει στην Αθήνα. Η τελευταία εκτέλεση σή-
φρονέουσα είχαν γίνει προ δεκαεπτά έτών, στ' 1870 δηλαδή.

Η εκτέλεση του Μιχ. Αρτάκη, την όποια θα περιγράψουμε έπ-
νόως, επρόκειτο να γίνει στο Πεδίον του Άρεως.

Στά παλαιότερα όμως χρόνια ή εκτελέσεις γινόντουσαν σ'όν
«Άγιο Σάββα, κοντά στο Θηρείο.

Μόνον ή ιστορική εκτέλεση του 1870 έγιναν στο Πεδίον του
Άρεως κι όχι στο μέρος αυτό, αλλά πολύ πιο έξω, στ' Αποκα-
λύπτει.

Ποιός δεν ξέρει, ποιος δεν έχει άκουσει για τις θανατικές συ-
μορίες των Αρβανιτών;...

Οι άπαισιες και άμνημο-
νίες αυτές είχαν σπύρει
μετά την ιστορική ληστεία τή
Αθήνα.

Οι δολοφονίες ή Ελλάς, άλ-
λ'ήρη ή Εύρωπη έζησαν την
άσπρη τιμωρία τους. Ή-
σαν όχθ' όλοι—όλοι, τρο-
μοί την θύση, φοντασι-
φόροι, με μακρινή μιλία κι
γένεα οι περισσότεροι.

Την ημέρα της καρατο-
μήσεως των, τα Τονοστασία
μυρολογούσαν από πόλι κι
Είχαν έρθει πολλοί από τις
έποχες, τα νησιά και το έ-
ξωτερικό για να παραλαβή-
σουν τον άποκεφαλισμό των
άπανθρωπών αυτών ηρώων.

Τοχυρά δύνανται σ'αυτήν
είχε παραταχθεί γύρω ά' την
λαίμητρο, ή όποια δεν είχε
και πολλά χρόνια που είχε
είχε έρθει ά' την Εύρωπη.

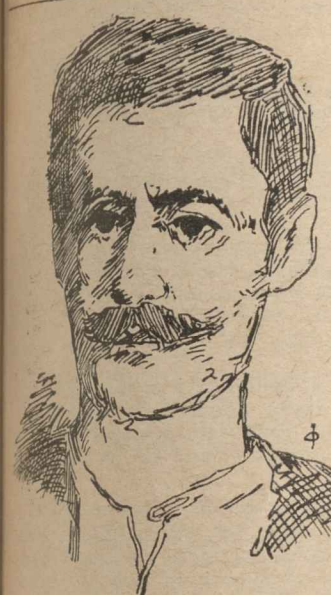
Οι μελλοθάνατοι ληστές
δείξαν κτηνώδες άγέρας. Άν-
τίστοιχα άνοστα τον θάνατο.

Η λεπίς της λαίμητρου
είχε πέσει επτά φορές κι έ-
φτά κεφάλια είχαν κατέσει
αμύφρωνα στο έδαφος καλ-
δ. Δεν έμεινε πλέον παρά ο έ-
γχιος ληστής, όταν σπύρη
κατό το άποροδότη!

Ο ληστής αυτός ήταν πολύ
νέος και πολύ ώρας. Είχε

Η αιχμαλωσία των Αγγλων περιηγητών στο Αήλσει, από
την συμμορία των Αρβανιτών.
(Εικόν ξένου περιηγητού).

μορφήν Απλόλω-
νο, γράφουν ή έφημε-
ρίδες της εποχής.

Μπορώ λοιπόν στην έ-
μορφή αυτή, μπορώ στ' ά-
δραστή νεάτα που θα γα-
νόντουσαν για πάντα, ο
κασιμάτης συγγιγήθηκε.

Οχλοβή έγένεσε τον
αέρα.

Ήταν κρύα να κοπ-
ή ένα τέτοιο κεφάλι, τόσο ώ-
ραίο, τόσο γοητευτικό!...

Οι Αθηναίοι, άνδρες
και γυναίκες, θεομοί και
ερασιόδοτοι, έπας πάντα,
άρχισαν να φωνάζουν:

—Χάρι!... Χάρι!...
—Μην τον «χαλά-
τε», εινε κρύα!...

Οι δήμοι σαστίσανε προ
της άναστατώσεως αυτής.
Φωνή λαού—όρη Κυ-
ρίου!...

Κοιρασμένοι μάλιστα έ-
πας ήσαν από την... έφ-
ρα για μιά στιγμή διατακτικοί.

Ο τρομερός δήμιος Ι. Γλαράκης ή
Αμοιράκης.

Ο οποίος είχε εκτελέσει, στάθηκαν για μιά στιγμή διατακτικοί.

Τι έπρεπε να κάνουν;
Κι συνεχίσουν το έργο τους; Να
έχουν τον όδο ληστή, άδικο-
φύλακα άν έχει ή όχι κεφάλι Απο-
λάσης;

Φωνάζει αυτό έπρεπε να γίνει.
Και, κι οι δήμοι είχαν παύση
της λαϊκής όργης, της εκδη-
λώσεως και τας θανατικές εκτε-
λέσεις. Ήσαν πως κινδύνευε ή
ζωή τους, άν δεν υπάκουγαν στη
φωνή του λαού.

Είχαν άρχισι μάλιστα ή πρώτες
επικές έκ μέρους του πλήθους:
—Θά το πληρώσετε με το κεφά-
λι σας!...

Από τη δύσκολη αυτή θέσε έ-
πας πως δήμιος μιά γυναίκα, μ
Παύλη, ή γνωστή ποιήτρια Λουίζα
Παύλη, ή όποια βοσκότανε την έ-
μνη αυτή στην Αθήνα.

Η Κλέη παρηνόσχετο στην εκ-
τέλεση των Αρβανιτών. Είπε
κι αυτή την όρενητή όμορφιά του
μελλοθάνατου νεαρού ληστή!... Συγ-
κηρύχθηκε. Κι άποφάσισε να τον
έχει.

Μέρες άμέσως στον έπί κεφα-
λής της στρατιωτικής δυνάμεως ά-
ποκατά, τον παρακάλεσε ν' άνα-
λά, ά' ελθόν της, την καρα-
τομή του τελευταίου των Αρβανι-
τών.

Είχαν έρθει και τον έπαισε, Ζήτησε κατόπιν ά' την Κυβέρνηση να χα-
ρίση τη ζωή στον όραίο ληστή και ή Κυβέρνηση δεν της έφερε άν-
ταρση. Κι έτσι ο νεαρός και πανέμορφος κακούργος εσώθηκε.

Πάν άρχισιμε την εξέστωση των αιματηρών γεγονότων του
1887, πρέπει να σάς διηγηθούμε και μερικά ακόμα περιε-
ρήματα και έξαρετικώς ενδιαφέροντα περιστατικά, σχετικά με τις
παλαιότερες θανατικές εκτελέσεις.

Όπως γράφουμε και παραπάνω, σε παλαιότερες εποχές ή εκτε-
λέσεις γινόντουσαν στον «Άγ Σάββα, κοντά στο Θηρείο.

Κάθε άλλο όμως παρά έγκλη και άκίνδυνη ήταν ή δουλειά των
λήστων σ'αυτούς αυτούς. Πρώτον γιατί αυτοί οι ίδιοι οι μελλο-
θάνατοι επιτίθεντο εναντίον τους, πάνω στην άελασία τους, άνα-
στατώντας ζωηρά τρώστρες μάχας. Κι άν τελείωναν όμως ήσαν
με τους εκτελούμενους καταδικούς, οι δήμοι πάλι δεν ήσαν σί-
γουρα για τη ζωή τους. Γιατί σε μερικές περιπτώσεις ή καλύτερα
πολύ συχνά, έξεγείρετο εναντίον τους ο λαός και τους λιθο-
βολούσε.

Η στρατιωτική δύναμις ήταν άνάγκη να τους προστατέψη άπ'
της θανάσε αντίς επιθέσεις. Και πολλές φορές φεύγανε άπ' τον
τόπο της εκτελέσεως άμνημονισμένοι, με το κοιμητόρι στο χέρι.

Πά έφταναν όμως οι μελλοθάνατοι τα όπλα;
Τις πιο πολλές φορές—γράφουν ή έφημερίδες της εποχής—
την τα έφορμήσαν αυτοί οι ίδιοι οι δεσποφύλακες της φυλά-
κης άπου έκρατούντο και με τους όποιους έπαιναν στενές φιλίες!...

Θά σάς διηγηθούμε σχετικά καταληκτικά γεγονότα:
Στ' 1864 επρόκειτο να καρατομηθή στο Θηρείο ο θανατοποινίτης
Ρομαίος. Ο κακούργος αυτός είχε δολοφονήσει κατά τη Μεταπολι-
τευσι, μέρα μεσημέρι, με ξιφολόγη, τον Γραμματέα της Αστυνομί-
κης Διευθύνσεως Αθηνών Λούραν.

Την ημέρα της καρατομήσεώς του, ο Ρομαίος ώδηγήθηκε στον
τόπο της εκτελέσεως και, μετά τους σχετικούς τύπους, παρεδόθη
αυτός δήμιος του, δεμένος γερά, με χοντρά σχοινιά.

Έξαφνα όμως, ενώ οι δήμοι τοιμαζόντουσαν να τον ξαπλώσουν
στην ειδική σανίδα, ο κακούργος απήλλαξη των δεσμών του, τρά-
βηξε ένα σπλέτο και όχλησε λυσσώντας εναντίον τους!...

Το τί έγινε δεν περιγράφεται.
Οι δήμοι, βλέποντας πως κινδυνεύει παι ή ζωή τους, τράβηξαν
κι αυτοί τα μαχαίρια τους κι άρχισι μιά άγρία, μακεδής πάλη.

Οι στρατιώτες δεν μπορούσαν να παρεδολήσουν τον κακούργο,
γιατί ήτοχε κίνδυνος να σκοτώσουν τους δήμιους ή κανένα άπ' το
πλήθος.

Ο λαός γύρω παρακολούθησε το πρωτοφανές άγρότητος θέα-
μα, χωρίς να βγάξη τοιμοδιά!...

Ο Ρομαίος, κρατώντας σφιχτά από χέρι το σπλέτο του, σινε-
στερωτό, έπατίθετο, έποχορούσε, πηδούσε δεξιά, γλιστρούσε άρι-
στερά, ζήτηντας να πιάξη τους άνιπάλους του.

Μά ήσαν και οι δήμοι άνθρωποι του σχοινού και του παλοναού.
Ήσαν να προφυλάσσονται. Ήσαν κυρίως να μαχαροχαιπούν-
ται. Και σ'αυτά—σ'αυτά σπρώξαν το θανατοποινίτη προς το μέρος της
λαίμητρου, τον έλάσαν, τον κούρασαν και σε μιά στιγμή, στη
στιγμή την κατάλληλη, πηδούσαν κι
οι δύο έπάνω του σαν άγρία και τον
κατεκοιούγαν με τα μαχαίρια τους!

Ο κακούργος θανατοποινίτης κυ-
λίστηκε κάτω αμύφρωνα, νεκρός!...

Την ίδια στιγμή μιά σφαιρομήτης
κραυγή άντήχησε, κραυγή όργης, λύ-
σης, φοβέρας!...

Ήταν το πλήθος του κόσμου. Η
συνέλευση, ή θέα του αίματος, το σκταρό
τέλος του Ρομαίου, είχαν έξεγείρει το
λαό. Άνδρες, γυναίκες, γέροι, παιδιά
σφολιάσανε:

—Θάνατος στους δήμιους!...
—Θάνατος στους άνθρωποφονά-
δες!...

—Σκοτώστε τους τους σκύλους!...
Οι δήμοι π'ά χύσανε, σαστίσανε,
κίττασαν να βρουν τρόπο να ξεφύ-
γουν. Αλλά πώς να ξεφύγουν; Απ' το
πού;

Γύρω τους ή χιλιάδες του πλήθους
άποτελούσαν έναν τρομερό κλού, έναν
συντανο φράχτη!...

Έπαισε βέβαια ή τότε στρα-
τιωτική δύναμις. Αλλά τί μπορούσε
να κάνει κι αυτή προ της λαϊκής όρ-
γης;

Στις προσπάθειες μάλιστα αυτές,
οι στρατιώτες κίττασαν μπροστά τους
να σώσουν τη ζωή τους.

Στο μεταξύ το πλήθος είχε έφ-
τασσει με πάρες κι είχε άρχισι να
λιθοβολή τους δήμιους, κραυγάζοντας:

—Θάνατος!... Θάνα-
τος στους φονιάδες!...
Με τα μαχαίρια στο
χέρι, οι δήμοι κανάνα
τότε μιά άπελευσμένη
έφοδο προς το μέρος
που οι θεαταί ήσαν λι-
γώτεροι. Επρόκειτο να
ξεφύγουν.

Και κατόρθωσαν βέ-
βαια να τρυπώσουν τους
πολίτες, ν' άνοξουν
δρόμο άνάμεσα τους
και να τρυπών σε
φυγή.

Μά το πλήθος του
κόσμου τους κινήθηκε
ξοπισσ, σφολιάζοντας ά-
γρια:

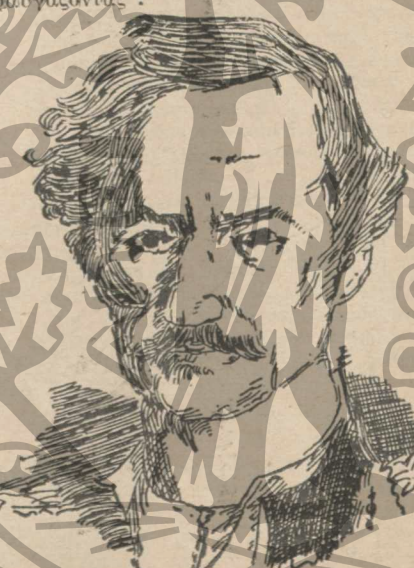
—Σκοτώστε τους!...
—Σκοτώστε τους!...
ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:
Η συνέχεια.

Ο δήμιος Λάμπος Τελώνης

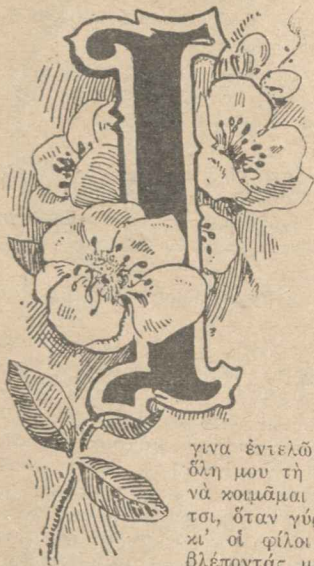

Η σφαγή των Αγγλων αιχμαλώτων από τους ληστές.
(Εικόν ξένου περιηγητού).

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΩΝ

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΙΟΥ σήμερα μία ακόμα από τις τόσο ενδιαφέρουσες σελίδες των «Απομνημονεύματων» της μεγάλης ηθοποιού Σάρας Μπερνάρ, στην οποία περιγράφει γοητευτικά μια καλλιτεχνική της «τουρνέ» στην Κοπεγχάγη:

«Μετά το θρίαμβό μου στο Λονδίνο — γράφει η Σάρα — θρίαμβο, τον οποίο είχα καταγάγει ολομόναχη πείρα, έννοιωθα τον εαυτό μου πολύ πιο δυνατό από πριν κι' άρχισα ν' ατενίζω με απόλυτη εμπιστοσύνη προς το μέλλον. Στο εξής θα έχανα πείρα δτι ήθελα, δεν θα συναντούσα τις δυσκολίες που είχα άλλοτε κι' ήμουν πεισιπνής ελεύθερη. «Οι» αυτά μου έκαναν τόσο καλό στο νευρικό μου σύστημα, ώστε μέσα σε λίγες μέρες έγινε έντελως διαφορετική από πριν. Έγώ που σε όλα μου τη ζωή βασανίζονταν από άγχος, άρχισα να κοιμάμαι κι' έπι πλέον άρχισα και να τρώω. «Ετσι, όταν γύρισα στο Παρίσι, όλοι οι συγγενείς μου κι' οι φίλοι μου, έννοιωσαν πραγματική έκπληξη, βλέποντάς με για πρώτη φορά κάπως χαλαρή και ροδωκόχνηνη.

«Επειτα από λίγες μέρες έφυγα πάλι για την Κοπεγχάγη, στο «Βασιλικό Θέατρο» της οποίας θα έδινα πέντε παραστάσεις. «Η άριξί μου στην πρωτεύουσα της Δανίας έγινε άφορητή να με πιάσει πάλι ο περίεργος αυτός φόβος που μ' έκυριεύε κάθε φορά που το πλήθος μου έδειχνε προκαταβολικά τον ένθουσιασμό του. Στο σταθμό με περίμεναν περισσότεροι από δύο χιλιάδες άνθρωποι, οι όποιοι μόλις σταμάτησε το τραίνο, ξεσπασαν σ' ένα άτελείωτο: «Ούρα!» Έγώ τ' άχασα άμέσως και κυριεύτηκα από ένα νευρικό τρέμου.

«Επειτα, όταν ο διευθυντής του «Βασιλικού Θεάτρου» κ. Φάλλεξεν κι' ο αδελφός των άνακτόρων μπήκαν στο διαμέριό μου και με παρακάλεσαν να παρουσιασθώ στο παράθυρο για να έκανω κοινή τη φιλική περιέργεια του πλήθους, το τρέμερό «Ούρα», που τόσο μ' άνασταύνε, έπανεληφθη.

Μία τρελή άνησυχία μ' είχε κυριεύσει δόλοκληρη... Φοβόμουν δτι ποτέ, να ποτέ, δεν θα μπορούσα να δώσω με την τέχνη μου σ' όλην αυτή τον ένθουσιασμό του λαού δτι περιμενε από μένα... Φοβόμουν δτι η εμφάνισή μου από σκηνης — ή εμφάνισι μιας γυναίκας άδύνατης και σκελετοειδούς — θα προκαλούσε τον οίκτο στους εθροιστους και ροδωκόχνητους Δανούς και στις όφρες Δανέζες, που άκτινοβολούσαν από νεύρα κι' ήγεια. Κατέβηκα άπ' το τραίνο, ενώ ή άστυνομία άνοιγε ένα διάδρομο μέσ' άπ' το πλήθος, για να περάσει το άμάξι μου. Ο κόσμος τώρα μου έφωτιζε άνη, σάλευε μ' ένθουσιασμό τα καπέλλα του κι' ή κυρίες μου έστελναν φιλήματα με τα χέρια τους.

Κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας μου, γνώρισα πολλούς θρίαμβους κι' αποθεώσεις, μα ή ύποδοχή μου άπ' τους κατοίκους της Κοπεγχάγης θα μου παραμείνη άλησιμάνητη και θα με συγκινήθησε ως στο «Ξενοδοχείο της Άγγλιας», όπου κατέλυσα. Έκει με έζητοκραύγασε άκόμα μία φορά.

Το ίδιο βράδυ έπαιξε την «Αδριανή Λεονούρε». «Οι» ή Δανική άριστοκρατία παρακολούθησε την παράστασι και, μετάξιν των θεατών, ήσαν δια τα μέλη της βασιλικής οικογενείας, ο βασιλεύς της Έλλάδος Γεώργιος, ή βασίλισσα Όλγα και ή πριγκίπισσα της Ουαλλίας, οι όποιοι έφιλοξενούντο τότε στη Δανική Αδλή.

Να τί έγραφε ο «Φινγκάρν» έπειτ' από δύο μέρες για την παράστασι αυτή:

«Η Σάρα Μπερνάρ έπαιξε στην Κοπεγχάγη την «Αδριανή Λεονούρε» με άπεράνη επιτυχία μπρός σ' ένα κοινό άδρανάσως έκλεκτό. Η βασιλική οικογένεια της Δανίας, ο βασιλεύς και ή βασίλισσα Όλγα και ή πριγκίπισσα της Ουαλλίας παρακολούθησαν την παράστασι. Η δύο βασίλισσες έριξαν πρώτες δύο πελώριες άνθοδέσμες στη Γαλλίδα καλλιτέχνηδα, κι' άμέσως

Η Βασίλισσα Όλγα όταν ήταν νέα.
(Σπανιωτάτη φωτογραφία)

οί θεαταί ξεερράγησαν σ' ένθουσιώδεις έπευφημίες. Ο θρίαμβος της Σάρας υπήρξε άσύγκριτος. Το Κοινό είχε μεθύσει από τον ένθουσιασμό του».

«Επειτ' από δύο μέρες έπαιξα στη «Φρού-Φρού» κι' ή έπιτυχία μου ήταν έξ ίσου μεγάλη. Έπειδή δε έπαιξα κάθε δύο μέρες, ήμουν να έπισκεφθώ το Έλσενέρ, το θούλικό αυτό μέρος όπου, όπως πστεύεται, υπάρχει ο τάφος του Άμλέτου. Ο βασιλεύς μόλις έπαι την επιθυμία μου, έδωσε στη διάθεσί μου ένα πλοίο για να πραγματοποιήσω το μικρό αυτό ταξίδι.

Στο ταξίδιό μου αυτό με συνόδευσαν ο διευθυντής του «Βασιλικού Θεάτρου», ο αδελφός, ο όποιος παρέδωσε και γεύμα προς τιμήν μου και πολλοί άλλοι έπίσημοι. Έτσι έπισκεφθήκαμε δια μέσ' τον τάφο του Άμλέτου, την πηγή της Όφελίας και τον πυργο του Μπρενλίστ.

Όστόσο, μετάνοια για το ταξίδι μου αυτό στο Έλσενέρ. Τι άνοιρό μου ήταν πολύ πιο όφρα άπ' την πραγματικότητα. Ο άπαιθμενος τάφος του Άμλέτου δεν ένε τίποτε άλλο, παρ' όσον μια στήλη, θλιβερή και μαυρισμένη, με λίγη γλήννη. Πόσο πιο πιστικό τον είχα φανταστεί!... «Ηπια έπίσης λίγο νερό άπ' την πηγή της Όφελίας, ο δε βαρώνος Φάλλεξεν έσπασε άμέσως το ποτήρι μου και δεν έπέτρεπε σε κανέναν άλλο να πιη.

Γύρισα κάπως θλιμμένη άπ' το ταξίδι μου αυτό, που δεν είχε τί μεγαλείο που φανταζόμουν. Όστόσο στην έπιστροφή έκανούσιν μου στο καγκλιό μου της γεφύρας του πλοίου και κίτταξα άφρημένη το νερό που κυλούσε, είδα έξαφνα να πέφτουν στην επιφάνεια της θαλάσσης ένα πλήθος ροδωπέταλλα και συγχρόνως άνηήσαν σ' αυτά μου οι μελωδικοί ήχοι ενός άφαντού μου γοητευτικού σκανδιναβικού τραγουδιού...

Ξαφνιασμένη, σήκωσα άμέσως τα μάτια μου κι' είδα να περνά μπροστά μας ένα μεγάλο και όμοιο Ισποφόρο μ' άνοιγμένα πλάτη. Στην πρόηνη του βρισκότανισαν καμιά είκοσιάρια νεύ, οι όποια έρχονταν άγκαλιές τριαντάφυλλα προς τη διεύθυνση του πλοίου μου, έπι συγχρόνως τραγουδούσαν παλιούς θρήνους της πατρίδας των. «Οι» αυτά δε τα έκανα για μένα. «Οι» αυτά τα ρόδα, όλη αυτή ή άγάπη, όλη αυτή ή μουσική κι' ή ποιησις ήταν για μένα... Κι' ο ήλιος άκόμα που βασίλευε, φαινόταν πως είχε γίνει για τη χατήρι μου, πιο όφραος και πιο μεγαλοπρεπής.

Τότε, μέσα σ' αυτή τη φευγαλιά στιγμή, ή όποια μου χάριζε όλη την άσφαλή της ζωής, έννοιωσα τον εαυτό μου πολύ κοντά στο Θεό...

Την επομένη, μετά το τέλος της παραστάσεως, ο βασιλεύς της Δανίας με κάλεσε στο βασιλικό θέατρο κι' έκει, ενώ οι θεαταί πετούσαν μ' ένθουσιασμό τα καπέλλα τους και έζητοκραύγαν, μου άπεναντι το παρόσημο της άίας, ένα όμοιότατο κόσμημα, στολισμένο με διαμάντια.

Κατόπιν με κράτησε άρκετή ώρα στο θέατρο του κι' άρχισε να μου μιλά για ένα σωρό ζητήματα. Με παρουσίασε με στη βασίλισσα, ή όποια, όπως πρόσέει άμέσως, ήταν βαφίση. Αυτό με στενοχώρησε πολύ, γιατί ήμουν άναγκασμένη να φρονάζω δυνατά. Μα ή βασίλισσα της Έλλάδος Όλγα μ' έβγαλε άπ' τη δύσκολη θέση μου, πλάνυντάς μου κοινά. Πόσο όφρα και πόσο γοητευτική ήταν και πόσο καλή!... Μα όστόσο ήταν λιγότερο όφρα άπ' την κοινιά της, την πριγκίπισσα της Ουαλλίας... «Ω! τί γοητευτική μ' άείλη! τρεντη ήταν ή όμορφιά της!... Είχε μέσα παιδικό του Βορρά σε πρόσσοπο έλλειμμα παρθενικής άγνότητος, λαμό μαυρή και μεγαλοπρεπή σαν του κήνου κι' ένα χαμώγελο άφάνταστα γλυκό... Η άρροδομένη

στη γοητεία της πριγκίπισσας αυτής, το φως που άνάδινε διόλου μ' έκανε να μη βλέπω κανέναν άλλον, έκτός άπ' αυτήν. Τόσο με είχε θαμψώσει, ώστε τα είχα χαμένα και τραύλα κι' άσφαλώς όταν έφυγα άπ' το βασιλικό θέατρο, τα βασιλικά ξενάγρια της Δανίας και της Έλλάδος είχα σχηματίσει κακή ιδέα για την αντίληψή μου...

Την παραμονή της άναχωρήσεώς μου άπ' την Κοπεγχάγη, παρέθεσαν προς τιμήν μου, ένα μεγάλο σουπέ. Ο κ. Φάλλεξεν μίλησε σ' αυτό και μ' ευχαρίστησε για τις μεγάλες καλλιτεχνικές συγκαταστάσεις που τους έχαρισα.

Έπίσης μίλησε στο σουπέ, εξ όνόματος του Τίτου, ο κ. Ροβέρτος Βάιτ με λόγια πολύ θερμά και πολύ συμπαθητικά. Ο πρεσβύτες

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Έχει άποψήν, δτι υπάρχουν πολλά ψάρια που μπορούν με το νύμφα τους να προσεγγίσουν πληγές επικίνδυνες και κάποτε θανάσιμες. Τα όντα, π. χ. των χελιδνών της Μεσογείου βρίσκονται σε έπισκευή με μια έσωτερική σακκουλιά γεμάτη δηλητήριο, το όποιο μεταβάλλεται στο σώμα του ανθρώπου που θα τύχη να δαγκάσουν.

Διηγήσασθαι κωίως ένε τα ήλκιμωμένα ψάρια και αυτά όχι πάντοτε, αλλά σ' όρισμένη εποχή του έτους.

Σε κάποια φυλακή της Άγγλιας άπέθανε έσχάτως από αίμορρα των πνευμόνων ένας φυλακισμένος. Ο δεσμώτης αυτός είχε κλέψει κάποτε μια χρυσή λίρα και για να κρύψει την ένοχλή του όταν τον έπαι την κατάπα. Το νόμισμα όμως προχώρησε δια του λάουγγος του βήτος του πνεύμονος και μετά πάροδον όλων των έπέφερε στο έλκτο.

Ένας άκακισμένος Άγγλος φυσιολόγος παρέχει σ' όσους πάσχουν από άπνεια μια εύκολοτάτη συνταγή. Συνιστά δηλαδή να ξαπλώσουν άνάσκελα, να εισπνέουν με όλη τη δύναμη των πνευμόνων τους 30 ως 40 φορές και να γυρίζουν έπειτα προς τη μα άπ' τις δύο πλευρές, τη δεξιά κατά προτίμηση. Ο ήπνος, λέγει, θα έρθη τότε άμέσως.

Ο Άγγλος καθήγητής Μπάρντ παρατηρεί σ' ένα άρθρο του, δτι τα περισσότερα άπ' τα συγγενικά και καλλιτεχνικά έργα του κόσμου παρήχθησαν από ανθρώπους ήλικίας κάτω των 45 έτών. Ο ίδιος όνομαίει την περίοδο μεταξύ των 30 και 40 ετών της ζωής ενός ανθρώπου χρυσή δεκαετία, και 40 μέχρι 50 άργυρή, από 50 μέχρι 60 σιδερένια, και 60 μέχρι 70 κασιπτήρη και από 70 μέχρι 80 έλκτο.

Ο έλέας περισσότερο άπ' όλα τα ζώα φοβάται τον ήπνο. Μόλις μπη κανένας μέσας στον έλκτο του, ο έλέας ταράσσεται και τρέμει όλόκληρος, χυπά με την προσοχή του τον άερα, καίτοι με άπειρία και έπι όφες κατοπιν δεν μπορεί να συνέλθη. Οι φύλακες των θηροτροφείων άρουν δτι τα πελώρια αυτά ζώα φοβούνται μήπως ή παύση άνεδον και καθήσουν... στην προσοχή τους.

Στην καλιάδα του Κογκό υπάρχει μια περιέργη φυτόστα, ή όποια προσβάλλει τους Ιθαγενείς και τους βλάπτει σε βαθμό ήπνο, άπ' τον όποιο τίποτε δεν μπορεί να τους ξυπνήσει. Στην κατάσταση αυτή παραμένουν έπι μερικές βδομάδες, μετά την πάλη των όποιων έτέχεται ο θάνατος. Η άπνεια των ανθρωπίνων αυτής νόσου εξακολουθεί να παραμένει άγνωστη.

Της Γαλλίας του άπάντησε, εύχαριστώντας τον. Φαντάζεστε όμως πάλι ή έκκλησις των συνδαιτυμόνων, όταν είδαν τον πρεσβευτή της Γερμανίας, βαρώνο Μάνιους, να σηκώνεται και, γυρίζοντας προς έμένα, να λέη με φωνή δυνατή:

«Προσένο ύπέρ της Γαλλίας!... Ύπέρ της Γαλλίας, ή όποια γινάτι τόσο μεγάλους καλλιτέχνες!... Ύπέρ της Γαλλίας, της όφρας Γαλλίας, την όποια αγαπούμε όλοι».

Ο βαρώνος Μάνιους, έλεγε τα λόγια αυτά τη στιγμή που δεν έπρεπε πια να περπατά με την πόρτα του Γαλλογερμανικού πόλεμου, που άπαιου ή άνάγκη της διατηρείτο άκόμα τριμερής σ' όλους τους Γάλλους και τις Γαλλίδες και τον όποιο ή πληγές δεν είχαν έπουλάσει άκόμα.

Ο βαρώνος Μάνιους, ο όποιος ήταν πολύ άξιαγάτητος και πραγματικά γοητευτικός άνθρωπος, μου είχε στείλει, μόλις έφτασα στη Κοπεγχάγη, μια πελώρια άνθοδέση με την άφρα του. Έγώ όμως με την έπιστροφή και παρακάλεσα έναν άκόλουθο της Άγγλικής πρεσβείας να το πιη να μιν έπαναλάβη την άποστολή του. Ο βαρώνος όμως δεν διαρεστήθηκε καθόλου άπ' αυτό και ήρθε να μ' έπισκεφθή στο ξενοδοχείο μου, όπου όστόσο τον δέχτηκα με κάποια ψυχραιμία, γιατί ήμουν έρεθισμένη με τον άξιολάτρευτο αυτό διπλωμάτη.

Όταν λοιπόν άκουσα την καταπληκτική πρόσοπί του στο σουπέ, ήμουν κι' έγώ το ποτήρι μου και του άπάντησα:

— Έστω!... Άς πούμε ύπέρ της Γαλλίας, μα ύπέρ της Γαλλίας άσφαίως, κύριε πρεσβύτε της Προσείας...

Μα τα λόγια μου αυτά έννοιασαν την Άλσας και τη Λορραίνη την όποια μ' άς έλκτο άκακισμένοι ο Γερμανοί. Τη συνέχεια του έπεισοδίου αυτού θα τη διηγηθώ με πια προσεγές φύλλο.

ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

Ι
Χάρε μου, σε παρακαλώ και σου φίλο το χέρι ν' άνοίξης την Παράδεισο την καταλειδομένη, να ίδουν οι νεοί την άνοιξη κι' ή νείες το καλοκαίρι, να ίδουν και τα μικρά παιδιά το Μάη με τα λουλούδια. Όσο να πιά κι' όσο να ρθή κι' όσο να διαγυρίση έσοκίριασαν ή κλειδιώνες, χαρτάριασαν κι' ή πότες.

II
Σήμερα ή μαρούδα μου έχει χαρά μεγάλη, πάει στις βρύσες για νερό και στα βουνά για χιόνι, πάει και στις άρχόντισσες γι' άφράτο παξιμάδι, πάει και στις νοικοκυρές για παστροκά μεσάλια. Δόμοντε, βρύσες, το νερό και σεις, βουνά, το χιόνι, και σεις, καλές άρχόντισσες, τ' άφράτο παξιμάδι, και σεις, καλές νοικοκυρές, τα παστροκά μεσάλια, κι' έμένα φίλος μωρεχτεί άπ' τον άπάνω κόσμο!

III
Γιατί με τριγυρίζετε ούδες ή πονεμένες, σαν κι' ήρθα από τη μαύρη γη, σαν κι' ήρθα από τον Άδη; Έγώ τώρα συντάσσομαι να πάω στον κάτω κόσμο. Ποιά έχει λόγο να μου πη και ποιά να στείλη γράμμα; Ποιά έχει νερό ξαμάρταπο να στείλη τ' άφράτο (του)

και ποιά έχει κόρη απότομη να στείλη τα σου (λίδια) και ποιά παιδί από το σχολείο να στείλη τη χαρ (τιά του);

IV
Χάρε μου, σε παρακαλώ, παραγγείλ' σου κάνοι αυτόν το νεύ που σόσεται να μιν τον σεκλε (τίσης).

Συχνά—συχνά το γιόμμα του, συχνά το δεινόν (του), όντας δειλνάει ο βασιλές στρώνει του να κοι (μάτια).

—Τι λές αυτού, κακότυχη, σαν τί να βάνη δ νούς (σου);

Έμ' με λένε Χάροντα, με λένε καφκοάρδη. Κάτω των μανάδων τις καρδιές, των άδεργών (τά σπλάχνα)

και του γλυκού τ' άντρίγονου και το φύλλο άρδης!

V
Στον Άδη τ' άργαβα βαρούν, στον Άδη κάθουν (γάτο).

Του Χάρου ή μάνα 'χει χαρά, του Χάρου ή μάνα γάτο, παντρέει τον υγιόκα της και τον άσχημότη της. Παιρνει τους νεούς για το χορό, τις νείες για τα τραγούδια.

Παιρνει καλές νοικοκυρές να ζυμωαγειρουν, παιρνει καλούς και πομεστός να στρώνουν τα τραπέζια, παιρνει κορίτσια άνάπαινα να τους κερνούν να πίνουν, παιρνει και τα μικρά παιδιά να παίξουν να γελούν.

VI
Όλοι οι καλοί καλοί 'χουνε κι' όλοι καλοί δέν είνε, σαν του παιδιού και τ' άδεργιού άλλος καλός δέν είνε. Τη μάνα και την παρναία άπαινο στα σπλάχνα, τη μάνα και την παρναία άπαινο στα σπλάχνα, να περπατή να βιάζεται, να περπατή να μαδιέται, να περπατή ν' άποκοιμηθή και ήπνος να μιν την πιάνη.

Χαίρε μου, πούν' το τράι μου και πούν' ο σπιντορός μου; Πόσο κι' περπάσει τη γιοιότα δώ στον άπάνω κόσμο;

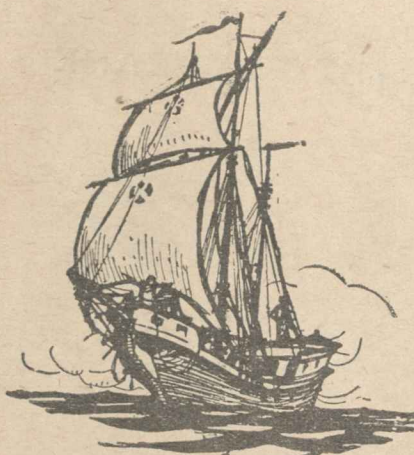
VII
Κάψε με, μάνα, τ' άκάψε με στο ά' έχεις άποστά σου, τριχού άδεργί, ή θυματός και ψάλλον οι παπδες. Έγώ πωσ δεν άκούμαι και πωσ δεν μωρής, μα πωσ στην άλημονια π' άλημονιέτ' ο κόσμος, άλημονιέτ' ή μάνα το παιδί κι' ή άδεργίς τ' άδεργί, γυναικες των καλών παντρώων άλημονιάν τους άντρες.

VIII
Στον πικραμένο την αυλή ήλιος δέν άνατέλλει, μόν' είνε πάντα σιννεφιά κι' ένα βαρύ σινταδί, φουφάνει ο ακοατήγανος να τρών οι πικραμένοι, να τρών ή μάνας τις καρδιές κι' ή άδεργίς τους κλώνους, γυναικες των καλών άντρώων άλημονιάν τους άντρες.

IX
Κάτω στού Χάρου τα νερά, στίς Χάρους τη βρύση, έκσι πλέων τρεις λυγρές και τρεις μαρκαλιόματες, ή μια έλκενε, ή μια άπλωνε, ή άλλη τα δειλνάει.

Έκει διαβαίνει ένας λερός (και λασκοκυλισμένος).

Κόρη, πλίνε τα ρούχα μου (τά λασκοκυλισμένα). Έμείς ποτέ δεν πλένουμε (τά λασκοκυλισμένα) γιατί θάλανε το νερό και (μ' άς μιλάν' ο Χάρος!

ΟΙ ΝΑΥΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ο "ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΩΡΓΗΣ", Ο ΥΔΡΑΙΟΣ

"Ένας Ύδραϊος μούτσος και ο μέλλων Άγιος Κωνσταντίνος ο Νέος. Ο Γιώργης Πάνου ο Ένα Δαλματικό καράβι. Πώς τ' έσωσε από το ναυάγιο. Ο "Σέλιων" και το περσικό. Ναυμαχία μέσα στο σκοτάδι. Ο Καπετάν Γιώργης και ο προδότης Γαλάτης. Μία δραματική σκηνή στο σπίτι του. Το κήρυγμα της Έπαναστάσεως στις Σπέτσες. Ο Γιώργης Πάνου στη Μονεμβασία. Με τον Κέκχαν. Ο θάνατός του, κτλ. κτλ.

Στά χρόνια της Τουρκίας, ένα φτωχόπαιδο που δούλευε μούτσος στη σκηνή του μπαρόκτου, ο Γιώργης Πάνου, συναντήθηκε μία μέρα στην προκυμαία της Μικρασιατικής Αττάλειας με έναν Τουρκο σκοτιαν άραγμένη στο ίδιο λιμάνι. Ο πασάς, λαμπερόπιντας από γαλιόνα, ρώτησε Έλληνα το ναυόπουλο:

— Ρωμήος είσαι, παλληκάρη;

— Ναι, από την Ύδρα, απάντησε ο Γιώργης Πάνου, ξαλιμένος για την τιμή.

— Ο πασάς συγχωρήθηκε.

— Μη φοβάσαι, του είπε. Από την Ύδρα είμαι κι' εγώ... Πάρε τούτη τη λίρα, κι' έμα γυρίσεις στο νησί μας, άναψε για μένα ένα κερί στο Μοναστήρι της Παναγίας... Έχε γεια...!

Και τούβαλε στο χέρι ένα χρυσό νόμισμα. "Επειτα απομακρύνθηκε γρήγορα-γρήγορα, αφήνοντας τον μικρόν Ύδραϊο κατάντητο. Ο πασάς αυτός έχει την ιστορία του. Ήτανε κρυπτοχριστιανός, άγρότερο μάλιστα φανερώθηκε και οι φανατικοί Όθωμανοί τον έρεμίσαν. Τό έρετολόγιό μας τον έχει στους νεομάρτυρες. Είπε ο Άγιος Κωνσταντίνος ο Νέος, που λατρεύεται έξαιρετικά στην Ύδρα.

Αυτό λοιπόν ήταν το πρώτο σημαντικό επεισόδιο του Γιώργη Πάνου. Την άλλη μέρα πάλι του συνέβη έν' άλλο επεισόδιο: Δύο Τουρκοί μπήκαν στο ρακοποιείο δι' αδελφών χριστιανών και διέταξαν το μικρότερο να τους κρατήσει. "Εκαλά, με τη σειρά σας, είπε ο ένας απ' τους χριστιανούς. Μά άμέσως οι Τουρκοί πυροβόλησαν και τον έρεμίσαν κάτω νεκρό. "Επειτα, φοβερίζοντας και τον άλλο αδελφό πως θα τον σκοτώσουν, τον ανάγκασαν να τους φέρη αυτός τα ρακιά, που τα ήταν μπροστά στο πάτωμα του αδιόσκοτουμένου...!

Τό περιστατικό αυτό έκανε τέτοια εντύπωση στο Γιώργη Πάνου, ώστε όριστηκε να εκδικηθή. Ξαναγύρισε στην Ύδρα, ναυτολογήθηκε σε μεγαλύτερο πλοίο, έκανε πολλά ταξείδια, γίνθηκε άντρας κι' απέκτησε μεγάλη πείρα της δύσκολης τέχνης του. Κάποτε όμως που βρισκόταν στη Μεσσηνή της Σικελίας, τακώθηκε με τον πλοίαρχό του, ο οποίος έφτασε από την πόλη αυτή χωρίς να τον πάρη μαζί του. Κατά καλή του τύχη, την ίδια βδομάδα, άραξε κει, ένεκα της τρικυμίας, ένα μεγάλο Δαλματικό καράβι, ναυλωμένο από πλουσίους Γιαννιώτες, έμπόρους του Λιβάνου. Τό καράβι ήταν φορτωμένο μ' έμπορεύματα μεγάλης αξίας, και πήγανε για την Κέρκυρα.

Ο Γιώργης Πάνου, ύστερ' από πολλά παρακάλια, γίνθηκε δεκτός στο Δαλματικό αυτό καράβι, ως επίβατης. Στο ταξίδι όμως ξανάπιασε άγριοτερο ή τρικυμία και δολο-πλοίαρχος, ναύτες, επίβατες—τάχασαν, απελπίστηκαν, και προσευχόνταν πειρά για τη σωτηρία της ψυχής τους. Στην άγνοια αυτή, ο Γιώργης Πάνου ζήτησε την άδεια να κυβερνήσει αυτός το καράβι, και πράγματι τό έσωσε, χωρίς την παραμικρή άβουρία. Όταν έφτασαν στην Κέρκυρα, οι έμποροι έδωσαν στο σωτήρα τους γενναία άμοιβή, κι' έτσι ο πολύμηρος Σπετσιώτης έγύρισε στο νησί του με γεμάτο τό κεμέρι.

— Νά, πάρε, μάνα!, είπε στη μητέρα του, που την έλάτρει, ρίχνοντας στην ποδιά της μιά χούφτα Ίσπανικά τάλληρα.

— Την ευχή μου, παιδάκι μου! του απάντησ' εκείνη.

Η ευχή της μάνας του έκανε τό Γιώργη Πάνου να προχωρή. Στά 1813 ήταν κυβερνήτης δικού του καραβιού, του "Σέλιωνος", που άργότερα έπαιξε μεγάλο ένδοξο ρόλο στον Έρω Άγώνα.

Με τό "Σέλιωνα" ο Γιώργης Πάνου μάχρινε τά ταξείδια του ως τον Άτλαντικό. Στά χρόνια αυτά, ή Μεσόγειος Θάλασσα ήταν γεμάτη από κορσάρους Άφρικανούς, που κινηγούσαν προ πάντων τά Έλληνικά καράβια, γιατί αυτά έφεραν πλούσια φορτία. Ο Γιώργης Πάνου όμως είχε τό "Σέλιωνα" του άρματομένο με κανόνια και ναύτες Ύδραϊους, παλληκάρια.

Κάποτε, που γύριζε από την Ίσπανία, έχοντας μετρητά έδωκ' ένα περσικό Τουρκετάκι. Τή νύχτα όμως, ένδ' ο Γιώργης κοιμότανε ξένοιαστος, ένα κακό όνειρο τον ξύπνησε. Είχε δει πως τό καράβι του πήρε άβυσσα φορτία και καγότανε. Σηκώθηκε τρομαγμένος, ανέβηκε στο κατάστρωμα και ρώτησε τό ναύτη σκοπό άν συμβαίνει τίποτα ύποπτο:

— "Οχι, καπετάν Γιώργη, δέν βλέπω τίποτα, απάντησε ο ναύτης.

Την ίδια όμως στιγμή, μέσα στο σκοτάδι, ακούστηκε ή κρυφή «Παραδοθήτε!». Οι κορσάρηδες, με τη ναυτική σύλληψη, διακρίνοντας τους Ύδραϊους να κατεβάσουν τά πανιά και να παραδοθούν, έπ' έβελαν να γινώσκουν τη ζωή τους. Συγχρόνως με τά γυναικίονα του μάτια ο Γιώργης Πάνου ξεχώρισε, μέσα στο σκοτάδι, τον μικρόν όγκο ένός τεράστιου πειρατικού πλοίου.

Γρήγορα, χωρίς να τό χάση ο Πάνου, όργάνωσε την άμυνα και έπλευσε άμέσως πίσω από τό έλθον πλοίο, για ν' άποκτή την κανονιοβολισμό από τά πλευρά. Και ή ναυμαχία άρχισε σιωδώς, με βρόντους και άλαλαγμούς. Οι Ύδραϊοί έδωσαν στους Άφρικανούς ένα καλό μάθημα. Σε κάμψη όρα οι πειρατάί άναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τό πεδίο της ναυμαχίας και να σωθούν φεύγοντας. Στη ναυμαχία αυτή διαπέρασε ο πυροβολήτης Άντώνης Μελιώτης, ο οποίος άργότερα, επί του Άγώνος, έπεσε μαχόμενος στη Σφακτηρία.

Από τότε ή φήμη του Πάνου μεγάλωσε, έγινε γνωστός σ' όλη την Άνατολή και, στο τέλος, ή Ύψηλή Πύλη μ' ένα διάταγμα της τότε διάκρισης Διοικήτη των Σπετσών, (Μπάς Κοτζιάμπαση), άν και ήταν Ύδραϊός...

Άμα ανέλαβε τη Διοίκηση των Σπετσών, ο Γιώργης Πάνου έφερε κάποια τάξη, αλλά δυστυχώς τά πάθη στο νησί ήταν κολλημένα, και μάλιστα μετόξιν των προκρίτων. Μεροκάτ' αυτός έβ'χαν καταγγείλει στον Τουρκο Ναύαρχο έναν αντίπαλό του, τό Βεσλή Μαλακίη, ένα από τους έπιστομότερους ναυαρχούς του τόπου, ως πράκτορα της Ρωσίας. Μάλιστα ο Πάνου προσπάθησε να τον σώση. Οι έθνοφίλοι έπασαν την Τουρκική Ναυαρχίδα, όπου τον έφωκώσαν. Τά ίδια ήβελαν να κάνουν και στον Άντιστη Γαίη, άλλ' ο Πάνου έπρόφτασε και τον έφυγώνε. Έννοείται ότι με τέτοια κατάσταση ούτε πώς μπορούσε να μείνι στο νησί, παρατήθηκε λοιπόν από τη Διοίκηση κι' έφυγε, αφήνοντας τους Σπετσιώτες στά άσπονδα πάθη τους. Έπληξε στην Κωνσταντινούπολη, όπου έμνηστη στά μνηστήρια της Φιλίας. Έστρεψε τότε τον άειμνηστο Πατριάρχη Γρηγόριο. Στο Έθνικό Μουσείο σώζεται κι' ένας μικρός σταυρός με τό χάρισε τότε ο Πατριάρχης, λέγοντας: «Έν τω νύκτα!».

Κατόπιν ο Πάνου έγύρισε στη σκληρομένη Έλλάδα κι' ένθουσιασμένος με την Ίδέα της άπελευθέρωσης έκατήχησε και αυτός πολλούς. Έπειτα από την περιουσία του αυτή, έγύρισε κι' εγκαταστάθηκε στις Σπέτσες, όπου του συνέβη τό έξης: Μία μέρα τον έπισκέφθηκαν τρεις Φίλοι, φεμμένοι από την Όδησό. Ο Τσακάλιος, ο Δημητρώπουλος και ο Γαλάτης.

Ο Γιώργης Πάνου, άνέκοπτος για τό σκοπό τους, τους έρωλέξενε στο σπίτι του. Έκπληκτος όμως άκουσε σε λίγο τό Πάλη να διατυπώνη άπειλές άποκαλύφειον έναντίον των συντόμων του. Συγχρόνως ο Τσακάλιος και ο Δημητρώπουλος έπλησαν τον Πάνου ιδιαιτέρως και τό φανέρωσαν ένα φοβερό μυστικό: Ο προδότης Γαλάτης είχε καταδικασθεί από τη Φιλική Έταρεία σε θάνατο, και τώρα τον συνώδευαν, έντελώς άνυποψίαστον, για να βοηθήσει στο καθήκον τους, κι' έτσι συνώδευσε κι' αυτός τό Γαλάτη στην άντικρυφή παραλία της Ερμιόνης. Έκει, μέσα σ' ένα άγριο ύεατρο, διεδραματίσθη ή θανατική έκτέλεσις του Γαλάτη. Οι Φίλοι τον έσκότωσαν με πιστόλια. Ο Πάνου βόρετα τους πήγε με τό πλοίο του στη Μονεμβασία, για να μή καταδικωθούν.

Ο ένθουσιασμός του Γιώργη Πάνου για τον Άγώνα ήνε άπείρακτος. Την ημέρα έγραψε στους φίλους του και τη νύχτα κρυφώς άλλους. Όταν γνωρίστηκε με τον Παπαρλέσσα, έπεσε ο ένας στην άγκαλιά του άλλου, φίληθηκαν, κι' άμέσως, σαν να τους είχε δοθεί σύνθημα, άρχισαν να τραγουδούν μαζί τό δοξάρι του Ρήγα:

Ό πότε, παλληκάρια
Θα ζούμε στη σκλαβιά...

Στις 2 Άπριλίου 1821, ημέρα της Άναστάσεως του Λαζάρου, οι Σπετσιώτες έκηρυξαν έπιστομώς την έπαναστάση. Τά χωριά της Ιστορικής εκείνης ημέρας ο Γιώργης Πάνου μπήκε στο ναό του Άγίου Νικολάου κρατώντας τη Σημαία της Έλευθερίας. Έργονάτος, προσεγγήθηκε κι' έπειτα δίνοντας τη Σημαία—ελογημέ-

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΘΥΣΙΑ

ΤΟΥ R. MERISE

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΕΛΜΟΝΑΟΣ, 23 έτών. ΑΛΙΚΗ, 38 έτών, πολύ όφραία. ΜΑΡΙΑ, 17, έ-
τος κόρη της.

(Στον κήπο. Ο Έδμόνδος και ή Άλίκη συνομιλούν).

ΕΛΜΟΝΑΟΣ.—Άλίκη, σάς αγαπώ!

ΑΛΙΚΗ.—Πάω τά ίδια άρχίζατε;

ΕΛΜΟΝΑΟΣ.—Νά, πάλι, πάντοτε, αινώνιως...

ΑΛΙΚΗ.—Τι τρελλό παιδί!

ΕΛΜΟΝΑΟΣ.—Δέν είμαι πειά παιδί, Άλίκη. Ήμουν παιδί πριν ής γυνώου. Η αγάπη μου για σάς έκανε την καρδιά μου και τη

παιχ μου να ώρμαίνουν. Άλίκη, σάς αγαπώ τρελλά, από την στιγμή

που σάς είδα. Από τη στιγμή εκείνη δέν είμαι πειά παιδί...

ΑΛΙΚΗ.—Έδωκ'ε, μην ξεχνάτε παρ' όλα αυτά, ότι έσείς εί-

πατε 25 έτών κι' εγώ 38. Είμαι δεκατρία χρόνια μεγαλύτερή σας.

ΕΛΜΟΝΑΟΣ.—Δέν μ' ένδιαφέρει αυτό.

ΑΛΙΚΗ.—Αυτό δείχνει πως είστε ένα άσυνλόγιστο, τρελλό παι-

δί. Ενώ πάραυτον τόσες νέες γυνώ σας, ζητάτε να παντρευτήτε έ-

μένα.

ΕΛΜΟΝΑΟΣ.—Ναι, Άλίκη, γιατί σάς αγαπώ. Για μένα είστε ή πιο νέα,

η πιο όμορφη, ή πιο άξιολάτρευτη γυναίκα που είδα.

ΑΛΙΚΗ.—Αν ήμουν λίγο μεγαλύτερη

ή πιο άποφασιστή ή είμαι μητέρα σας.

ΕΛΜΟΝΑΟΣ.—Άλίκη, σάς παρακαλώ,

μην τό σκεφτείτε αυτό. Μή με βασανίζετε.

Αγαπήτε να γίνετε γυναίκα μου.

ΑΛΙΚΗ.—Γυναίκα σας... Αν γινε-

ται, όλα θα γελώσουν μαζί μας... μαζί

και με το σκεπτόμενο.

ΕΛΜΟΝΑΟΣ.—Ένδιαφέρεστε για τη

γνώμη του κόσμου, και δέν σάς μέλλει για

αυτό που σκεπτόμενο τόσο...

ΑΛΙΚΗ.—Καλό μου παιδί, για σκέ-

ψη... Έπειτα από μερικά χρόνια εγώ θα

είμαι γηραιά, ενώ εσύ θα είσαι άκόμα τόσο

παιδί...

ΕΛΜΟΝΑΟΣ.—Δέν μπορώ να πιστέψω

ότι ή άπάντησή αυτή ώμορφιά σας θα σβή-

σει ποτέ...

Από τότε που τον πατά—στο γυίο του, τό δωσε-

κατά Άντων, του είπε να τρέξη να την

πάρη στο κατάστι του καραβιού τους. Κι'

από ή Σημαία της Έπαναστάσεως στις

Σπέτσες έκράτισε πρώτη στο "Σέλιωνα".

Αυτός δια τά Σπετσιώτικα πλοία ύψω-

σαν σημαίες, και τό λιμάνι δούλε από τους

καρπούς των κανονίων και τις ζητωκραυ-

γές...

Άμέσως μετά την τελετή, ο Γιώργης

Πάνου μπήκε στο "Σέλιωνα" του, δίωρε

το σπίτι της Ναυαρχίδος, και άκολούθησε

από άλλα Σπετσιώτικα πλοία. 11 τόν

αυτών, έπληξε και πολύχρηστε την όχηση

της Μονεμβασίας. Τό άποτέλεσμα φαίνεται

από γράμμα στο Πετρόμπεη Μαρομυζήλη,

που γράφει στον Πάνου:

...Ηκουσα μετά μεγάλης χαράς τον θρίαμβον όπου κατέ-

ειν έλθοντες μας τον Κόστρον της Μονεμβασίας έκράτατε. Έπαι-

νισατε την άνδραγαθίαν σας, σάς ευχθήμεν από ψυχής. Είθε

και εγώ τό έξης τάς αιδάς νίκας, δυνάμει του ζωοποιού Στανού,

να κερρίτε!

Μετά την Άλωση του Κόστρου, ο Γιώργης Πάνου διορίσθη

πυροπόλος Μονεμβασίας. Στά 1827 έλαβε μέρος στην έκστρατεία

που Κόζαν με τό έθνικό πλοίο "Θησεύς".

Μετά την άπελευθέρωση της Έλλάδος, ή μόνη άμοιβή του Γι-

ώργη Πάνου ήταν σύνταξίς 150 δραχμές τό μήνα. Πέθανε πάμφο-

τος σε ηλικία 93 έτών, στη 1 Ιουνίου 1863. Ή έξωσις του "Οδοντος,"

που είχε γίνει τότε προηγούμενο χρόνο, τον είχε κατάσφαρα λυτήρει,

και ο "Καπετάν Γιώργης" ήταν φανατικός Όθωνιστής.

ΑΛΙΚΗ.—Γιά κ'ότταξέ με λοιπόν καλά. Βλέπεις αυτές τις μι-
κρές ρυτίδες έδώ γύρω στα μάτια μου; Έπειτα από κάμποσον και-
ρό ή ρυτίδες αυτές θ' άπλωθούν σ' όλο τό πρόσωπό μου. Και τό
μαλλά μου άρχισαν ήδη ν' άσπρίζουν. Βλέπετε έδώ κι' έκει μερικάς
άσπρες ρυτίδες;

ΑΛΙΚΗ.—Καμένο παιδί...!

ΕΛΜΟΝΑΟΣ.—Με λυπάστε; Τότε δεχτήτε να γίνετε γυναίκα

μου.

ΑΛΙΚΗ.—Μά άκριβώς γιατί σάς λυπάμαι, δέν δέχομαι. Γι' αυ-

τό πρέπει να προσπαθήσετε να με ξεχάσετε.

ΕΛΜΟΝΑΟΣ.—Νά σάς ξεχάσω... Δέν μπορώ, μου είναι αδυ-

νατόν.

ΑΛΙΚΗ.—Κι' όμως, αν αγαπούσατε μιάν άλλη γυναίκα...

ΕΛΜΟΝΑΟΣ.—Δέν μπορώ ν' αγαπήσω άλλη γυναίκα από σάς.

Γιά μένα δέν ύπάρχει άλλη γυναίκα στον κόσμο.

ΑΛΙΚΗ.—Ύπαρχουν τόσα νέα και όφραία κορίτσια. Ύπαρχει ά-

κόμα και ή κόρη μου. Γιατί δέν θέλετε να την προσέξετε; Είπε 18

έτών, ξανθή και μαυρομάτα. Μου μοιάζει...

Και σάς συμπαθεί πολύ.

ΕΛΜΟΝΑΟΣ.—Άλίκη, ξερω ότι ύπήρ-

ξατε δυστυχής στη ζωή σας. Περάσατε τά

πρώτα σας χρόνια μ' έναν άντρα ζηλιάρη

και ιδιότροπο. Γιατί δέν θέλετε να κερδίσετε

σήμερα ό,τι έχούσατε άλλοτε;

ΑΛΙΚΗ.—Γιατί έχω κόρη. Γι' αυτή την

κόρη έχω θυσιάσει όλη μου τη νεότητα. Έ-

μεινα πολύ νέα χήρα και άπορούσα να ξανα-

παντρευτώ προ πολλού. Αλλά δέν παντρε-

θηκα προς χάριν του παιδιού μου, για να

μπορώ να είμαι άμεριμνή άκόλληση σ' αυ-

τό. Και να παντρευτώ τώρα, μ' έναν άνδρα

τόσο νεότερό μου... Δέν ξερετε, Έδμόνδε,

πόσο αυτό τό κορίτσι πασιέει σ' έμένα. Με

νοιάζει ως την πιο ένάρετη γυναίκα του κό-

σμου, ως μιά αγία...

ΕΛΜΟΝΑΟΣ.—Τότε λοιπόν άς παντρευ-

τούμε κρυφά, χωρίς να τό μάθι εκείνη. (Στη

κωνσταντινούπολη και της πιανει το χέρι)...!

—Νά, είνε τόσο όφραίο... Ναι, ναι, όποτε

μου την καρδιά σας κρυφά, μυστικά, χωρίς

να τό μάθι κανείς, κανείς... Γιατί δε μου ά-

παντάτε; Γιατί; Δέν θέλετε λοιπόν ν' αγα-

πηθήτε όπως δέν αγαπηθήκατε ποτέ στη ζωή

σας; Δέν θέλετε νάχη ή ώμορφιά σας, τον

σώματι, τό σώμα της λατομίας που της έ-

χει... (Πέφτει στα γόνατά της και φωνά-

ζει)... Σοφάνατε; Γιατί, Άλίκη;

Με σκοτώνει αυτή ή σκέψη σας. Μά μου φαί-

νεται ότι μ' αγαπάτε κι' εσείς λίγο... Τό γέ-

νη σας τρέμουν κάτω από τά φιλιά μου...

(Προσάγει άβυσσα ή Μάρθα και μίγει

έκπληκτη έλεπνιστας τον Έδμόνδο, γονατι-

σμένο μπροστά στη μητέρα της).

ΑΛΙΚΗ, (κατασπνιγμένη).—Μόνη

κόρη μου, καλά που ήρθε... Φτάνει στην

καταλήξη στιγμή. Ξερός τί συμβαίνει, και

τι μου; Οχι. Έδμόνδος μου έκπληκτοενθηκε γονατιστός όπτι

σ' αγαπά και μου έφτασε τό χέρι σας. Λοιπόν; Τον θέλετε για

ζυγό σου;

ΜΑΡΘΑ, (κοκκινίζοντας και χαμηλώνοντας τά μάτια).—Ναι,

μαμά...

ΑΛΙΚΗ, (στον Έδμόνδο, με δισταγμένα τά μάτια).—Φίλησε

λοιπόν τη μηστή σου, αγαπάτε τον Έδμόνδε.

(Ο Έδμόνδος προσχωρεί αστασίμως προς τη Μάρθα και τη

φιλεί).

ΑΛΙΚΗ.—Όφραίο... Λοιπόν ό γάμος θα γινόν μετά δεκατέν-

τε ημέρες. Κι' εγώ έπειτα θα πάω να ζήσω στα Βουρνα, στο χτήμα

μου, που τόσο τό νοσταλγώ... Και δέν θα έπιστρέψω έδώ πια, μό-

νο όταν θα έχω γίνει γηραιά...

Δόστε μου την καρδιά σας κρυφά, μυστικά, χωρίς να τό μάθι κανείς...

Η ΛΑΓΓΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

ΟΛΟΙ ΜΑΣ ΓΙΑΤΡΟΙ!

Πώς μας είδε ένας Γάλλος περιηγητής. 'Η γιατρομανία των Νεοελλήνων. 'Αλλά και των Τούρκων. 'Ενα διδακτικό παραμύθι. Τέ πάθημα ενός Σουλτάνου. 'Ο Μιραμπά και ο γιατρός του. Τέ ήρωικό φάρμακο του δόκτορος Καμπανέ. 'Ενας παλινός γιατρός της Κίου. 'Ο πατέρας του 'Ανδρέα Συγγρού και η βδέλλες του. Φυλετικά ελαττώματα. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΝΑΣ θυμόσοφος περιηγητής, Γαλκόνος την καταγωγή, ο Λεόν Νταβίλ, που πέμπε κάποτε από τη χώρα της φαιδράς πορτοκαλλέας, γράφει ότι δλοι μας στην 'Ελλάδα, πούδς λίγο, πούδς πολύ, είμαστε... γιατροί! Γυρίζοντας, λέει, από την 'Ολυμπία—δπου εθαύμασε τον 'Ερμή του Πραξιτέλους—στάς Πάτρας, έπεσε αρρωστος στο ξενοδοχείο και έζητησε από τον ξενοδόχο να του φέρη ένα γιατρό.

—Τι τον θέλετε το γιατρό; του είπε απελέστατα εκείνος. 'Εγώ να σάς πω τι να κάνετε...

Και άρχισε να του δίνει, άρροσκλητός, την ιατρική του γνώμη! Το ίδιο και ο δραγονιάνος του ξενοδοχείου που ήταν παρών στη συνουμία. Το ίδιο και ο κύριος του πλαγιού δουμαίου, ένας Κερκυραίος... διηγόρος. Καθένας τοδινε κι' από μια συμβουλή: «Νά κάμετε αυτό κι' αυτό και θά γίνετε καλάς!»

Λοιπόν, φαίνεται ότι ο ξένος περιηγητής δεν έχει άδικο. Είμαστε δλοι γιατροί, άφου 'Ελληνική είναι και η παροιμία «ο παθός είνε γιατρός», και άφου δλοι—τουλάχιστον κατά φαντασίαν—έχουμε ύποφέρει κάθε φορά κι' από μια σχετική άρρώστεια. Και όχι μόνο οι 'Ελληνες, αλλά και οι νέοι φίλοι μας, οι Τούρκοι, έχουν αυτή τη μανία της πρόθυμης παροχής ιατρικών συμβουλών: «'Εγώ, τζάνεμ, 'νά σου πώ...» 'Ετοι δημουργήθηκε ο άκόλουθος νόστιμος θρύλος, ή μάλλον παραμύθι:

Μια φορά κι' έναν καιρό, κάποιος φτωχός χασομέρης έπασε τη ζωή του Σουλτάνου από μεγάλο κίνδυνο. 'Ο Σουλτάνος τον έπροσκάλεσε στο Παλάτι, του έσφιξε το χέρι και του είπε:

—Τι θέλεις από μένα τώρα, για το καλό που μου κάνεις; 'Ο, τι μου ζητήσεις, είνε δικό σου! 'Ο φτωχός χασομέρης, χωρίς να πολυσυλλογισθή, του άπάντησε:

—'Αφέντη μου Σουλτάνε, ένα μικρό πράμα έχω να σου ζητήσω: Νά μου δώσης έναν τεσκερέ να παίρνω ένα άσπρο από κάθε γιατρό που βρίσκω στο δρόμο μου.

'Ο Σουλτάνος έκούνησε το κεφάλι του για την κοιταμάρα του ανθρώπου. Πόσους γιατρούς θά εύρισκε στο δρόμο του, και πόσα άσπρα θά μπορούσε να μαζέψη; 'Ωστόσο, έδωσε προσταγή να του ετοιμάσουν τον τεσκερέ, του τον έδωσε στο χέρι, και τον έστειλε εσθην ευχή του 'Αλλάχ!

Μια και δυό ο φτωχός, με τον τεσκερέ στο χέρι, πάει στο καλόδι του, τυλίγει το χέρι του με πανιά και μπαμπάκια, το κρεμάει από το λαιμό του μ' ένα μαντίλι και βγαίνει στο δρόμο. Πρώτος-πρώτος αν βλέπει ο γειτονάς του.

—Τι έπαθες, ήρε γείτονα; τον ρωτάει. —Μην τ' αρωτάς, του άπαντάει εκείνος. Κάποιο σπειρί έβγαλα στο χέρι και δεν ξέρω τι να κάνω. Τρελλάθηκα από τους πόνους, γειτονά μου!

'Ο γείτονας δεν χάνει καιρό: —Νά σου πώ εγώ τι να κάνεις, του λέει. Νά πάρης τουονκνίδα, να τη στομπήσεις με άλατι και να τη δάλης άπάνω...

'Η Καλαβρέζα

(Πινάξ του Φέκνερ)

Δός μου τώρα ένα άσπρο! του λέει εκείνος, δείχνοντάς τον τεσκερέ του Σουλτάνου.

Τι να κάνη ο γείτονας; Βασιλική διαταγή και τα σκαλιά δεινά. Τούδωκε το άσπρο και διαστήμισε την ώρα και τη στιγμή του του κατέβηκε να κάνη το γιατρό. 'Ο φίλος μας πάλι τρέπεται το άσπρο και πήρε δρόμο, με το χέρι πάντα δεμένο και κρεμασμένο από το λαιμό...

'Ολοι οι διαβάτες τον σταματούσαν και του λέγανε από ένα ατρικό ο καθένας. Κι' εκείνος έδειχνε τον τεσκερέ και μάζεζε άσπρα...

Νά μιν τ' αρωτάμε, γύρισε δλο το Σουλτάνο και μάζεψε χιλιάδες γρόσια. 'Οπου περνούσε κι' όπου στεκότανε, σε χωρά και πολιτείες, δεν δρισκόνανε άνθρωπος που να μιν το πη κι' από μια καινούργια γιατρεία... Με τα πολλά, φρότισε το δός του σε λάβρια και γκαμήλες και ξεαναγύρισε στην πρωτεύουσα, με το χέρι πάντα δεμένο και κρεμασμένο από το λαιμό. Μια και δυό έφτασε πάλι στο Σουλτάνο.

—Καλώς τον! του λέει χαμογελώντας ο Σουλτάνος. Πάει σουνα τόσο καιρό;...

Και βλέποντάς το δεμένο τον χέρι, τον ρωτάει:

—Τι έπαθες, καλέ άνθρωπε; Σέ βλέπω μαντηλοδεμένο και κενται να πινάς, κωκομοίρη μου...

—Τό και τό, Σουλτάνε μου, του άπαντάει εκείνος.

—'Ακου, παιδί μου, του λέει ο Σουλτάνος. Νά πάρης κωνκνίδα, να τ' στομπήσεις και να...

Πριν προφτάσει όμως ο Σουλτάνος ν' άποσώση το λόγο του, ο φίλος μας θύλαει μανιμιν τον τεσκερέ και του λέει:

—Πάρε, Πατισά μου, τον τεσκερέ και δός μου και το λαιμό σου ένα άσπρο. 'Α' την τουρκόγυφτο, βλέπεις, άς σην άφεντιά σου, ο κόρμος είνε γεμάτος από γιατρούς!

'Ο Σουλτάνος έπασε τ' άγρια του και τ' αρωτάει:

—Καίντε, μωρέ κατεργάρη και μου την εφταίσεις! του λέει. 'Εσύ έφες καλύτερα τον κόρμο άπό μένα. Χαλάλι σου!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΩΓΡΑΦΩΝ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΚΑΤ'ΕΡ

'Ο διάσημος 'Αγγλος ζωγράφος Φυθ, μέλος της βασιλικής 'Ακαδημίας της 'Αγγλίας, διηγείται στα 'Απομνημονεύματά του το έξης χαρακτηριστικό επεισόδιο της ζωής του:

Κάποτε, όταν ο έκπτωτος Κάιζερ Γουλιέλμος ήταν ένας τεσσάρων χρόνων, είχε προσκληθεί στα άνακτορα του Βερολίνου για να του κάνη το πορτραίτο. 'Αλλά, παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλε ο ζωγράφος, δεν μπόρεσε να πείση τον μικρό πριγκιπά να καθίση ήσυχος και να ποζάρη. 'Ο τετραετής Γουλιέλμος πήγαινε έπάνω-κάτω, σκαρφάλωνε στα έπιπλα, περπατούσε, έπαιζε και δεν έννοούσε να σταθή ούτε στιγμή φρόνιμος.

'Επ' τέλος ο ζωγράφος σκέφτηκε να καταφύγη στο άκόλουθο τέχνημα: Τοποθέτησε μπρός στον μικρό πριγκιπά ένα μικρό τελάρο, τοδωσε χρώματα κι' ένα πινέλο και του είπε να ζωγραφίση κι' αυτή την άρχαία. Μόλις ο ζωγράφος άρχισε να δουλεύη, σπρώχθηκε από την άρχαία, του πήρε το πινέλο από τα χέρια κι' άρχισε να ζωγραφίζει όχι ο ίδιος τον έαυτό του στο μωσαϊκό του, τον όποιο με δυνάμεις καταιονητικές έσπρωξε. 'Ενώ όμως... ζωγραφίζει, σε μια στιγμή πετάχτηκε στο μπάτι του μια σταγόνα τερεβινθέλαιου και τον έστουξε τόσο πολύ, όστε ο μέλλων αυτοκράτορας της Γερμανίας κατακοκκίνισε, άρρωσε πάνω στα χρώματα και τ' αινέλα του άτιχτού ζωγράφου, τζάνε, τ' αρωμάτισε και τ' αταλάτησε!

'Ετσι το πορτραίτο του δεν έγινε ποτέ!

ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΛΑ

Την κερκινόν έλκινουν αι κορυφαί σινήθως θύνη την φλόγα τ' οφρανοθ το κίπτον κάτω (πλήθος).

Ενε ή λάρη μητρικά και τ' άσμα δολοφόνον, θύνη τους άλλους, θραύονσα τους εμπνευσμένους (νους) μόνον.

Τέκον σταυροθ ο ποιητής, ζωφώδης οδοπόρος, άφηναν εις το Γολγοθά άνόχεσαι τ' όρος. ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΘΑΛΑΣΣΑ

(Του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ).

Μ' άρθεσι να πλανιέμαι στο γαλανό σου κύμα την ώρα που άπ' το βράχο θά κρεμόνται ψηλά πορτοκαλλίες, άμπέλια με καρπομένο κλημα. και στο βαθύ σου κύμα θά ρίχνουν χαμηλά τον ίσσιο πού ο ναύτης νεφρεύεται δειλά.

Πόσες φορές στη βάρακα χωρίς κοινά και μόνος, με μόνη τη δικιά σου άγάπη αντιστοφία, σάν για ν' άποκομίστη τη μαύρη μου καρδιά, τ' αμία μου σφαιλίζει στο άφρισμά σου ο πόνος, τ' αμία που κουράζει της μέρας ή φωτιά!

Κι' όπως το άπ' τρέχει στο δρόμο ημερομμένα κι' ο καβαλλάρης έχει το γκέμι άπολυτό, έτσι και σ' αλλότρια μου σπρώχνεις δροσιμένο την έρημη βαρκούλα και μ' ένα μουνγκητό το κύμα σ' άκρογιάλα με ρίχνει άνδραμένα.

Ναυούριζε το, κύμα, ναυούριζε το άκόμα για τελευταία μόνο, για ύστερη φορά το τέχνο που σε ψάλλει με τ' άδολό του στόμα, κι' όλόμωρο παιδάκι άπ' της αήγης το δόμα νεφρεύτηκε τ' άσση, τ' α γαλανά νερά.

Κι' όταν ο Πλάστης είτε να γίν' ή Οικουμενική, με σένα, θάλασσά μου, τη στόλιζε μαζύ, γιατί τη θέλει νάναι παντού καθρεφτισμένη. Κι' ο οφρανος έχτιστη στο κύμα για να μένη, κι' εκείνο για τη λάμψη του οφρανοθ να ζή!

Κ' όπως στο βλέφαρό μου το φως καθαίο μπαίνει, έτσι και τ' α νερά σου τ' α γαλανά τριπτά. Και μέσ' στην έκτασί σου την καταφωτισμένη θαρρείς πώς με το κύμα π' όλόμωρο πλαταίνει το φως μαζύ κυλίνει κι' άχτίδες του σκορπά!

Γοργά καθός ο νους μας το κύμα σου διαβάνει, βασιλικά καρδιά σου τριβεί και σκορπάς και μέσ' στη μανιά σου την καταγοιμμένη, πιστή στον Πλάστη μόνο που σ' έχει κωμομένη, με μόνη τη φωνή του το κύμα σταματάς.

Τό άπειρο μας δείχνει ή τόση έκτασί σου, του κόκου ή ματιά μας στο πέλαγος καττά, του κόκου μας τραβόντε το κύμα κι' οι άφροι σου, ο νους ποτέ δεν βρίσκει το τέλος, την άχτη σου άπως και του θανάτου τ' α μαύρα μωτικά.

Γιακό το μεγαλείο της φοβερής άφης σου στην όχθη πέρα ως πέρα άντίλαλο έναίν, του χόρτου την άπλάδα σάν ραίνον οι άφροι σου θαρρείς πώς άμωνίες κυλόν με τη βρή σου και αμώζον με την άβρα που λούδουδα κανά.

Μετ. Β. Κ.

ΑΥΡΙΟ ΠΡΩΤ'

(Του ΒΙΚΤΟΡ ΟΥΓΚΟ)

Θά αυγω άφου ποθί σα θά χαράξη ή μερά, με καρτεράς στην έξοχ' το έσση δά κι' αυτό το δάσος θά να το διαβά και το βουνό πό πέρα κατ' αμακνί σου που πούλ να μένω δεν μπορώ.

Θά αυγω και στη σέψη μου θά να δοθώ κι' άκόμα δέ θά καττά τ' αμωθόν σου και δέ θ' άκωθω πελά κατένα πένον γγώμισα κι' άγαπημένο στήμα, κατένα και το φως για με θανά σα μια νυχτιά.

Τό δειλινό τ' αμία μου, να ιδώ, δέ θά γυρίσω κι' ούτε κι' αμία τ' α δόλυνκα που πάν σ' 'Αφλε καίνα και σαν έσση στο μπάτι σου φιλόνας το θ' άφρω ένα πινέλο από μωτικές κι' άπ' άνθιμένα ρεϊνα.

Μετ. Α. Ν. ΓΑΛΑΝΗ

ΕΠΙΦΟΡΤΩΣΟΥ ΜΕ!

(Του ΧΑΙ-ΝΕ)

Τό γούμνα που μου έφωρσε δεν μου αμωθάνη την καρδιά. Δεν θέλεις, ές, να μ' άναπάς, αλλά το λές πλατιά, φαρδιά!

Σελίδες δλες ρόδεκα και κατ' αράματα ψιλά. Για μόνο έσφορτώσου με γράφει κανείς τόσο πλά!

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΑΡΘΑ, Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

δες του Λιδάου.

Στο καινούριο της σπίτι, η Μάρθα οδηγούσε κάθε ποιά ξυπόλητη και μισογυμνή, μία αγελάδα σ' ένα δροσερό βοσκότοπο στην άκρη της κοιλάδας. Έκει, καθόταν στη σκιά που έρχονταν τα κλάδια και τραγουδούσε μαζί με τα πουλιά. Έκλειγε μαζί με την παγή, παρακολουθούσε το άνοιγμα των λουλουδιών και τα παιχνίδια της πεταλούδας.

Όταν ο ήμος βασιλευσε, νοιώθοντας την πεύνα να την κενάει, ξαναγύρισε στην καλύβα του άρτενη της, καθόταν μαζί με τα παιδιά να έρωσε καλαμοκόψιμο και ξερά φρούτα. Έπειτα σωριαζόταν στην άχρωσπορική της και κοιμόταν, αναστενάζοντας. Γιατί η ζωή διόλκιση να μην είναι ένας απειλόμενος ύπνος, που να μη τον διακόπτουν ούτε τα όνειρα, ούτε το ξύπνημα.

Μόλις ξυπνόνταν, ο άρτενης της την σκουνοτούσε απότομα κι' η Μάρθα πετάγονταν τρέμοντας, γιατί φοβάται την όργη του.

Έτσι περνούσαν τα χρόνια για τη φτωχή Μάρθα υποκινή, ανάμεσα στα βουνά και στις κοιλάδες. Μεγάλωνε με τα βάσανα της και τα αισθήματα γεννιόντουσαν μέσα στην ψυχή της, όπως τ' άρωμα στο βάθος των λουλουδιών.

Όταν η Μάρθα έγινε δεκάξη χρόνων, το πρόσωπό της αντανακλούσε όλη την ωμορφιά των άνοιχτων κι' η καρδιά της, θύοια με τις κοιλάδες της κοιλάδας, άπαντοσε με την ήχο της σ' όλες τις φωνές.

Μία μέρα φθινοπορινή, που η φύσις στέναζε διόλκιση, η Μάρθα κάθισε κοντά σε μία παγή. Το νερό ξέφυγε απ' το χόμα, όπως η σκέψις απ' τη φαντασία ενός ποιητού. Η νέα κοπέλλα, συγκινημένη, χύταζε τα κίτρινα φύλλα των δέντρων και το παιχνίδι που κάνει ο θάνατος με τις ψυχές των ανθρώπων.

Καθώς ήταν βυθισμένη στην ενάτηνσί της αυτή, άκουσε το ποδοπάτημα ενός αλόγου. Αμέσως γύρισε πίσω και κίτταξε: Ένας καβαλλάρος προχωρούσε άργα προς αυτή. Όταν ο καβαλλάρος αυτός — που το πρόσωπό του και τα ρούχα του φανέρωναν εγγύτητα και πλούτο — ξύπωσε κοντά στην παγή, πέξεψε και τη χαμέτησε με τόση χάρη, που δεν την είχε ξαναδεί σε κανέναν άλλο άνδρα. Έπειτα τη ρώτησε:

— Έχασα το δρόμο που πάει στην άσφυγιά. Μήπως μπορείς να με προσανατολίσες, νέα κόρη;

— Δεν το ξέρω, άρχοντά μου, μα θα πάω να ρωτήσω τον άρτενη μου, γιατί αυτός τον ξέρει...

Καθώς επρόφερε αυτά τα λόγια, είχε κοκκινίσει διόλκιση από ντροπή. Έτοιμαζόταν κιάλας ν' απομακρυνθή, όταν ο νέος καβαλλάρος την κράτησε.

— Όχι, μην πιάς... της είπε και την ενόταζε στα μάτια.

Η Μάρθα έμεινε χαμογελώντας στη θέση της, καταλάβαινε, νοιώθοντας στο άκουσμα της άρτενης αυτής φωνής μία δύναμη που την εμπόδιζε να κινήσει απ' τη θέση της.

Ο άγνωστος της χαμογέλουσε τώρα με μία μαγευτική χάρη τόσο

ΗΝ εποχή που πέθανε ο πατέρας της, η Μάρθα ήταν ακόμη στην κούνια. Έπειτα πέθανε κι' η μητέρα της, αφήνοντάς την ορφανή, μόλις δυο χρόνων.

Ο πατέρας της άφησε μονάχα τ' όνομά του και μία προάδεια καλύβα, ανάμεσα στις κρινιές και στις ιπές. Η μητέρα της πάλι της άφησε τα δάκρυα του πόνου και τον εξευτελισμό της ορφάνιας.

Έτσι, έρημη στον κόσμο, την έφησε στο σπίτι του ενός φτωχού γείτονα, που ζούσε με τη γυναίκα του και τα παιδιά του σ' ένα άπιομερο χωριουδάκι, ανάμεσα στις χαριτωμένες κοιλά-

γυϊνικά, όπως της προκαλούσε την έπιθυμία να κλάψει και κλάψει μ' αγάπη τα δυο γυνιά της πόδια, τα όμορφα μέρη της, που τον τεντίζει λαχρό της και τ' αφήνει μαύρα και μεταξοτά παλδιά της. Την κίτταζε γοητευμένος κι' ερωτευμένος.

Εκείνη χαμήλωνε το κεφάλι της υποτασσόμενη, μη θέλοντας ν' απομακρυνθή, μη μπορώντας πια να μιλήσει...

Έκείνο το βράδυ, η αγελάδα της Μάρθας γύρισε μονάχη στο σταδίο. Η νέα κόρη δεν φάνηκε πουθενά. Όλη τη νύχτα ο άρτενης της την αναζητούσε μέσ' στις κοιλάδες, μη σπάθιζε αδιάφορο να τη βρή. Φώναζε τ' όνομά της, μα μονάχα η σπύγλις του άπαντούσαν μαζί με το σπενσέρ του άνεμου ανάμεσα στα δέντρα.

Θλιμμένος, ξαναγύρισε στην καλύβα του και πληροφόρησε τη γυναίκα του για την εξαφάνιση της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

— Χθές τη νύχτα είδα σ' όνειρό μου τη Μάρθα ανάμεσα στα κλάδια του γι' την εξαφάνισή της ψυχοκόρης τους. Τότε εκείνη τον άπάντησε συλλογισμένα:

Ο Γάλλος θεατρικός συγγραφέας Ζωρέ ντε Πόρτο—Ρίς.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Αγρότες λουλουδιών, κίτρι...

Έχασα τότε το πελιδνό πρόσωπό του, τα μάτια του που είχε μελανιάσει ο ή...

οις της δυστυχίας και της φτώχειας, το...

έλαφρο αναγμένο στόμα του πηλούσε με...

βαθεία πληγή, τα γυνιά μαύρα του και...

το καχεκτικό του ανάστημα.

Τα είδα δι' αυτά με μία ματιά κι' ο...

όγκτος μου που προκαλούσε ένα χαμόγελο...

πονεμένο κι' απ' τα δάκρυα.

— Πώς σε λένε; το ρώτησα.

— Φονιά, μου άπάντησε με χαμογέ...

να μάτια.

— Τίος παδί είσαι;

— Είμαι ο γιός της Μάρθας.

— Και πώς είν' ο πατέρας σου;

Στην ερώτησή μου αυτή, ο νεκρός γ...

νασε το κεφάλι του, σά ν' άγνοούσε τη...

σημεία αυτής της λέξεως.

— Και που είνε η μητέρα σου, Φονιά;

τον ξαναρώτησα.

— Άσπαστη, στο σπίτι.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, θέλει ν' απομακρυνθή. Μα έχω τον χρόνον απ' το χέρι και το είπα:

— Οδηγήσε με κοντά της... Θέλω να την δω...

Χωρίς να λη τίποτε, ο μικρός Φονιά άρχισε να βαδίζει υποκινή μου, ξερασα...

νος και κυττάζοντας κάθε τόσο πίσω του, για να δι' αν παρατηρούσε τον ακολουθούσα.

Σαν φτάσαμε στην πιο φτωχή συνοικία της πόλεως, το παδί μου πήρε σ' ένα έτοιμοσπιτο σπίτι. Προχώρησα πίσω του και σε λίγο βρέθηκα σ' ένα υγρό δωμάτιο, σε μία γωνιά του οποίου έπαιχε ένα κρεβάτι. Έλάνω στο κρεβάτι βροσάτοια ξαπλωμένη μία γυναίκα αποκοιμισμένη, με το πρόσωπό της προς τον τοίχο, σαν να ήθελε να βρή μέσ' στις πέρες του μία καρδιά που σπιντονευτεί και πιο τρυφερά από των ανθρώπων.

Μα το παδί πλησίασε στο κρεβάτι και φώναζε: «Μητέρα...»

Αμέσως η κοιμισμένη γυναίκα ξύπνησε και το είδε που μ' έδειχνε με το δάχτυλό του. Άναγκάστηκε αμέσως μέσα στα κορμίσια, φορεμένα της και με φωνή πονεμένη, που την έβγαζε βαθιά λυγμοί, είπε:

Τι θέλεις, ο άντρας... Θέλεις ν' αγοράσεις τις τελευταίες πνοές της ζωής μου και να τις πωλήσεις με τα πόδια σου;... Άφησε με... Οι δρόμοι ξεκαθαίνουν από γυναίκες που θα σου πουλήσουν το...

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΙ ΜΑΣ ΗΡΘΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗ

Θεσσαλίας έσο κανείς άλλος. Οι κατά θάλασσαν θρίκμει του 1912—13. Πειδές μ'ας βοήθησε. Πρέ του κινδύνου. Γιατί δεν τον χτυπούσαν η εχθρικές σφαίρες. Τό Τίμο Ξύλο. Η μοναδική του βροία. Μία κατηγορηματική άπάντησις του Ναυάρχου. Λιτοδίατες και φανατικές χορτοφάγες, κ.τ.λ.

Ο ένοδος ναύαρχος και τέως πρόεδρος της Δημοκρατίας Παύλος Κουντουριώτης διακρινόταν ανέκαθεν για την ευσέβειά του. Όταν, χάρις στην τόλμη και την ικανότητά του, έφερε σε πέρας τις δυο νικηφόρες ναυμαχίες, κατά τον πόλεμο του 1912—13, δεν ήθελε να αποδόσει τη νίκη παρά μόνο στη θεία πρόνοια.

Με τη βοήθεια του Θεού νικήσαμε, έλεγε στους αξιωματικούς του. Στο Θεό χροστούμε, δι' τι πετύχαμε...

Και κατά τις δυο αυτές ναυμαχίες, ο Κουντουριώτης φορούσε το σταυρό του Παναγίου Τάρου, με τον όποιον είχε τιμηθεί. Πολύς φορές μάλιστα οι αξιωματικοί τον είδαν απ' τη γέφυρα να κρατά στο ένα χέρι το σταυρό και στο άλλο τα κιάλια, με τα όποια παρακολουθούσε τον άγωνα.

Εντομεταξύ άνηφοις τα εχθρικά δέληματα που διέσχζαν μ' α-παίσια σφυρήματα τον αέρα και εξέτιθετο άφοβα στον κίνδυνο.

Στους παρατηρητάς δε του επιτελείου του, που του συνέστησαν να προφυλάσσεται, άπάντησε ήρεμα και με απόλυτη πεποίθησι:

— Με προστατεύει ο Θεός!

— Δεν φοβάται από δόλι. Έλεγαν άναμεταξύ τους κι' οι ναύτες, γιατί έχει άπάνω του Τίμο Ξύλο!

Η μοναδική βροία που άκούστηκε ποτέ από το στόμα του ναυάρχου ήταν αυτή:

— Τόν κανάγια! Τους κανάγιδες!

Κάθε φορά που θυμόνε εναντίον ενός ή περισσοτέρων άτόμων και ήθελε να φανερώσει την όργη του, δεν έβρισκε να προσφέρει παρά μόνον αυτές τις δυο λέξεις.

Κατά τη διάρκεια των δυο ναυμαχιών, όταν τα τουρκικά πλοία έτρέποντο σ' έπονειδιστή φυγή και πήγαν να προφυλαχτούν κάτω από τα φρούρια των Δαρδανελίων, ο Κουντουριώτης πρόσφερε αυτή την άσκη θλαστήμα περισσότερες από πενήντα φορές. Άλλωστε ήταν και η μοναδική του, καθώς είπαμε.

Μία άνοιξιάτικη μέρα, ενώ τα πολεμικά μας δοκονότουσαν στο Μαρδού, είχε σηκωθεί μία τέτοια δαμοναμένη όστρια, ώστε τα κλάδια που ήταν μέσα στο λιμάνι γέμισαν από κοκκινόχρωμα και λάσπες που έφεραν ο άέρας από τη στεριά.

Εν τούτοις εκείνη την ήμερα έπρεπε τα περιπολούντα πλοία να άντικαταστήσουν τα πυροβόλα με τα όπλα τους και με όλο των άγωνα τους κατά της σφοδρότητας, ήταν άδύνατο να έμπονάζουν από το στόμα του λιμανιού.

Αναγκάστηκαν λοιπόν να γυρίσουν πίσω και έπίσταν στη γαλααχίδα σήμα, ότι δεν μπορούσαν να άπολεούσαν. Σε λίγο έφτασε επίσης διά σημάτων, η άπάντησις του ναυάρχου, έντελως άποροδοκήτη:

— Ουδέν άδύνατον!

Μετά το αίσιο πέρας της ναυμαχίας της 2ης Ιανουαρίου τα πλοία μας έαβέσμως παρατάχτηκαν στη γαλααχίδα και άρχισαν να έπτοκαυλάζουν το ναύαρχό τους.

Ο Κουντουριώτης τους έκατάτησε και τους είπε με το συνήθειο του χαμόγελο:

— Παδιά, μη έπτοκαυλάζετε έμένα, αλλά τον έαυτό σας. Σε σάς σφύεται η νίκη...

Ο Κουντουριώτης είνε λιτότατος στην τροφή του. Έλεγε δε κάποτε σχετικάς στους δικούς του:

Σας συμβουλεύω να τρώτε και σεις ζεστά. Το κρέας είνε για τα θηρία...

Μετα το αίσιο πέρας της ναυμαχίας της 2ης Ιανουαρίου τα πλοία μας έαβέσμως παρατάχτηκαν στη γαλααχίδα και άρχισαν να έπτοκαυλάζουν το ναύαρχό τους.

Ο Κουντουριώτης τους έκατάτησε και τους είπε με το συνήθειο του χαμόγελο:

— Παδιά, μη έπτοκαυλάζετε έμένα, αλλά τον έαυτό σας. Σε σάς σφύεται η νίκη...

Ο Κουντουριώτης είνε λιτότατος στην τροφή του. Έλεγε δε κάποτε σχετικάς στους δικούς του:

Σας συμβουλεύω να τρώτε και σεις ζεστά. Το κρέας είνε για τα θηρία...

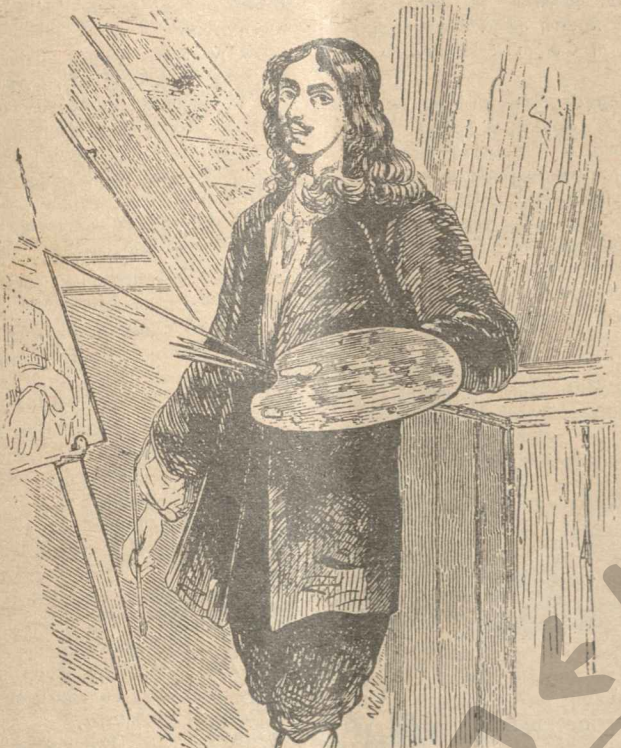
Μετα το αίσιο πέρας της ναυμαχίας της 2ης Ιανουαρίου τα πλοία μας έαβέσμως παρατάχτηκαν στη γαλααχίδα και άρχισαν να έπτοκαυλάζουν το ναύαρχό τους.

Ο Κουντουριώτης τους έκατάτησε και τους είπε με το συνήθειο του χαμόγελο:

— Παδιά, μη έπτοκαυλάζετε έμένα, αλλά τον έαυτό σας. Σε σάς σφύεται η νίκη...

Ο Κουντουριώτης είνε λιτότατος στην τροφή του. Έλεγε δε κάποτε σχετικάς στους δικούς του:

Σας συμβουλεύω να τρώτε και σεις ζεστά. Το κρέας είνε για τα θηρία...

Ο περιφημος Γάλλος ζωγράφος Ζωρέ ντε Πόρτο—Ρίς.

ΤΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΤΟ ΔΕΞΙΚΟ ΜΑΣ

Β.Ι.Ε.Π. — Άν βλέπεις τις γυναίκες, περφαίνονται. Άν δεν τις βλέπεις, προσβάλλονται.

Δ.Ι.Α.Ν.Ο.Ι.Α. — Μηχανή που κινδυνεύει τόσο από σκούριασμα, όσο και από έκρηξη.

Δ.Ι.Ο.Τ.Ι.Χ.Ο. — Σύνολο δυο στίχων, εκ των οποίων ο ένας είνε σπιντονευτός, όπως και... ο άλλος!

Θ.Ι.Α.Τ.Ο. — Μερικοί δεν πηγαίνουν από φόβο μήπως με το παρακάτω τους διακόψουν τον ύπνο των άλλων.

Α.Α.Ι.Α. — Έξομο νόμο, που άποινω μητέρα είνε η Άφρα και ο πατέρας άπνοτος.

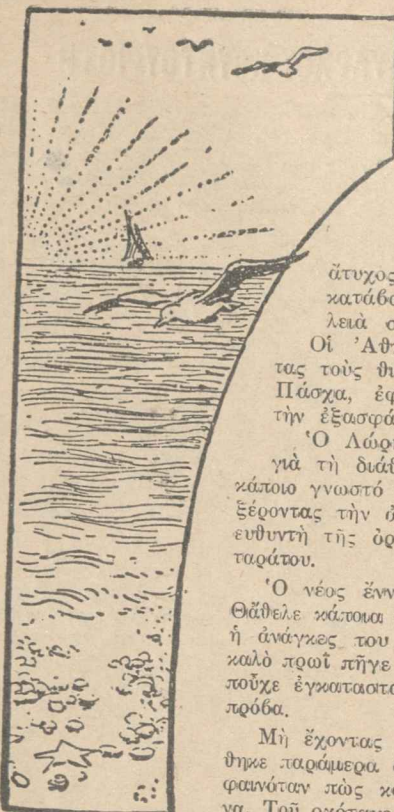
Ε.Ι.Α.Π. — Δοχείο των νήφων. Συγγενείς με το καλαμάκι.

Ε.Ι.Α.Π. — Δοχείο των νήφων. Συγγενείς με το καλαμάκι.

Ε.Ι.Α.Π. — Δοχείο των νήφων. Συγγενείς με το καλαμάκι.

Ε.Ι.Α.Π. — Δοχείο των νήφων. Συγγενείς με το καλαμάκι.

Ε.Ι.Α.Π. — Δοχείο των νήφων. Συγγενείς με το καλαμάκι.

ΒΕΛΓΙΑ 'ΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗΣΤΑΜ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ο Λώρης όμως στάθηκε άτυχος κι' από συγκράτασι σε συγκράτασι, κατέληξε να ζητήσει δουλειά σε κανένα θέατρο.

Οι Άθηναίοι θασάρχα, καταρτίζοντας τους θιάσους τους ένα μήνα προ του Πάσχα, εφρόντιζαν συγχύτως και για την εξασφάλισι καλής δοχής τους.

Ο Λώρης το ήξερε αυτό και μίλησε για τη διάθεσι που είχε να εργαστή σε κάποιο γνωστό του μαέστρο. Κι' ο μαέστρος, ξέροντας την αξία του, τον σύστησε στο διευθυντή της ορχήστρας της οπερέτας Κονταράτου.

Ο νέος έννοιωθε ντροπή για δι' αυτά. Θάβηκε κάποια άλλη δουλειά πού ήσυχ. Μά ή ανάγκη του ήταν μεγάλη κι' έτσι ένα καλό πρωί πήγε για πρώτη φορά στο θέατρο πούχε εγκατασταθεί η οπερέτα "Ένκελ, για πρόβα.

Μη έχοντας γνωριμίες στο θέατρο, στάθηκε παράμερα όσο ν' άρχιση η πρόβα. Τού φαινόταν πως κάθεται σ' άναμμένα κάρβουνα. Τού ορχήσαν να πάρη το βιολί του παραμάχα και να τὸ βάλῃ στὰ πόδια, να φύ-

γῃ, να φύγῃ μακριά ἀπ' τὸν κόσμο αὐτὸν πού τὸν ἦταν τόσο ξένος... Ἀρχισε τέλος ἡ πρόβα, "Οἱ ὄχι στὴ θέσι σου, ὁ Λώρης ἐπαιξε τὸ βιολί του, ἔχοντας καρφωμένο τὸ βλέμμα του στὸ μαέστρο. Οἷτε γύρισε, ὅπως οἱ ἄλλοι μουσικοὶ, νὰ κυττάξῃ τίς γυναῖκες στὴ σκηνή...

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἔνοιωσε ἓνα ἄλλοτετο συναίσθημα, πού μόνον ὅσοι τὸ ἔχουν αἰσθανθεῖ θὰ μᾶς καταλάβουν. Ἐνοιωσε πὼς κάποιος τὸν κύτταξε, τὸν κύτταξε ἐπιμονά.

Δυὸ μάτια ἦσαν καρφωμένα ἐπάνω του ἀπὸ ὦρα, δυὸ μάτια πού τὸν ἔκριναν, τὸν στενοχωροῦσαν. Καὶ τὸ βλέμμα αὐτὸ προερχόταν ἀπ' τὴ σκηνή.

Γιὰ νὰ λυρωθῇ ἀπ' τὸ ἐπιμονα αὐτὸ κύτταγμα, ὁ Λώρης γύρισε καὶ κύτταξε στὴ σκηνή, πρὸς ἓνα ὀριζόμενον σημεῖο. Καὶ τότε τὸ βλέμμα του διασταυρώθηκε μὲ τὸ βλέμμα πού ἦταν καρφωμένο ἐπάνω του τόσον ὥρα.

Μὲ δυὸ μάτια γεμάτα τόλμη καὶ πάθος, γεμάτα φωτιά ἐπιθυμίας.

Τὰ μάτια τῆς Φλόρας, πού χόρευε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἓναν ἰσπανικὸ χορὸ...

Ο Λώρης χαμήλωσε τὰ μάτια του, χωρὶς νὰ παραξενευθῇ. Τοῦκανε ἐντύπωσι ἡ χτυπητὴ ὀμορφιά τῆς θεατρίνας, μὰ ἔνοιωσε μᾶλλον φόβον καὶ ἀνησυχία, παρὰ συγκίνησι κι' εὐχαρίστησι γιὰ τὸ κύτταγμά της τὸ ἐπιμονα.

Ἦξερε καλά τὸν κόσμο αὐτὸ τὸν θεάτρον καὶ ἰδίως τίς γυναῖκες. Εἶχε ἀκουστά γιὰ τὴ Φλόρα. Μετὰ τὸ δράμα μάλιστα τῆς οὐγενεῖας Λιναρδῆ, ἔμαθε κάθε λεπτομέρεια γιὰ τὴ ζωὴ τῆς μελαγχολικῆς συμπεριέτας, πούχε γίνῃ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, αἰτία μᾶς τέτοιας τραγωδίας. Καὶ τὴν ἔμισε, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ προσωπικῶς. Τὴν φανταζότανε φιλενάδα τοῦ Βρανᾶ κι' αἰσθανόταν ἀηδία γιὰ τὴ γυναῖκα αὐτή. Ὅταν μάλιστα πληροφορήθηκε πὼς βρίσκεται κι' αὐτὴ στὸ θίασο τῆς "Ένκελ, σκέφτηκε νὰ μὴ δεχτῇ θέσι στὴν ορχήστρα, μὰ εἶχε δώσει πειὰ τὸ λόγο του.

Ἀποφάσισε ὥστόσο νὰ σταθῇ μακριά ἀπ' τοὺς ἡθοιστοὺς. Νὰ μὴν ἀνακατευτῇ μαζὺ τους, νὰ τοὺς ἀποφύγῃ.

Ὅσο γιὰ τὴ Φλόρα μάλιστα, οὔτε νὰ τὴν κυττάξῃ δὲν θὰ γύριζε. Θάκανε τὴ δουλειά του σὺν αὐτομάτῳ καὶ μόνις τελείωνε κάθε πρόβα ἢ παράστασι, θάφηνε αἰσῶς ἀπ' τὸ θέατρο, μακριά—μακριά ἀπ' τὸν κόσμο αὐτὸν πού τὸν φοβότανε καὶ δὲν τὸν συμπαθοῦσε.

Αὐτὲς τίς αποφάσεις εἶχε πάρει ὁ Λώρης. Καὶ νὰ τώρα, ἀπ' τὴν πρώτη μέρα σχεδόν, ἡ θεατρίνα πού περισσότερο μαρτυρεῖ κι' ἀηδία, τὸν προσέχε καὶ τὸν κύτταζε μ' ἐνδιαφέρον, μὲ πάθος...

Γιὰ τὰ βλέμματα αὐτά;

Μήπως τὸν ἤξερε ὅλα γιὰ τὴ Φλόρα, μήπως ἤξερε τίς σχέσεις του μὲ τὴν οὐγενεῖα Λιναρδῆ;

Ἦ τῶκανε ἀπὸ γυναῖκα ἰδιοτροπία, ἀπὸ κοκεταρία, ἔτσι γιὰ νὰ παίξῃ μαζὺ του, νὰ τὸν κἀνῃ θύμα της, νὰ τὸν προσέσῃ κι' αὐτὸν στὸς θαυμαστοὺς της;

Ὅ,τι κι' ἂν ἦταν ἀληθινὸ ἀπ' τὰ δύο, τοῦ Λώρη τοῦ ἦταν ἀδιάφορο. Καὶ πῆρε αἰσῶς τὴν

φορὰ. Καὶ πῆρε αἰσῶς τὴν ἀπόφασί του.

Θὰ κρατοῦσε αὐστηρότητα ἀξιοπρεπῆ, ψυχρὴ καὶ σοβαρὴ στάσι ἀπέναντι τῆς θεατρίνας αὐτῆς, δὲν θὰ γύριζε οὔτε μὰ φορὰ νὰ τὴν κυττάξῃ, θὰ τὴν ἀπόφηνε. Κι' ἂν τὸν παρακαλοῦσε, θὰ τῆς ἔδινε νὰ καταλάβῃ, ὅτι πού εἶνε ἐντελὴς ἀδιάφορη, ὅτι τὸν ἐνοχλεῖ.

Ναί, αὐτὸ ἦταν τὸ πὸ φρόνιμο.

Μολαταῦτα, σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς πρόβας, ὁ Λώρης καταλάβαινε, χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὰ μάτια του πρὸς τὴ σκηνή, ὅτι ἡ Φλόρα τὸν κύτταζε καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχή του.

Γι' αὐτὸ, ὅταν τελείωσε ἡ πρόβα, πῆρε τὸ βιολί του, τὸ ἔβαλε γρήγορα—γρήγορα στὴ θήκη του κι' ἔφηνε ἀπ' τὸ θέατρο, σὺν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τῆς πρόβας, ὁ Λώρης πῆγε στὸ θέατρο τελευτᾶ.

Ἦ Φλόρα βρισκόταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴ σκηνή. Μόλις τὸν εἶδε, τὰ μάτια της ἀστράψαν, ἔκαμε μιὰ νευρικὴ χειρονομία χαρᾶς καὶ κάρφωσε πάλι τὸ βλέμμα της, τὸ ἐπιμονα καὶ παθητικὸ, ἐπάνω του.

Ὁ Λώρης τὰ μάντευε μᾶλλον αὐτά, παρὰ τὰ ἔβλεπε. Κι' ἦταν πειὰ βέβαιος πὼς τὰ κυττάγματα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον της συμπεριέτας γι' αὐτὸν δὲν ἦσαν μὰ ἀπλὴ ἰδιοτροπία. Εἶχε κάποιο λόγο βαθύτερο...

Μήπως εἶχε ἐρωτευθῇ μαζὺ του ἡ Φλόρα;

Ἄν τὸ ἐξασκεῖτο αὐτὸ, θάφηνε ἀπ' τὴ δουλειά αἰσῶς. Ἐνας πέτοιος ἔρωτας τοῦ φανότανε χυδαῖος, πρόστυχος, βδελυγμὸς.

Τὶ συνέβαινε ὅμως μὲ τὴ Φλόρα;

Γιὰ εἶχε προσέξῃ τὸ Λώρη ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ, γιὰ τὸν κύτταζε ἔτσι, γιὰ τὸν χαλοῦσε τὸν κόσμο γιὰ νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχή του, γιὰ ἓνα του μοναχὸ βλέμμα;

Ἦθελε νὰ παίξῃ μαζὺ του;

Ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν ξετρελλάνῃ;

Ἦταν τέλος μὰ ἰδιοτροπία τῆς αὐτῆς, ἓνα παιχνιδι, ἓνα κατρίστιο γυναικεῖο;

Ὅχι. Στὴν καρδίᾳ τῆς θεατρίνας συνέβαινε κάτι σοβαρότερο.

Τὸν ἀγατοῦσε !...

Τὸ πρῶγμα κρίνεται περιεργὸ κι' ὅμως αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

Ἐπείτασε νὰ δι' ἡ πρὸς τὴν συμπεριέτα τὸ Λώρη γιὰ μιὰ μονάχα φορὰ, ἔφηνε νὰ τοῦ ρίξῃ ἓνα μοναχὸ βλέμμα, γιὰ νὰ τὸν κυττάξῃ μὲ τὸν ὅλον του.

Τῆς ἔκανε ἐντύπωσι, μὲ τὴν πρώτη ματιά, τὸ πρῶτον πρὸσωπο, τὰ ἐκφραστικά, τὰ μεγάλα, τὰ ρευστὰ καὶ μελαγχολικά του μάτια, τὰ σγουρὰ του μαλλιά, τὸ φρονεῖν του μέτωπο, τὰ γυναικεῖα του χέρια, τὸ σπινθὶ καὶ σοβαρὸ, τὸ κομποσιτυχεῖ ὄφρος του.

Γι' αὐτὸ καὶ στράφηκε τὰ μάτια της ἐπάνω του, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ. Δὲν χόρτανε νὰ τὸν βλέπῃ.

Κι' ὅταν ὕστερα εἶδε πὼς ὁ νέος δὲν γύριζε οὔτε νὰ τὴν κυττάξῃ κἀν, ὅταν εἶδε τὴν ἀδιαφορία του καὶ τὴν ψυχροτητα του, ὅταν εἶδε πὼς τὴν ἀπόφηνε, τότε πειὰ ἡ καρδία της ἀνάψε.

Αὐτὴ πού ἦταν συνηθισμένη νὰ τρέχουν οἱ θαυμαστοὶ ξαπῶς της καὶ νὰ τὴν παρακαλοῦνε, πρὸς πατοῦσε πάνω σ' ἀνθρώπινες καρδίες καὶ τίς συνήριζε, ἔνοιωθε τότε τὸ πόθο της γιὰ τὸν ὅλον μουσικὸν καὶ μεγαλόμυθον, ὅσο αὐτὸς τὴν περιφρονεῖ καὶ τίς γύριζε τίς πλάτες.

Ἀλλὰ γιὰ δὲν τὴν κυττάξῃ ὁ νέος;

Γιὰ τῆς φρόνιμον ἔτσι ψυχρά, ἐχθρικά σχεδόν; Δὲν ἦταν δι' καμμιὰ ἄσχημην. Οὔτε καμμιὰ κορίτσι...

Καὶ ἄλλο θὰ συνέβαινε ἀσφαλῶς.

Καὶ τοῦποτε νὰ τὸ μάθῃ ἀρείτως.

Ρώτησε τὸ διευθυντὴ τῆς ορχήστρας.

Ὁ μαέστρος δὲν ἤξερε καὶ πολλὰ πράγματα γιὰ τὴν ἰδιοτροπία τοῦ Λώρη. Ἐγνώριζε μόνον τὴ σεξυγική του τραγωδία. Καὶ τὴ διηγῆθηκε στὴ Φλόρα.

(Ἀκολουθεῖ)

Χόρευε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἓναν ἰσπανικὸ χορὸ...

ΛΗΠΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

.....

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDE

.....

ΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΣ νὰ πλουτίσῃ, μὲ κάθε θυσία, ὁ κύριος Μοράρ, δέχτηκε τὴ θέσι διευθυντοῦ τῶν επιχειρήσεων τοῦ Ἀγκζέφ, ἐκ μέρους τῆς «Γαλλικῆς Ἐταιρείας τῶν πετρελαίων τοῦ Καυκάσου».

Τὰ ἀπέραντα πετρελαιοφόρα ἐδάφη, τὰ ὅποια ἐκμεταλλεύονταν αὐτὴ ἡ Ἐταιρεία, βρισκόντουσαν στὴν ὄχθη τῆς Καπίας θάλασσας, ἑκατὸν πενήντα χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸ Βαζὸν. Ἐπρόκειτο δηλαδὴ περὶ κυριολεκτικῆς ἀξίας γιὰ ἓνα ἄνθρωπον σὺν τὸ Μοράρ, πού ἦταν συνηθισμένος στὴν ἐνδοχρῆσι, καὶ σὲς κοσμικὲς διασκέδασεις.

Ἦ γυναῖκα τοῦ Μοράρ εἶχε πεθάνει πρὸ ἑνὸς ἐτῶς, ἀλλὰ εἶχε μιὰ κόρη, ἡ ὅποια ἦταν ἤδη δεκαοχτὸ χρόνων καὶ λεγότανε Σωάννα.

Ὁ Μοράρ ἀγατοῦσε πολὺ τὴν κόρη του καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἦταν τὴν γυναῖκα του, τὴν ὅποια ἐλάτρευε, ὅλη του ἡ στοργή, ὅλη τὴν ἀγάπη.

Κι' ἂν δέχτηκε νὰ πᾶν τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὸ ἔκανε γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὴν εὐτυχία τῆς κόρης του.

Ἐπειδὴ ὅτι μὰ κέρδιζε ἔτσι πολλὰ χρήματα, κι' ὅτι διὰ μὲν τοῦ Μοράρ, πού ἦταν πλούσιος καὶ ἀντιστοίχως τῆς Σωάννας. Ποθοῦσε νὰ δι' τὴν κόρη του πλούσια κι' εὐτυχεμένη.

Ἐπειδὴ ὅμως φοβότανε μήπως τὸ κλίμα τοῦ Ἀγκζέφ θάβηκε τὴν κόρη του καὶ μάλιστα ἡ Σωάννα νοσταλγῇ τὸ Παρίσι, δὲν ἤθελε νὰ τὴν πᾶν μαζὺ του. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴν ἀφήσῃ σὲ μιὰ θεία ἡμέρα.

Μὰ ἡ Σωάννα δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ ἀποχωριστῇ τὸν πατέρα της, κι' εἶται φύγανε καὶ οἱ δυὸ μαζὺ γιὰ τὸ μακρινὸ καὶ ἀπομακρυντὸν τοῦ Μοράρ.

Ὅταν ἔφταναν στὸ Ἀγκζέφ, ὁ Μοράρ καὶ ἡ κόρη του βρέθηκαν ἔξω σ' ἓνα περιβάλλον σχεδὸν ἐχθρικό. Οἱ ἐργάτες ὅλοι ἦσαν ἰσχυροί, δὲν ἤξεραν παρὰ μόνον τὴ μητρική τους γλῶσσα, καὶ κῦτ-

ταῖν μὲ ἀντιπάθεια καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν τὸν γάλλο καὶ τὴν κόρη του. Μὲν μωροὶ Γάλλοι καὶ Γερμανοὶ μηχανικοὶ ἦσαν ἡ συντροφικὴ καὶ ἡ παρηγορία τοῦ Μοράρ καὶ τῆς Σωάννας μέσα σ' ἐκεῖνη τὴν ἀνείκη.

Ὁ πλησιέστερος σταθμὸς ἀπείκει ἀπὸ τὸ Ἀγκζέφ τρεῖς ἡμέρες καὶ τὸ ὄλογο, καὶ οἱ λίγοι εὐρωπαῖοι πού ἦσαν στὸ μέρος αὐτὸ ἔκριναν τὸν ἑαυτὸν τοῦς ἐξόριστο καὶ χαμένο ἀπ' ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο.

Καὶ σὺν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ, ὅσοι ἀπὸ λίγον καιρὸ, οἱ ἐργάτες διεκρίνονταν μὲ τὸ διευθυντὴ τῶν πᾶσι σὲ διάφορα ἔργα. Ὁ ἀρχιεργάτης, ἀντὶ νὰ ἀντιμετώπιζεν τὰ πράγματα, ἐρεθίζετο περισσότερο τοῦς ὑφισταμένους καὶ ἔβλεπε μὲ μὲν ἔξωφθαλμο καὶ μὲν ἔξωφθαλμο.

Καὶ σὺν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ, ὅσοι ἀπὸ λίγον καιρὸ, οἱ ἐργάτες διεκρίνονταν μὲ τὸ διευθυντὴ τῶν πᾶσι σὲ διάφορα ἔργα. Ὁ ἀρχιεργάτης, ἀντὶ νὰ ἀντιμετώπιζεν τὰ πράγματα, ἐρεθίζετο περισσότερο τοῦς ὑφισταμένους καὶ ἔβλεπε μὲ μὲν ἔξωφθαλμο καὶ μὲν ἔξωφθαλμο.

Καὶ σὺν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ, ὅσοι ἀπὸ λίγον καιρὸ, οἱ ἐργάτες διεκρίνονταν μὲ τὸ διευθυντὴ τῶν πᾶσι σὲ διάφορα ἔργα. Ὁ ἀρχιεργάτης, ἀντὶ νὰ ἀντιμετώπιζεν τὰ πράγματα, ἐρεθίζετο περισσότερο τοῦς ὑφισταμένους καὶ ἔβλεπε μὲ μὲν ἔξωφθαλμο καὶ μὲν ἔξωφθαλμο.

Καὶ σὺν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ, ὅσοι ἀπὸ λίγον καιρὸ, οἱ ἐργάτες διεκρίνονταν μὲ τὸ διευθυντὴ τῶν πᾶσι σὲ διάφορα ἔργα. Ὁ ἀρχιεργάτης, ἀντὶ νὰ ἀντιμετώπιζεν τὰ πράγματα, ἐρεθίζετο περισσότερο τοῦς ὑφισταμένους καὶ ἔβλεπε μὲ μὲν ἔξωφθαλμο καὶ μὲν ἔξωφθαλμο.

Καὶ σὺν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ, ὅσοι ἀπὸ λίγον καιρὸ, οἱ ἐργάτες διεκρίνονταν μὲ τὸ διευθυντὴ τῶν πᾶσι σὲ διάφορα ἔργα. Ὁ ἀρχιεργάτης, ἀντὶ νὰ ἀντιμετώπιζεν τὰ πράγματα, ἐρεθίζετο περισσότερο τοῦς ὑφισταμένους καὶ ἔβλεπε μὲ μὲν ἔξωφθαλμο καὶ μὲν ἔξωφθαλμο.

Καὶ σὺν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ, ὅσοι ἀπὸ λίγον καιρὸ, οἱ ἐργάτες διεκρίνονταν μὲ τὸ διευθυντὴ τῶν πᾶσι σὲ διάφορα ἔργα. Ὁ ἀρχιεργάτης, ἀντὶ νὰ ἀντιμετώπιζεν τὰ πράγματα, ἐρεθίζετο περισσότερο τοῦς ὑφισταμένους καὶ ἔβλεπε μὲ μὲν ἔξωφθαλμο καὶ μὲν ἔξωφθαλμο.

Καὶ σὺν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ, ὅσοι ἀπὸ λίγον καιρὸ, οἱ ἐργάτες διεκρίνονταν μὲ τὸ διευθυντὴ τῶν πᾶσι σὲ διάφορα ἔργα. Ὁ ἀρχιεργάτης, ἀντὶ νὰ ἀντιμετώπιζεν τὰ πράγματα, ἐρεθίζετο περισσότερο τοῦς ὑφισταμένους καὶ ἔβλεπε μὲ μὲν ἔξωφθαλμο καὶ μὲν ἔξωφθαλμο.

Καὶ σὺν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ, ὅσοι ἀπὸ λίγον καιρὸ, οἱ ἐργάτες διεκρίνονταν μὲ τὸ διευθυντὴ τῶν πᾶσι σὲ διάφορα ἔργα. Ὁ ἀρχιεργάτης, ἀντὶ νὰ ἀντιμετώπιζεν τὰ πράγματα, ἐρεθίζετο περισσότερο τοῦς ὑφισταμένους καὶ ἔβλεπε μὲ μὲν ἔξωφθαλμο καὶ μὲν ἔξωφθαλμο.

Καὶ σὺν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ, ὅσοι ἀπὸ λίγον καιρὸ, οἱ ἐργάτες διεκρίνονταν μὲ τὸ διευθυντὴ τῶν πᾶσι σὲ διάφορα ἔργα. Ὁ ἀρχιεργάτης, ἀντὶ νὰ ἀντιμετώπιζεν τὰ πράγματα, ἐρεθίζετο περισσότερο τοῦς ὑφισταμένους καὶ ἔβλεπε μὲ μὲν ἔξωφθαλμο καὶ μὲν ἔξωφθαλμο.

Καὶ σὺν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ, ὅσοι ἀπὸ λίγον καιρὸ, οἱ ἐργάτες διεκρίνονταν μὲ τὸ διευθυντὴ τῶν πᾶσι σὲ διάφορα ἔργα. Ὁ ἀρχιεργάτης, ἀντὶ νὰ ἀντιμετώπιζεν τὰ πράγματα, ἐρεθίζετο περισσότερο τοῦς ὑφισταμένους καὶ ἔβλεπε μὲ μὲν ἔξωφθαλμο καὶ μὲν ἔξωφθαλμο.

Καὶ σὺν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ, ὅσοι ἀπὸ λίγον καιρὸ, οἱ ἐργάτες διεκρίνονταν μὲ τὸ διευθυντὴ τῶν πᾶσι σὲ διάφορα ἔργα. Ὁ ἀρχιεργάτης, ἀντὶ νὰ ἀντιμετώπιζεν τὰ πράγματα, ἐρεθίζετο περισσότερο τοῦς ὑφισταμένους καὶ ἔβλεπε μὲ μὲν ἔξωφθαλμο καὶ μὲν ἔξωφθαλμο.

Καὶ σὺν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ, ὅσοι ἀπὸ λίγον καιρὸ, οἱ ἐργάτες διεκρίνονταν μὲ τὸ διευθυντὴ τῶν πᾶσι σὲ διάφορα ἔργα. Ὁ ἀρχιεργάτης, ἀντὶ νὰ ἀντιμετώπιζεν τὰ πράγματα, ἐρεθίζετο περισσότερο τοῦς ὑφισταμένους καὶ ἔβλεπε μὲ μὲν ἔξωφθαλμο καὶ μὲν ἔξωφθαλμο.

Καὶ σὺν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ, ὅσοι ἀπὸ λίγον καιρὸ, οἱ ἐργάτες διεκρίνονταν μὲ τὸ διευθυντὴ τῶν πᾶσι σὲ διάφορα ἔργα. Ὁ ἀρχιεργάτης, ἀντὶ νὰ ἀντιμετώπιζεν τὰ πράγματα, ἐρεθίζετο περισσότερο τοῦς ὑφισταμένους καὶ ἔβλεπε μὲ μὲν ἔξωφθαλμο καὶ μὲν ἔξωφθαλμο.

ἀγοιμμένους ἐργάτες, ὅς πού νὰ φτάσουν ἡ στρατιωτικῆς ἐνισχύσεις. Ὁ Μοράρ ἀνέστηκε γιὰ ὅσα συνέβαιναν, εἶχε ἐγκαταστήσει τὴν κόρη του στὸ πὸ ἀπόμειρο δωμάτιο.

Μέσα στὸ σπίτι βρισκόντουσαν ἔντεκα ἐν ὄλῳ ἄνδρες. Ἐξ μηχανικοῦ, δυὸ Ρώσοι μουσικοὶ καὶ δυὸ Γάλλοι ὑπηρετοῦ, οἱ ὅποιοι ὁ χόρωναν, ὅσο καλύτερα μπορούσαν, τίς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα.

Ἦ νύχτα πέρας ἡσυχᾶ. Κατὰ τὰ ἡμερολόγια ἓνας ἀπὸ τοὺς φύλακες πού ἀγρυπνοῦσαν ἄκουσε ἓνα βογγητὸ κοντὰ στὸ σπίτι καὶ σὲ λίγο γρατσουλίσματα στὴν πόρτα. Ἦταν ὁ τρίτος Ρώσος μουσικός, ὁ ὅποιος ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸν πλησιέστερο σταθμὸ πού εἶχε πάει νὰ δώσῃ εἰδησι γιὰ τὴν ἀπεργία. Σερνόταν στὴ γῆ ἐξαντλημένος.

Οἱ φύλακες ἀνοῖξαν τὴν πόρτα καὶ τὸν πῆραν γρήγορα—γρήγορα μέσα. Μόλις ὅμως τὸν ἀντίκριναν πάγωσαν ἀπὸ φόβου. Ὁ δυστυχισμένος Ρώσος εἶχε πέσει στὰ χέρια τῶν ἀπεργῶν, κι' ὅλη ἡ διαμαρτυρία τοῦς ἔξωπασε σ' αὐτόν. Τὸν εἶχαν δῆλναι τὸ δεξι μᾶτι, τὸν εἶχαν κόψει τὴ μύτη καὶ τ' αὐτιά. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀφθονο ἀπὸ τὸ πρόσωπο του. Τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του ἦσαν καμμένα! Τὸν εἶχαν ἀλείψει μὲ πετρελαιο, καὶ τοὺς εἶχαν βάλεϊ φωτιά...

—Ἐλεος !... ψυθόρισε ὁ δύστηνος μουσικός. Σκοτώστε με !... Σκοτώστε με, ἂν μὲ λυπόσαστε !... Εἶνε ἡμέρα φοβερά, δὲν εἶνε ἀνθρώπινα ὅσα σὰς χιλοδοσανόσιν, ὅπως κι' ἐμένα...

Καὶ καθὼς ὁ Μοράρ ἐσκυβε ἐπάνω του γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ, ὁ δύστηνος μουσικός καταβάλλοντας μιὰ ὑπερτάτη προσπάθεια, ψιθύρισε :

—Κύριε, πρόσδε !... Μ' ἔστειλαν νὰ σοῦ πῶ ὅτι θέλουν νὰ σὰς πιάσουν ζωντανούς, ἔσένα καὶ τὴν κόρη σου.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΝΗ σκέψη του γέρο Παρναγιάν ήταν τώρα η εξής: 'Αντι να παραδοθή και να κρεμαστή σαν τον έχοιτο κακούργο, καλύτερα να πεθάνη με το ξίφος στο χέρι, παρέχοντας έτσι σ' αυτούς τους ανάνδρους ένα δείγμα γενναϊότητας.

Την ίδια στιγμή έλαβε το λόγο ο Μορεβέρ: —Αυτός ο διαβολάνθρωπος, είπε, έχει χωρίς άλλο σπινότομαρο για ν' αντέχει τόσο πολύ. Άφου δεν κάμει στην πυρκαϊά του ξενόδοξοι και βρίσκεται ακόμα στη ζωή, θάνατος σ' αυτόν δαίμονας. Τί λέτε σεις, κύριοι; Δεν έχω δικαίω;

—Ολοι γέλασαν με τα λόγια του που τα βρήκαν πολύ έξυπνα. Μόνο ο Παρναγιάν μόρφασε με δυσάρεστη.

—'Αν εγώ έχω σπινότομαρο, το δικό σου δέρμα είναι γυναικείο και υποθέτω ότι θάχει ψηθεί αρκετά με το βασμένο λάδι που σου φέρεται στο ξενόδοξο της Σφύρας...

—Ο Μορεβέρ έκανε τότε ένα κίνημα δογής και όρμησε ξέφρετος κατά του ήθροιστου, κρανιάζοντας:

—Χτυπάτε τον άχρειο!...

—'Αλλ' αναγκάστηκε να τον 'Ερρίκο Μονιμορσού, που ήθελε να πη μ' αυτός τα δικά του.

—'Ε, ιππότες! φώναξε ο Μονιμορσού. Δεν παρατηρήσατε ότι έχουμε μπροστά μας ένα γαίδαρο που φοράει λειοντή; Είμαι βέβαιος ότι ο λαοπόλητος αυτός, για να νάναι νικημένος έτσι, θάχει γυνώσκει κάποια ικανότητα του μεγάρου μου. 'Ας τον αφήσουμε όμως να γκαριζή, φίλοι μου, σαν γαίδαρος που είναι...

—Νομίζω ότι άπατάσαι, εξοχώτατε! φώναξε άταραχος ο Παρναγιάν. 'Η αλήθεια είναι πως εσύ είσαι ο γαίδαρος μ' εγώ το λιοντάρι. Και για να σου αποδείξω τον ισχυρισμό μου, σου άναφέρω το γεγονός, ότι ενώ ζητούσα να φορέσω χειρόκτια, δεν βρήκα στο σπίτι σου κανένα που να μου δώσει στα χέρια μου. Κι' όμως έδοξίμουσα όλα τα χειρόκτια σου, ακόμα κι' αυτό που να κερφωμένο στην πόρτα σου...

—Ο Μονιμορσού έφώναξε, αινιγματικά την τρομερή αυτή προσβολή.

—Σκύψε! φώναξε με λύσσα.

—Για σταθήτε να λογαριαστούν, είπε γελώντας ο τυχοδιώκτης. 'Αναφέρατε ως τώρα τρία είδη ζώων: το λιοντάρι, το γαίδαρο και το σκύλο...

—Σώπα, άχρειο! Θα σε σφάξω και θα σε κάμω κομμάτια...

—Νόστιμο μ' αυτό, 'Ος τώρα σ' ήξερα μόνο για ιππότη. Τώρα βλέπω πως είσαι και χαράκις...

—Κύριοι! φώναξε τότε στους συντροφικούς του ο Μορεβέρ. Σας προτείνω να κρεμάσουμε αυτόν τον αλιτήριο σ' ένα δέντρο του βασιλικού κήπου, για να χρησιμοποιή ως σκάφτρο για τα σπουργίτια...

—'Εν τοιαύτη περιπτώσει εσύ, άναδρε, δεν θα πομήσης να ξαναπατήσης εκεί, του παρατήρησε δριμυτά ο Παρναγιάν, γιατί θα με φοβάσαι και νεκρό ακόμα.

—Καλή, για σπουργίτια με παιδνε;

—Σε γέλασαν, φίλε μου. Είσαι μια κοινωνία για σωστή...

—Κύριοι, το ξίφος σου! φώναξε λυσσασμένος ο άρχηγός της φρουράς στον Παρναγιάν.

—Στην καρδιά σου το θέλεις ή στην κοιλιά σου. Διάλεξε και πέσ' μου! άποκρίθηκε ο γέρο τυχοδιώκτης.

—'Εμπρός! φώναξε τώρα ο Μονιμορσού. Μόλις ο στρατάρχης έδωσε τη διαταγή της επιθέσεως, οι ιππείς προχώρησαν όλα μαζί με το ξίφος στο χέρι. Πίσω τους, δεξιά κι' αριστερά, ο δρόμος είχε γεμίσει από διαβάτες που κιντάναν με περιέργεια την ενδιαφέροντα σκηνή.

—'Εμπρός! διατάζει εκ νέου ο Μονιμορσού.

—Μιά στιγμή, παρακαλώ! άκούστηκε να λέει μια φωνή. Πρέπει να παστή ζωντανός αυτός ο άχρειος, γιατί είναι πατέρας του νέου Παρναγιάν που πρόσβαλε το βασίλειό στο Λούβρο κι' έπειτα πήδησε

κι' έφυγε. 'Αν τον πάσουμε και τον υποβάλουμε σε βασανιστήρια, θ' αναγκαστή, χωρίς άλλο, να μάρ πη που βρίσκεται ο γιος του...

—Ο άνθρωπος που έκαμε αυτή τη σατανική πρόταση, ήταν ο Μορεβέρ. 'Η συμβουλή αυτή φάνηκε εξαιρετική στον Μονιμορσού και τα μάτια του άστράφταν από χαρά, γιατί, όπως ο Παρναγιάν παύσε, έτσι κι' ο γιος, θα γνώριζε το μυστικό της συννομίας κατά του βασιλέως. Και ο στρατάρχης είχε μεγάλη επιθυμία να τους εξολοθύνει και τους δυο από το πρόσωπο της γης.

Τη στιγμή λοιπόν που οι ιππείς έκαναν έφοδο εναντίον του Παρναγιάν, ο Μονιμορσού διατάζει:

—Ναι, ναι, να τον πιάσετε ζωντανό! Για να μάρ πη που βρίσκεται ο προσημαμένος ο γιος του...

—'Ιδού εγώ! 'Εδώ είμαι! άντήχησε την ίδια στιγμή μια σπη τρομερή.

Συγχρόνως οι ιππείς κι' οι φρουροί που περιελάμβαναν τον γέρο Παρναγιάν, άναστατώνθηκαν.

—'Ενας άπ' αυτούς έπεσε άπ' τ' άλογό του κι' ένας άλλος κιντάνε στο λυθόστρατο, σκούζοντας άγρια. Είχε καταφθάσει ο Ζάν ντε Παρναγιάν!...

Μόλις τον είδε ο πατέρας του, έβγαλε μια φωνή γεμάτη χαρά και πατρική ύπερηφάνεια:

—Παδί μου, παδί μου!...

—Θάφρος, πατέρα! Νά με που βρίσκομαι κοντά σου! πο' άπάντησε ο Ζάν ντε Παρναγιάν.

Τη στιγμή αυτή, καθώς ο νεαρός Παρναγιάν προχωρούσε έμπρος, ήταν εξασπασ όρατος. 'Όσοσο ή τοκίμια βούσε γύρω και τους δυο αυτούς ήρωας και το ξέσπασμά της έπρομήνιζε φοβερό:

Για λίγες στιγμές ο Παρναγιάν γνώσε, είχε προκαλέσει άναστασία μεταξύ των στρατιωτών, άλλ' οι έπαυόμενοι άρχισαν να λαλούν τον κα' αυτός τα μέτρα τους.

—Ο Ζάν Παρναγιάν, είδοσκόμενος τώρα στη μέση των άνταρτων του, σπατάλησε για λίγο το άλογο του κι' έφριξε γύρω του ένα βλέμμα περιανθοβόλο, χωρίς να μιλήσει καθόλου.

—Ο πατέρας του στο μεταξύ αυτό έβριζε τους άνταρτικούς του, οι οποίοι που άπαντούσαν επίσης με βιαστές. Και το περίεργο ήταν ότι, ενώ έβριζαν όλα τον πατέρα, θαύμαζαν συγχρόνως τον άσπρη φανό γιό του.

—'Εντομεταξύ ο γέρο Παρναγιάν βρήκε καρδό μέσα στο θόρυβο και την άταξία και μάζεψε μπρός του όλα τα τραπέζια και τα καθίσματα, με τα οποία σχημάτισε ένα είδος όχυρώματος.

—'Ηταν καρδός πελά.

Οι άνδρες του δοκούς ν' 'Αξόν τ' τουαζόντουσαν να έπιτεθούν.

—Ο έπί κεφαλής αυτών λοχαγός έπέβαλε τότε σιωπή στους στρατιώτες του και, άπευθυνόμενος προς τους δυο Παρναγιάν, είπε με τόνο έπιστομο:

—Κύριοι, σάς καλώ να παραδοθήτε εν όνόματι του βασιλέως...

—'Οχι! άποκρίθηκε άτάραχος ο νεός.

—Είστε λοιπόν επαναστάτες;

—Ναι.

—Στρατιώτες, έμπρός! Πιάστε τους. 'Ολοι τότε, φρουροί και ιππείς, όρμησαν κατά του ιππότη, τον όποιο έφορτε να σκοτώσουν πρώτον, για να συλλάβουν κατόπιν τον πατέρα του.

—Ο Ζάν ντε Παρναγιάν κατέλαβε πως έφτασε ή τελευταία στιγμή και στην κρίσιμη αυτή περίπτωση άφησε τη σάφην του να πετάξει στη λούζα. Παραμένοντας λίγο, έβγαλε ένα μικρό ένθιμο της νέας, το όποιο κρατούσε πάντα επάνω του κι' ενώ άστράφταν γύρω του τα ξίφη,

—'Εξαφνα όμως το άλογό του κιντάνε καταγής, χρεμίζοντας με πόνο. Κάποιος το είχε χτυπήσει από πίσω με το ξίφος του.

—Κατάρα! βουχίζθηκε ο ιππότης.

—'Επάνω του! φώναζαν οι φρουροί.

Μα πριν προφθάσουν να τον πληρώσουν, ο Παρναγιάν διέφυγε έναν κύκλο με το ξίφος του, τους κράτησε μακριά και πληρώσε προς το μέρος που ήταν όχυρωμένος ο πατέρας του.

—Πατέρα, έρχομαι μαζί σου, φώναξε.

—'Ελα κοντά μου, παδί μου. 'Ελα να δώσουμε ένα μάθημα σ' αυτούς τους άχρειους.

(Ακολουθεί)

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΣΥΓΓΡ' ΦΕΩΣ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΛΕ ΡΟΥΖ

Η "ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΠΕΜΠΤΕΣ,, ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΜΑΛΛΑΡΜΕ

Ο Στέφ. Μαλαρμέ

ο Λαοτάρας' άνέκδοτο του

—'Ενα σπίτι που συγκεντρώνονταν όλοι οι μεγάλοι ποιηταί. 'Ο Μαλαρμέ άφηγητής άνεκδότην. 'Ο "Εντγκαρ Πόε κι' ή ήλιθία καταστηματούχος. Πώς ο ποιητής δεν έπληρώσε το πιστό του. 'Ο Μπωντελαίρ κι' ο καρβουνιάρης. 'Η εμφάνισις του Διαδέλου. Πώς αυτοκτόνησε ο καρβουνιάρης; 'Ενα ραντεβού Μπωντελαίρ και Μονσελέ. Πώς ο ποιητής περίμενε 12 ώρες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δημοσιεύουμε σήμερα μια ακόμα ένδοξη-φερόσα σελίδα του Γάλλου συγγραφέως Γουσταύου Λε Ρουζ σχετικά με τις φιλολογικές συγκεντρώσεις στο σπίτι του μεγάλου ποιητού Στεφάνου Μαλαρμέ, γεμάτη άγνωστα "Εντγκαρ Πόε, του Μπωντελαίρ κλπ.

Η φιλολογική Πέμπτες στο σπίτι του Μαλαρμέ, στην όδδ Ρουζ, θα παραμείνουν άληθινότητες στην ιστορία της γαλλικής ποίησης. Εκεί συγκεντρώνονταν όχι μόνο οι μεγάλοι ποιηταί, αλλά και οι μεγάλοι λογάδες της εποχής εκείνης, μια κι' όλοι οι μεγάλοι ξένοι ποιηταί και καλλιτέχνηι το θεωρούσαν ως καθήκον τους και τιμή τους να παραμείνουν εδώ μια άπό τις συγκεντρώσεις αυτές. Ποιόν να προσπαθήσουν εδω μ' όποιον όνομα; Τον 'Οσκάρ Ουάιλντ, τον Σουίμπερν, τον Βερν, τον 'Ερνεστά, τον Μορεάς, τον Λαρόγγε; 'Ασφαλώς όσους κι' ή άπάντησε το παραλήρημα πολλούς, έλεγκτους και μεγάλους.

Μετα σ' όποιον όμως ξεχώριζε πάντα ή υπέροχη σ' ευγένεια και καλότητα μορφή του οικοδεσπότη, του μεγάλου, του πολύ μεγάλου Μαλαρμέ. 'Όταν μιλούσε με την όραία και άδρη φωνή του, όλοι κρινόντουσαν από τή χείλη του. Πάντα είχε να διηγήθ ή άπό ένα όρασι, άπό ένα άγνωστο άνέκδοτο του Πόε, του Μπωντελαίρ και άλλων μεγάλων συναδέλφων του, που τούς έθαύμαζε.

Θα σάς άναφέρω εδω μερικά από τ' άνέκδοτα αυτά:

—Ο Πόε—μάρ έλεγε μια μέρα ο Μαλαρμέ—μπαίχε κάποτε σ' ένα μικρό μαγαζάκι της Βαλτιμόρης, το όποιο πουλούσε καπνά και

πύρα. Το πρώτο που παρατήρησε εκεί ήταν ή ήλιοκτίτριά του καταστηματούχος είχε τα μάτια της χαμένα βαθιά μέσα στις κόγχες των—πρώτων που φανερώνει έλλειψη μνήμης—κι' ή μύτη της άπέχει πολύ άπ' το πώμα της—πρώτα που φανερώνει έλλειψη μνήμης—και κάποιον ήλιοκτίτση. Μόλις είδε αυτά ο ποιητής άποφάσισε να έξαπατήσει ήν ή φυσιογνωμικές παρατηρήσεις του ήταν όρθες. Πλησίασε λοιπόν στον πάγκο και διάλεξε ένα πούρο. 'Επειτα, σαν να είχε άλλαξει γνώμη, παράγγειλε ένα ποτήρι ξύ, που είχε την ίδια τιμή με το πούρο, το όποιο έανάβαλε στη θέσι του.

—'Ησε το ξύ κι' έπειτα, χωρίς να πληρώσει, τράβηξε με τσιμπή την πόρτα.

—'Εξαπασε να πληρώσετε το πιστό σας! φώναξε ή ήλιοκτίτριά του καταστηματούχος.

—Συνόμω, της άπάντησε μ' έπιστομο ή ποιητής. Το πήρα άντί του πούρου, το όποιο έανάβαλε στη θέσι του.

—Τότε, είπε ή καταστηματούχος, πληρώστε το πούρο σας!

—Τί λέτε; έκανε ο Πόε. Πώς θα πληρώσω ένα πούρο που δεν το κάπνισα...

—'Αλήθεια, είπε τότε ή φτωχή γυναίκα, έως όποτε το μικρό μυαλό είχε ιπερδευ-

—Και πριν εκείνη κατορθώσει να διαφωτιστεί το μυαλό, ο Πόε είχε άπομακρυνθεί με ένα τον την ήσυχία... Αλλά τ' άστεία προκαλούσαν άπείρηνη ευχαρίστηση στον Πόε και άπολύτως έφείσσε νεά.

—Κι' ο Μπωντελαίρ, είπε τότε κάποιος εκ των φίλων του Μαλαρμέ, έκανε τα ίδια. 'Ολοι βέβαια θα έχετε ότι πήγε κάποτε στο θέατρο, στην προεμέρα ενός ρομαντικού δράματος, συνδυεζόμενος από ένα άρσενι που το είχε βάλει πρσ-

—Ναι, είπε ο Μαλαρμέ, μα τα άστεία του Μπωντελαίρ είχαν πάντα κάτι το μακάβριο. Κάποτε, κατά το δειλινό μάρ βροχευής και άμυγλής ημέρας, ο Μπωντελαίρ πλανιόταν σαν χολασμένη ψυχή άπολύτως στα στενωπόακα ενός προσαυτείου των Βουξέλλων, όταν έβγαζε μια μέρα που έξασπασε άπτόσημα, τον άνάγκασε να ζητήσει παρακαλώ μέσα σ' ένα καρβουνάδικο. 'Εκεί έπασσε συζητήσει με τον καρβουνιάρη, στον όποιο ή θλιμμένη και μαρμαρινή έκφρασις του και ή ήλιοκτίτριά του προκαλούσαν μυτικό τρόμο.

—'Οσο αυτό εδω το καρβουνό, τον ρώτησε έξαφνα ο Μπωντελαίρ, έπαιξακό τόνο, είνε δικό σας;... Λικό σας!... 'Απάντησε...

—Ναι... ναι... κύριοι, έκανε ο καρβουνιάρης μπερδεμένος...

—'Όσο είνε δικό σας, είπε αδιαφορά ο Μπωντελαίρ. Είνε δικό σας και καθόσατε και το βλέπετε... Γιατί δέν έχετε α ύ-

—'Επαιξακό, ή μάτρά είχε περάσει κι' ο Μπωντελαίρ, έξασπάζοντας σ' ένα καταχθονίο γέλιο που κάρφωσε στη θέσι του το φτωχό

καρβουνιάρη από τρέμο, χάθηκε, μέσ' στην καταχνιά, σαν φάντασμα που διαλύεται σε καπνό.

—'Επειτ' από μερικές ημέρες, μια νοσηρή περιέργεια ή ή τύχη ξανάφερε τον Μπωντελαίρ στο ίδιο στενωπόακα, μάρς στο μαγαζάκι του καρβουνιάρη. Μα το μαγαζάκι ήταν κατάκλειστο. 'Ο Μπωντελαίρ τότε ρώτησε σχετικώς κάποια γειτόνισσα...

—'Ο φτωχός ο καρβουνιάρης! του άπάντησε εκείνη. Τον βρήκαν χτες νεκρό μέσα στο μαγαζάκι του... Πρδ λίγων ημερών ήταν ακόμα εύθυμος κι' εύνηγος, όταν έξαφνα ένα βράδυ του παρονόστησε ο ίδιος ο Διαδολός και τον διέταξε ν' αυτοκτονήσει!...

Τού έκανε τόση έντύπωσι ή εμφάνισις αυτή, ώστε από τότε, ούτε έφανε, ούτε κοιμήθηκε πεία... Τέλος χτες το βράδυ άναψε ένα μαγαζάκι καρβουνό, κλείστηκε μέσα στο μαγαζάκι του και πέθανε από άσφυξία...

—'Ο Μπωντελαίρ δέν θέλησε ν' άκούση περισσότερα κι' έφυγε γρήγορα—γρήγορα κατεχόμενος από τρομερές τύψεις συνειδήσεως...

Και ο Μαλαρμέ, ο όποιος ήταν άκένωτη πηγή, άφου μάρ διηγήθηκε το άνέκδοτο αυτό, έξακολούθησε:

—'Ο Μπωντελαίρ ήταν στενωτόατος φίλος του Καρόλου Μονσελέ, του περιφημού εύθυμογράφου. Μία μέρα, ο ποιητής, στερωμένος χορημάτον, έγραψε στο φίλο του μια έλεγίονα-έπιστολή, δια της όποιος τού έδινε ραντεβού, για να του ζητήσει δάνειο, σ' ένα καφέ—το ραντεβού για τις έντεκα το πρωί. Μα έφτασε ή ώρα μισή μετά το ραντεβού κι' έπειδή ο Μονσελέ δέν φανιόταν ακόμα, ο Μπωντελαίρ

πήρε ένα σάντουιτς κι' ένα ποτήρι Μπραντίν.

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

—'Ηρθε ή ώρα τρεις κι' ο Μονσελέ πονέη. Τότε ο ποιητής ήπια ένα καφέ και, λίγο άργότερα, παράγγειλε και το έφεραν ένα δευ-

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Γ. ΖΟΜΠΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 17^Α

ΠΑΡΕΛΑΒΕΝ ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ

ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΜΑΛΛΙΝΑ

ΔΙΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ & ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΦΑΝΤΕΖΙ ΚΑΙ ΣΚΕΤΑ

ΛΟΥΤΡ - ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΚΑΙ ΜΑΛΛΙΝΑ
ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ ΚΑΜΗΛΟ & ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΕΣ
ΠΕΣΤΟΡ ΕΤΑΜΙΝ ΜΑΡΚΙΖΕΤ ΚΑΙ ΦΙΛΕ
ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΔΗΛΑ ΒΕΛΟΥΤΕ

ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΔΗ
ΜΕ ΤΑΣ ΠΛΕΟΝ ΚΑΛΥΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ